

7071
-3.
Bonn.

[No. 33. -]
Ze. 700.

Ludwig
Bartenhauser
Buchhändler
München
Fleimerstr. 8.

A Luc 731

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000213352

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I

C V R A V I T

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIUM

M D C C L X X V I.

11923

Αρ. Βιβλ. Βιβλ., 11923

Vix erat necesse, vt nouae huic Lucia-
ni editioni praefationis aliquid adde-
retur, cum neque laudandi commendan-
dique, vt fit, scriptoris adesset materia,
praecepta iam ab aliis, neque de subsidiis,
quae, ad eum vel emendandum vel il-
lustrandum, adhibita sint, longa deberet
institui oratio. Breuiter tantum indican-
dum est, quamquam viam sim sequutus in
virorum doctorum, qui in hoc scripto-
ptore studium suum collocauerunt, notis
vel deligendis vel in compendium redigen-
dis. Textus Luciani et Graccus et Lati-
nus repetitus est ad editionem, quae
Amstelodami tomis tribus in quaternis
MDCCLIII studio *Ioannis Friderici Reitzii*,
post varios aliorum doctorum virorum co-
natus, absoluta est. Notas et obseruatio-
nes haec habet omnium fere, qui Lucia-
num tractauerunt, multas illas quidem et
copiosas, at si verum dicas, Luciano non
multum vtilis, neque adeo necessarias, vt
* 2 * fine

sine illis scriptor intelligi nequeat. At enim vero cum notarum bonitas non ex multitudine, et doctrina, quam prae se ferant, sed ex perspicuitate, et breuitate iusta spectetur, et spectari debeat, id studii, ut ad hanc legem notae deligerentur. Qua de causa omnes fere illas omisi, quae et grammaticam rationem negligerent, et sine quibus, versione adhibita, nemo facile de sensu scriptoris videbatur dubitaturus. In quo, an ita sim versatus, ne, vel necessaria omittendo, vel aliena retinendo, in alterutram partem peccauerim, aequorum peritorumque iudicum sententia edoceri percipio.

PHO-

Ανεγνώσθη Λουκιανού ὑπὲρ Φαλαρίδου,
 καὶ νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι διά-
 φοροι, καὶ ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λό-
 γοι. ἐν οἷς σχεδὸν ἅπαντι τὰ ἐλλήνων κωμο-
 δεῖ, τὴν τε τῆς θεοπλασίας αὐτῶν πλάϊν
 καὶ μωρίαν καὶ τὴν εἰς ἀσέλγειαν ἀσχετον
 ἔρμην καὶ ἀκρασίαν, καὶ τῶν ποιητῶν αὐ-
 τῶν τὰς τερατώδεις δόξας καὶ ἀναπλάσεις,
 καὶ τὸν ἐντεῦθεν πλάϊνον τῆς πολιτείας, καὶ
 τῆ ἄλλῃ βίᾳ τὴν ἀνώμαλον περιφορὰν, καὶ
 τὰς περιπτώσεις, καὶ τῶν φιλοσόφων αὐ-
 τῶν τὸ φιλόκομπον ἦθος, καὶ μηδὲν ἄλλο,
 πλὴν ὑποκρίσεως καὶ κενῶν δοξασμάτων με-
 γάλων, καὶ ἀπλῶς, ὡς ἔφημεν, κωμῳδία τῶν
 ἐλλήνων ἐστὶν αὐτῶ ἢ σπερδὴ ἐν λόγῳ περὶ
 εἶκοι δὲ αὐτὸς τῶν μηδὲν ὅπως πρεσβευσάν-
 των εἶναι. τὰς γὰρ ἄλλων κωμῳδῶν καὶ δια-
 παίζων δόξας, αὐτὸς ἦν θειάζει, ἢ τίθησι·
 πλὴν ἢ τις αὐτῆ δόξαν ἔρει, τὸ μηδὲν δοξά-
 ζειν. τὴν μὲν τοι φράσιν ἐστὶν ἄριστος, λέ-
 ξει εὐσήμῳ τε καὶ κυρία, καὶ τὸ ἐμφατικῶ
 διαπρεπέσῃ κεχημένον· εὐκρινίας τε καὶ
 καθαρότητος, μετὰ τῆ λαμπρῆ καὶ συμ-
 μέτρῃ μεγέθει, εἴ τις ἄλλος, ἐραστής· συν-
 δήκη

Δήκη τε αὐτῷ ἔτως ἤρμσα, ὥσε δοκεῖν τὸν
ἀναγνώσκοντα, μὴ λόγος λέγειν, ἀλλὰ μέ-
ρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανῆς αὐδῆς τοῖς
ὡσὶν ἐναποσάξεν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ὅλως,
ὡσπερ ἔφημεν, ἀριστος ὁ λόγος αὐτῷ, καὶ
ἐ πρέπων ὑποθέσειν, ἅς αὐτὸς ἔγνω σὺν
τῷ γελοίῳ διαπαῖξαι. ὅτι δὲ αὐτὸς τῶν
μηδὲν ἦν ὅλως δοξαζόντων, καὶ τὸ τῆς βί-
βλου ἐπίγραμμα δίδωσιν ὑπολαμβάνη, ἔ-
χει γὰρ ὡδε·

Δικαιὸς ταῦδ' ἔγραψα παλαιά τε μωρά
τε εἰδώς·

Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκῶν-
τα σοφά.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδὸν ἐστὶ νέημα·
Ἄλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τῶθ' ἑτέροισι
γέλωσ.

ERASMVS Epist. L. 29. Ep. 5. in Lu-
ciani Somn. *Omne tulit punctum (ut scri-
psit Flaccus) qui miscuit utile dulci.* Quod
quidem aut nemo, mea sententia, aut no-
ster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae
comoediac dicacitatem, sed citra petulan-
tiam referens, Deum immortalem! qua
vafricie, quo lepore perstringit omnia,
quo naso cuncta suspendit, quam omnia
miro sale perfricat, nihil vel obiter
attingens, quod non aliquo feriat scom-

scornate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias: *Stoicis* item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum vlcera tetigerat.

IDEM *ibid.* Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inueniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, vt nulla comedia, nulla satyra cum huius *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes vtilitatem.

GER. VOSSIVS de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis iusta de causa α' θεος apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum
ita

ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*; in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae seruitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

TIB. HEMSTERHVSIVS in prolegom. notarum ad *Luciani Dial. Mortuor.* Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis moumentum, quod cum *Luciani Dialogis* possit comparari, peruenit.

IOH. MATTH. GESNERVS in *Epist. ad Reitzium.* IVPITER CONFVTATVS, et alter ille TRAGOEDVS multum mihi videntur ad euertendam superstitionem, et fidem Diis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias pro Religione Christiana*, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

LUCIANI

SAMOSATENSIS

DIALOGI

ΥΟΧΛΗΜΥΟΑ

ΚΑΤΑΚΟΜΑΣ

ΙΟΤΟΑΛΙΑ

ΙΝΑΙΟΥΕ

ΣΙΣΜΕΤΑΣΟΜΑΣ

ΙΔΟΛΑΙΟ

σφαι λαμπρᾶς 2) τὰ δὲ ἡμέτερα μίτρα τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινά τὴν ἐπικερῖαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τις τέχνην τῶν βανχύσων. 3) τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα πρὸς τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, σηλικῆτος ὢν· ἔκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. 4)

Δευτέ-

autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum (paternae mensae grauem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Εἰ:

2. Τύχης δ. λαμπρᾶς] Λαμπρὴν τύχην aliter hic intellige, quam λαμπρὰν ἐπίαν apud Alciphronem I, 38. p. 182. opes splendidas et lautas. Hemst.

3. Τέχνην τῶν βανχύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. Bourd.

4. Τὸ γιγνόμενον] Quod mercedis ex opera locata nascitur. Hemst.

Δευτέρως ἐν σκέψεως ἀρχῇ πρῶτῃ, τὴν ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥύση ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπῃσα, καὶ πρὸ χειρὸν ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλε τοίνυν ἄλλην ἐπαινῶντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος) ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος θ) ἐν τοῖς μάλισα εὐδοκίμος,) ἔφημις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην.

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, et ad ediscendum facillima, et homini libero conveniens, et expedito sumtu parabilis, et quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cuiusque sensus aut experientia serebat, pater ad avunculum conuersus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, et poliendis lapidibus in primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem primas tenere, Το

Α 3

prae-

5. Ἑρμογλύφος — καὶ λιθοξόος.] Ἑρμογλύφος, qui statuas siue hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος qui e lapidibus id praestat. *Iens.*

6. Ἐν τοῖς μάλισα εὐδοκίμος.] Graeci solent, in primis Attici, ἐν τοῖς μάλισα, μάλισα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκίμος, ἄριστος, ἀρχαῖος. vbi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλισα vel μάλισα εὐδοκίμοις εἶσιν εὐδοκίμος. *Hemst.*

νην ἐπιμαρτυρεῖν, σὲ παρόντος· ἀλλὰ τῆτον
 ἄγε, δείξας ἐμέ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λί-
 θων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστήν,
 καὶ ἐρμογλυφεῖα· δύναται γὰρ καὶ τῆτο, φύ-
 σεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτελευταίρε-
 το δὲ ταῖς ἐκ τῆ·κρηῖ παιδιαῖς. ἔπότε γὰρ
 ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων αὐ-
 τὸν κρηῖν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀν-
 θρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, 7) ὡς ἐδόκην τῷ
 πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλη-
 γὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐ-
 Φύειαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ γρηγὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ
 τὰς

praesente: quin Tu illum ducito, me demon-
 strans, tuamque in curam receptum effice lapi-
 dum artificem bonum, et coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum
 capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a
 magistris, derasa cera, boues aut equos, aut,
 ita me Iupiter amet, homines effingebam, sci-
 tulle, ut videbar patri: ob quae quidem a ma-
 gistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis lau-
 dem et ista quoque pertinebant: quare bonate-
 neban-

7. Εἰκότως] *Ad veram imaginem, Πρὸς τὴν
 εἰκόνα. Bourd.*

πὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

"Ἄμα τε ἔν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἔ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα ἐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινομένην θεὸς τε γλύφω, καὶ ἀγαλμάτια τινα μικρὰ κατασκευάζων ἑμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηδες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γὰρ τινὰ μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθιέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειτῶν τὸ κοινόν, Ἄρχῃ δέ τοι ἡμισυ παντός· Σκλη-

ρότε-
nebantur de me spē fore, vt breuī artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar auunculo, rem haud sane quam valde grauatus: quin et ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, et ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, et simulacra quaedam parua concinnarem mihi met ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato auunculus iussit leniter perstringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente, prae*

ρῶτερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεά-
γη μὲν ἢ πλάξ· ἔ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην
τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, ἔ πρώως, ἔ δὲ
προτρεπτικῶς μὲ κατήρξατο, 8) ὡς δάκρυά μοι
τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 9)

Ἀπο-

imperitia, contracta est tabula: ille indignatus,
scutica, quae sub manu erat, capta, haud pla-
cide, neque adhortantis more me initiauit, sic
vt lacrimae mihi prooemium essent artis.

4. Hinc

8. Κατήρξατο] Vt hic locus recte intelliga-
tur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus
est, quem lexica non satis diserte notarunt.
De ritibus proprie usurpatur, qui victimae
mactationem antecedunt. Hic idem valet;
quod προτέλεια Μισθ. c. 14. du Soul.

9. Τὰ πρ. τῆς τέχνης] Eleganter in hac
voce transferenda Graeci luxuriant, prae-
sertim recentiores. In *Sophili* fabula *Phy-
larcho* apud *Arben*. III. p. 100. A. parasitus,
dum prima mensae fercula imponuntur,
bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, in-
quiens, ὄρω. Praeterea *Lucianus*, vt ar-
bitror, solennem huius vocis in sacris usum
spectavit; eoque magis, quod praecedat in-
didem peitum κατήρξατο: nam προοίμια
sunt praeludia hymnorum, qui victimis in
arām impositis decantabantur. *Hemst.*

Ἀποδράς ἔν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀΦικνεύ-
 μαί, συνεχῆς ἀνολολύζων, 10) καὶ δακρύων τὰς
 ἑφθαλμὰς ὑπόπλεως· καὶ διηγῶμαι τὴν σκυ-
 τάλην, καὶ τὰς μώλωπας ἐδείκνυσεν. καὶ κατη-
 γόρευεν πολλὴν τινα ὀμότητα, προσθεῖς, ὅτι
 ὑπὸ φθόνῳ ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
 λωμα κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ
 τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησα-
 μένης,

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros
 singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus:
 commemoro scuticam, vibicibusque ostentis, et
 incusata multa quadam (auiunculi) crudelitate;
 adieci, haec illum ex invidia fecisse, (meiuen-
 tem) ne arte se superarem. Indigne serens
 mater quum multa fratri dixisset conuicia, ego
 primis

10. Ἀνολολύζων] Vtra lectio palmam merea-
 tur, haec an ἀνολύζων, diiudicare prom-
 tum non est. Olim de faustis acclamatio-
 nibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra
 vel furore diuino percitae ingeminabant,
 ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν et ὀλολυγὴν proprie
 posuerunt. certe, nisi in rebus laetis, ὀλο-
 λύζειν apud veteres vix reperias usurpatum.
 attamen ad fletus et lamentationem tradu-
 cta sunt a posterioribus haec vocabula. Ne-
 que tamen diffiteor praeserendum mihi vi-
 deri ἀνολύζων, propter illud συνεχῆς, cre-
 bros singultus ducens. Hemst.

μένης, ἔπει τὸν ἐπῆλθε, κατέδρατον ἔτι ἔνδρα-
κτος, καὶ τὴν νύχτην ὅλην ἐνοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τῶν γελάσιμα, καὶ μισρο-
κιδῶδη τὰ εἰρημέγα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἐκέτι
εὐκαταφρόνιτα, ἃ ἄνδρες, ἀκίσεσθε, ἀλλ' ἂν
καὶ πάλιν Φιλολόων ἀκροατῶν δέουσα· ἴσα γὰρ
καθ' Ὀμηρον εἶπω, Θεὸς μοι ἐνὺπνιον ἦλθεν
ἐνείρεος, Ἄμβροσίην διὰ νύκτα; ἐναργῆς ἔτωσ,
ὥς μὴδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ
καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τῆς στήματά μοι
τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραινέει,
καὶ τὴν Φωτὴν τῶν ἀκροατῶν ἐγκυλῶσ· ἔτω σα-
φῆ πάντα ἦν.

Δύο

primis tenebris obdormiui adhuc in lacrimis, to-
tamque noctem cogitabundus.

5. Haecenus quidem, quae dixi, ridicula sunt
et puerilia: quae vero deinceps consequuntur,
non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed
talia, quae valde diligentes auditores requirant:
ut enim cum Homero dicam, Diuinum mihi se-
cundum quietem venit insomnium aliam per
noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate:
quare post tantum tempus species rerum visa-
rum in oculis usque inhaeret, et sonus audito-
rum auribus insonat; tam erant omnia mani-
festa.

6. Duae

· Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσῶν εἰλκόν
 με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρ-
 τερώς· μικρῶ γέν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλή-
 λας φιλοτιμέμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑ-
 τέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὄλον εἶχέ με·
 ἄρτι δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμενι. ἐ-
 βόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐ-
 τῆς ὄντα με κεντῆσθαι βέλοιοτο· ἡ δὲ, ὡς μά-
 την τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τῶ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, τιτάνη καταγέμεσσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
 ὅποτε ζέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐ-
 πρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπῆς, καὶ κόσ-
 μιὸς τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' ἔν ἐφίᾳσί μοι δι-
 κάζειν,

6. Duae mulieres, prehensis manibus me utra-
 que ad se trahebant vehementer sane et valide,
 sic ut parum abesset, quin me discerperent illo
 mutuo contendendi studio: namque modo haec
 superior pene me totum habebat, modo rursus
 ab altera tenebar: interea vociferabantur inui-
 cem ambae; haec, eam me suum possidere vel-
 le: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare.
 Erat autem una operaria, virilis, squallida coma,
 manibus callo plenis, succincta vestem, calce
 referta, qualis erat avunculus, quum poliret la-
 pides: altera vero facie valde formosa, habitu
 decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo
 mihi

κάζειν, ὁποτέρῃ βελτοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προ-
 τέρῃ δὲ ἢ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·
 Ἐγὼ, Φίλε παιῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί,
 ἣν χθρὸς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγ-
 γενῆς· οἰκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπῆσα
 τένομα τῆ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ
 θεῖῳ ἀμφοτέρῳ, καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς.
 εἰ δὲ θελοῖς λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν πα-
 ρὰ ταύτης ἀπέχουσαι, δείξασα τὴν ἑτέραν,
 ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέ-
 ψη γεννικῶς II), καὶ τῆς ὠμῆς ἔξεις καρτερῆς,
 φθό-

mihī permittunt arbitrari, vtrī malim adesse.
 Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta:

Ego, carē puer, ars sum Statuaria, quam he-
 rī coepisti discere, et domestica tibi et cognata
 genere: etenim et auus tuus, (matris ipso no-
 mine patrem appellabat,) lapidum erat scul-
 ptor, et auunculi vtrique magnam sunt adepti
 laudem ex nobis: siquidem optes nugis et quis-
 quiliis, quas illa præbet, abstinere (monstra-
 bat alteram) et me sectari mecumque degere,
 primum tu quidem aleris firmo cibo, et hume-
 ros

II. Θρέψη γεννικῶς] Male verterunt: genero-
 se educaberis: hoc voluit Lucianus: aleris
 firma ciba, vnde validos humeros laborique
 aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, qui-
 bus isti nutriuntur, robur corporis ener-
 vant.

Φθόνος δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ ἔπστε
ἄπει 12) ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπήν, τὴν πατρίδα καὶ
τὰς οἰκείας καταλιπὼν· ἄδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
νέσονται σε πάντες.

Μὴ μυσχαχθῆς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτε-
λές 13), μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν· ἐπὶ
γὰρ

ros habebis robustos; ab omni autem invidia
eris alienus, neque unquam ab his in peregris
uas regiones, patria familiaribusque relictis:
nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Cane autem, fastidiūeris habitus vilitatem;
aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim
iniciis

vant. Porro Atticorum est θρέψη pro τρα-
φήση. Hemst.

12. Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύση: Hemst.

13. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo verò σχήμα-
τος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius
corpus vile est. Vertendum ergo; ne ab-
horrens a vili ornatu, aut, a sordide vestium.
Cleric.

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo I. Clerico: quem-
admodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πι-
ναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα et
ἀναβολὴ· tam c. 13. quod emendationi
probandae solum sufficit, χιτωνίων πιναρὸν
καὶ σχῆμα δεξιπρεπές· quod quid est aliud
quam τῷ σχήματος τὸ εὐτελές; Σχήμα
vero corporis habitus, qui, si liberalis, in-
genium

γὰρ τῶν τοιούτων ἐρωώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνους
 ἔδειξε τὸν Δία 14), καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν 15)
 εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέσθη, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γὰρ ἔτι μετὰ
 τῶν θεῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
 ἔκλεινός αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο;
 ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περί-
 βλέπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦ-
 τα καὶ ἔτι τέτων πλείονα διαπραΐσσα, καὶ
 βαρβα-

in itis profectus etiam Phidias ille Iouem exhibuit, et Polycletus Iunonem effinxit, et Myron in laude, et Praxitelés in admiratione iuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Iam si tu vnus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere? imo patrem efficies, vt beatus praedicetur, te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans et vsque-
 quaque

genium bene natum prodit; si vilis et indecorus, turpe atque abiectum. *Hemst.*

14. Ἐδειξε τὸν Δία] Cape: tantam simula-
 ebro dignitatem addidit, vt Iouem ipsum mortalibus ostendisse videretur. Δεικνῶνται πικτο-
 rum est, fictorumue, qui expressissima similitudine imagines animant: *Hemst.*

Τὸν Δία] Iouis Olympii statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. *du Soul.*

15. Τὴν Ἥραν] Argiuam. *Bourd.*

Βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
λα δὴ σπαρδῆ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πει-
ρωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν. ἐπαύ-
σατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμι ἤδη συνή-
θης σοί, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
με πεπείρασαι. ἡλικία μὲν ἔν. τὰ ἀγαθὰ ποριῆ
λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προείρηκεν· ἐδὲν γὰρ
ἔτι μὴ ἐργάτης ἔση, τῷ σώματι ποιῶν, καὶ
τέτω τὴν ἄπασαν ἐλπίδα τῷ βίᾳ τεθειμένος,
ἀφανῆς μὲν αὐτὸς αἶν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμ-
βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν
πρόσδοκον,

quaque barbata locuta dixit statuaria, perquam
sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere
conaretur: sed non amplius recordor: nam plu-
rima iam quidem memoriam effugerunt. Post-
quam igitur desit, infit altera hunc fere in
modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, iam tibi familia-
ris et nota, etsi necdum ad finem usque me
pertentaueris. Quanta quidem tu bona sis con-
secuturus, si statuarius fias, ista praedixit: ni-
hil utique nisi operarius eris, corpus labori im-
pendens, in eoque spem vitae omnem habens
repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eam-
que illiberalem accipias mercedem, humilis ani-
mo, vilisque prodeas et incomitatus in publi-
cum

πρόσδον, ἔτε Φίλεις ἐπιδικάσιμος 16), ἔτε
 ἐχθροῖς Φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός·
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολ-
 λῆ δῆμα εἰς, αἰεὶ τὸν πρέχοντα ὑποπτήσσειν,
 καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ
 βίον ζῶν 17), καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυ-
 μασιὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἄ-
 παιτες ἐπαινέσονται, ἐκ ἑσσι δὲ ὅσις τῶν ἰδόν-
 των, εἰ νῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἄν σοι ὅμοιος γενέ-
 σθαι

cum, neque amicis utilis aduocatus, nec inimi-
 cis metuendus, nec quem tui ciues aemulen-
 tur; sed ipsum illud operarius, vnusque e ple-
 be multa, qui semper praestantiozem reuerea-
 tur, dicendo promptum colat, leporis vitam vi-
 uens, potentiorisque praeda facilis. Fac au-
 tem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque
 admiranda aslabre perficere, artem cuncti lau-
 dabunt; at nullus eorum, qui spectant, siqui-
 dem sapiat, optet se tibi similem esse: qualis-
 cum-

· 16. Ἐπιδικάσιμος] Optime me iudice, I. Fr.
 Gronouius, amicis aduocatus. Hemst.

· 17. Λαγῶ βίον ζῶν] Ad eos spectat, qui
 aliis obnoxii et humiles in perpetuo timo-
 re viuunt, nec suis se opibus et virtute ab
 alieno nutu pendentibus tutari possunt; quor-
 sum etiam refertur elegans illud, τῆ κρείτ-
 τονος ἔρμαιον ὦν. Hemst.

σθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾗς, βάνουτος, καὶ χειρώ-
ναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθῆσθαι.

Ἦν δέ μοι πείθη, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ
ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
θαυμασὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλωσα, καὶ
πάντων, ὡς εἶπεν, ἔμπειρον ἀποφαίνωσα· καὶ
τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατα-
κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σω-
φροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραύτητι,
ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν
ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότετα ὀρμῇ· ταῦτα
γὰρ ἐσὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κό-
σμος· λήσει δέ σε ἔτε παλαιὸν ἔδεν, ἔτε νῦν
γενέσθαι δεόν, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψι
μετ'

cumque enim fueris, vilis artifex mercenarius-
que et manibus vitari quaerens habere.

10. Quod si mihi morem geras, primum
equidem tibi multa ostendam veterum virorum
acta, resque gestas admirabiles, dum eorum
scripta tibi recito, atque omnium, ut plane di-
cam, te peritum reddo. Quin et animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque
ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, pla-
ciditate, aequitate, prudentia, constantia, ho-
nesti amore, acri denique praestantissimarum
rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis
decora. Praeteribit autem te nec vetustum quic-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin et futura
prospi-

μετ' ἐμῆ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐσὶ τάτε
θεῖα, τάτε ἀνθρώπινα, ἕκ εἰς μακρὰν σε δι-
δάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῷ δεῖνος, ὁ βελευσάμενος
τι 18) περὶ ἀγενεῖς ἔτῳ τέχνης, μετ' ὀλίγον
ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος
καὶ ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκι-
μῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλῆτῳ πρέχόντων
ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπε-
χόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῳ δὲ λαμ-
πρὰν

prospicies mecum; et in vniuersum quicquid
est rerum diuinarum humanarumque non diu
erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, et istius, cu-
ius nomen vix constat, filius, qui deliberas ad-
huc dum de tam ignobili arte, paulo post omni-
bus eris aemulationi et inuidendus: honores lau-
demque consequeris, ob rerum optimarum cul-
tum insignis, quique genere ac diuitiis excel-
lunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splen-

18. Ὁ βελευσ. τι] Litera detrita est: lege
ὁ βελευσάμενος ἔτι, quod sententiam mul-
tum ornat: Tu qui adhuc deliberas, neque
vram sectari velis decreuisti: haecenus enim
auditor tantum Lucianus, Ὁ τῷ δεῖνος, fi-
lius hominis ignoti, nullaque re praeclara
commendabilis. Hemst.

πρὸν ἔφορει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξίεμε-
νος. καὶ πρὸ ἀποδημίας, εἰδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς
ἀγνῶς εἰδ' ἀφανῆς ἔση· τοιαῦτά σοι περιθήσω
τὰ γνωρίσματα, ὥς τῶν ὄρωντων ἕκαστος τὸν
πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Ἄν δέ τι σπαρδῆς ἀξίον ἦ, καὶ τὸς Φίλους ἢ
καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνη (19), εἰς σὲ
πάντες ἀποβλέψοντα· καὶ πρὸς τι λέγων τύχης,
κεχηρότες σὶ πολλοὶ ἀκέσονται, φρυμάζοντες,
καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως,

καὶ
splendidissimam gerebat, ostentata,) amicis,
magistratu primaeque sedis honore dignus habe-
beris: si quo peregre proficiscaris, ne in exte-
ra quidem regione ignotus eris obscurusue:
eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut viden-
tium unusquisque proximum impellat, teque
digito designans, *Hic ille est*, aiat.

12. Si quid autem maioris momenti aut ami-
cos, aut civitatem etiam uniuersam occuparit,
ad te cuncti respicient: dixeris aliquando pu-
blice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt
auditores admirabundi, et gratulabuntur tum
tibi disertae orationis potentiam, tum patri

B 2 prolis

19. Καταλαμβάνη]. In malam partem vsur-
pant Graeci de periculis et casibus, qui in-
opinati repentino impetu superueniunt
Hemist.

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐπορίας. ἔ δὲ λέγεται,
 ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
 τὸτό σοι περιποίησάω· καὶ γὰρ ἦν αὐτός ἐκ τῆ
 βίᾳ ἀπέλθης, ἔπειτα πάλιν συνῶν τοῖς πεπαι-
 δεμένοις, προσμιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ἔραξ τὸν
 Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν εἶπα ἐγὼ ἦλθ-
 καν ἐπίστα; ἔραξ τὸν Λισχίνην, ἐς τυμπανι-
 σίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φιλίπ-
 πος ἐξέτραπέυσεν· ὁ δὲ Σωκράτης 20) καὶ
 αὐτός

prolis felicitatem. Quod autem ferunt immor-
 tales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-
 ciliabo: etenim quum e. vira discesseris, non tu
 detines inquam adesse doctis, et consuetudi-
 nem habere cum optimis. Viden Demosthe-
 nem illum, quo patre natum, ego quantum
 reddiderim? viden Aeschinem, qui patriis
 tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum
 propter me Philippus coluit. Socrates autem
 et

20. Σωκράτης] Phoenareta obstetrix, pri-
 mam, ut quidem videtur, Sophronisco mar-
 moratio nupta Socratem; deinde Chære-
 demo Patroctem peperit. uterque Itana-
 riam artem didicerunt. Ceterum qua re
 διαφέρει differant et ἑρμογλόφοι, quo-
 niam Viri Docti non satis enucleate defi-
 niant, paucis exponendum videtur. Ἐρ-
 μογλόφος proprie, qui statuas Mercuriales
 sine Ἐρμῆς sculpsit. Ab hoc principio deinceps

αὐτὸς ὑπὸ τῆ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς,
ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τῷ κρείττονος, καὶ δρα-
πετεύσας παρ' αὐτῆς ἠύτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀ-
κείεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται;

Ἄφεις δὲ αὐτὰς τηλικύτους καὶ τοιότους ἀν-
δρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνῆς,
καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ

et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque
meliora percepit, illaque deserta translugit ad
me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, re-
bus splendidis, sermonibus sapientissimis, habi-
tu decoro, honore, gloria, laudo, principe
B 3 confi-

ceps in latiore significandi ditionem, quae
statuariam artem uniuersam complecteba-
tur, ea vox peruenit: hinc ἑρμογλυφεία,
statuariorum officinae. Verum λιθοξόος, qui
lapides et marmora radendo polit, ut apte
coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους
c. 5. Horum itaque munus praecipuum
non erat statuas perficere, sed marmora
lapidesque expolire: nec tamen non sae-
pissime contigit, ut; quia utraque ars in
eadem versabatur materia, unus homo
utramque exerceret; quod in auunculo Lu-
ciani clarum est: idcirco minime miran-
dum, si ad statuarios vocabulum hoc saepif-
sime pertineat. Hemst.

καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δυνάμιν, καὶ ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδοκίμανίζεσθαι, χιτῶνιὸν τε πινακρὸν ἐνδύσει, καὶ σχῆμα δαλοπρεπὲς ἀναλήψη, καὶ μοσχλίαν, καὶ γλυφεῖαν, καὶ κοπέαν, καὶ κολλαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξει, κάτω νενευκῶς εἰς τὰ ἔργα, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαιζυγῶς, καὶ πάντα τρέπον ταπεινός· ἀνακύπτων 21) δὲ ἐδέποτε, ἐδὲ ἀνδρῶδες, ἐδὲ ἐλευθέριον ἐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθυμῶς καὶ εὐσχη-

confidendi loco, opibus, dignitate, facundiae orationis sapia, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, et habitum suscipies seruillem, vesticulos, caela, malleolos, scalptra in manibus habebis, vultu ad opus pronos, humilis et humilia confectans, omnemque in modum abiectus: nunquam tu rectum caput esseres, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna et elegantia proce-

21. Ἀνακύπτων] Ἀνακύπτειν *emergere et recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera, quae praecedunt. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam et translata[m] venuste contineant. Hemst.

εὐσχήμονα ἔσαί σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὰς
εὐρυθύμος τε καὶ κόσμιος ἔση, ἤκιστα πεφροντι-
κῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγέσθης αὐτῆς, ἔ περιμείνας ἐγὼ
τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἀμορφὸν ἐκζίνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολι-
πῶν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν· μάλα γε-
γηθῶς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἤλθεν
ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ἐν ὀλίγας
ἀρχομένῳ μοι χθρὲς ἐνετρίψατα. ἡ δὲ ἀπο-
λειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ
χεῖρς συνειρόται, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε· τέ-
λος δὲ, ὡσπερ τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπήγει,
καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα
ἔπαθε,

procedant, prouidebis; vt ipse sis concinnus
et honestis moribus ornatus, minime curabis,
sed lapidibus te vilioiorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non
expectato sermonum fine, surgens litem decreui:
mox illa deformi atque operaria spreta, confe-
rebam me ad Eruditionem valde laetus: maxi-
me quandoquidem in mentem mihi venit seu-
tica, et plagas statim non paucas inchoanti mi-
hi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta
primum indignabatur manibus complolis, et
dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben
audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit
versa. Si vero passia videatur incredibilia,

ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε· θαυμαστικοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς μέ ἀπιδῶσα, τριγαρῆν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθε ἤδη, ἐπίβηθι τέττε τῷ ὀχήματι, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τίνων, τῷ Πηγάσῳ ἑοκότεων) ὅπως ἴδῃς οἴκα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολαθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνόχευ· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεπρόπην, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρχάμενος ἀχρι πρὸς ἑσπέρην, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καὶ ἄπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀπασπείρων τι εἰς τὴν γῆν. ἔκετι μὲν τοι μέμνημα ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο

ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias obiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age ergo, inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum euectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, vrbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram proiciens: quanquam haud sane memini, quale-

nam

ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀ-
Φερῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπήνυν, καὶ μετ' εὐ-
Φημίας, καθ' ἕς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέ-
πεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τσαῦτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαι-
νῶσιν ἐκείναις, ἐπαινῆγαγεν αὐθις, ἔκετι τὴν
αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεηκότα, ἣν εἶχον ἀφι-
πτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόχεν εὐπάρφως τις
ἐπανῆκειν. καταλαβῶσα ἔν και τὸν πατέρα
ἐσῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην
τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲ, σῖος ἤκοιμι· καί τι καὶ
ὑπέμνησεν, οἷα μικρῶ δεῖν περὶ ἐμῶ ἐβλεύσατο.
ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὦν, ἐμοὶ
δοκεῖ

nam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum,
homines ad me suspicientes laudare, et saustis
acclamationibus, quoscumque volatu adissem,
prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque lau-
dantibus istis ostendisset, reduxit iterum non
ista quidem veste indutum, quam habebam,
quam volucris curru efferrer: sed videbar omni-
no mihi in amictu honoratiore et praetextato
redire. Quin et, ut patrem inuenit adstantem,
meque opperientem, monstrabat ipsi vestem
illam, et me, qualis reuerterer: imo etiam sub-
monesecit, quam, sere de me consilii rationem
iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-

δοκεῖ ἐκτραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ 22) δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισαί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα πρὸς τρεῖς πέρασ, ὡσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγραμμένων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινὰς ὑπέιληφεν;

ἐκ

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum somnium et iudiciale: tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos, puerilemque noctem commemoraret, et somnia vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? nunime certe, o

tu,

22. Ἐνύπν. δικαν.] *Somnium absurdum et acribus graue, qualia nimirum multa caudidici deblaterare solent. Parum distat illud Platonis in Apol. p. 25. Α. ἐρῶ δὲ ὑμῶν Φορτικὰ μὲν; καὶ δικανικά, ἀληθῆ δὲ. Henst.*

ἐκ ᾧ γὰρ. ἔδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἔδδει αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρῴᾳ

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum
in

23. Ὡς ἔδδει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Lucianei facilitas desideretur. Dum
meliorum Codd. operi expectamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum unum, quem si ex Xenophonte reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: ἔδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἔδδει
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σηπτός πρσεῖν ἐν
τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (178 γὰρ)
ἔχ. ὡς ὑπέκρισιν τὴν ὁ. ε. φλ. ε. αὐτῶ δ.
quae sic interpretor; neque enim Xenophon
aliquando somnium enarrans, quo videbatur
ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti sceni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
iugaturus ista reserebat etc. illud ὡς ἔδδει
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis intersertam, praecipue si Xenophon-
tis verba perpendas K. A. III. p. 175. μι-
κρόν δ' ὕπνε λαχῶν, εἶδεν ἕναρ ἔδδει αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Ceterum vereor, ne
duo Xenophontis somnia diuersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones exposuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum
Chiri-

δοκεῖ ἐκτραχευθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ 22) δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μάχισαί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα πρὸς τρεῖς πηγας, ὡσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ἐστὶ. τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γενησομένων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινος ὑπείληφεν;

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum somnium et iudiciale: tum alius interpellat; hibernam scilicet, nam longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos, puerilemque noctem commemoraret, et somnia vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? nunime certe, o tu,

22. Ἑρωπυ. δικαν.] *Somnium absurdum et auribus graue, qualia nimirum multa caustidici deblaterare solent. Parum distat illud Platonis in Apol. p. 25. A. ἐρῶ δὲ ὑμῖν Φερτικὰ μὲν; καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ, δὲ. Henst.*

ἐκ ᾧ γὰρ. εἰδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγόμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἔδκει αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρῴᾳ

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum
in

23. Ὡς ἔδκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Luciani facilitas desideretur. Dum
meliorum Codd. opem expectamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum unum, quem si ex Xenophonte reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: εἰδὲ γὰρ ἔ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἔδκει
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σηπτὸς πρῶτον ἐν
τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴσῃ γὰρ)
εἶχ. ὡς ὑπέκρυσιν τὴν ὀ. ε. φλ. ε. αὐτὰ ὀ.
quae sic interpretat; neque enim Xenophon
aliquando somnium enarrans, quo videbatur
ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti sceni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
iugaturus ista reserebat etc. illud ὡς ἔδκει
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis interfertam, praecipue si Xenophon-
tis verba perpendas K. A. III. p. 175. μι-
κρὸν δ' ὕπνε λαχὼν, εἶδεν ἐναρ' ἔδκει αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Ceterum vereor, ne
duo Xenophontis somnia diuersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones exposuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 195. cum
Chiri-

τρώχ οἰκία, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴσε-γὰρ) ἔχ ὑπό-
κρισιν τὴν ὄψιν, ἔδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκῶς αὐ-
τὰ διεξήει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
ἀπογνώσει πρῶτων, περιεσώτων πολεμίων,
ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοῖνον καὶ γὼ τῆτον ἄνειρον ὑμῖν διηγη-
σάμην ἐκείνῃ ἐνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελ-
τίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
λις, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πείνης ἐθελονακεῖ, καὶ
πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν ἐκ ἀγεινῆ
διαφθεύρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ οἶδ' ὅτι κα-
κεῖνος, ἀκέρως τῆ μύθη, ἰκάνον ἑαυτῷ παρὰ-
δειγμα

in paternam cecidisse domum, et reliqua (no-
stis enim) velut histrionicam, visionem istam,
neque nugaturus de industria persequeretur, id-
que in bello et desperatione rerum, urgente
hoste; sed sane et vtile quiddam habebat ista
narratio.

.18. Similiter et ego somnium istud meum
enarraui vobis eius rei causa, ut iuvenes ad me-
liora conuertantur: inprimis si quis eorum ob
paupertatem animo deficiat, seque deterioribus
applicet, indolem haud ignobilem corrumpens:
hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii no-
stri fabula, meque sibi idoneum exemplum ob
oculos

Chirifopho communicavit, idque etiam in
magna rerum desperatione. *Hemst.*

δειγμα ἐμὲ προσησάμενος, εἰνοῶν οἷος μὲν ὦν
 πρὸς τὰ κάλλιπα ὄρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
 μησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
 τέττε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ
 μηδὲν ἄλλο, ἔδενός γ' ἐν τῶν λιθογλύφων ἀδο-
 ξότερος.

oculos ponet considerando, ex quali conditione
 ad pulcherrima me contuli, eruditionemque
 concupiui, nequaquam ignaue cedens rei fami-
 liaris, quae tum premebant, angustiis; item-
 que qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at
 saltem nemine sculptorum obscurior.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς
 εἶ ἐν λόγοις.

Οὐκ ἔν Προμηθέα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ
 τῆτο, ὧ ἄρισε, ὡς πηλίων κάμοι τῶν
 ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημι
 ὅμοιος

Ad eum qui dixerat, Prometheus
 es in verbis

1. Prometheum igitur me esse ais? si ea ratio-
 ne, o optime, quod et mea opera lutea
 sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse
 fateor:

ἄριστος εἶναι αὐτῷ· ἔδ' ἀναίνεμα πηλοπλάθος
 ἀκχεῖν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος
 ἐκ τριέδα, βόρβορος 1) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ
 ὑπερπαίνων τὲς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνης ὄν-
 τας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημί-
 ζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνείαν Φῆ, καὶ μυ-
 κτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαί-
 νῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμηχανον τέρμον; τίς δ' ἠπε-
 ριττῆ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν;
 ὡς ἐμοὶ γε ἰκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆϊνα ἔδοξε,
 μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆς Καυκάσου. καίτοι πόσῳ
 δικαιο-

fateor: neque luti figulus dici recusor: tametsi
 lutum mihi vilius sit, quale ex triuiis colligitur,
 coenum propemodum. Sin vero extollens ora-
 tionem meam, perinde vt artificiosam, doctissi-
 mi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide
 ne quis ironiam dixerit, et quasi quandam At-
 ticam subsannationem subesse huic laudi: vnde
 enim artificiosum est, quod ego facio? Quae
 vero eximia sapientia et prudentia in scriptis
 meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea
 prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At
 vero

I. Βόρβορος] Eo differt a πηλῶ, quod et ma-
 le oleat, et nulli sit vsui; quum contra πη-
 λός, terra liquore adfuso subacta, ad fin-
 gendum sit idoneus. Nihilo minus fieri non-
 nunquam potest, vt in eandem propemo-
 dum significationem conueniant. *Heinsl.*

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν ἐκάζοισθε τῷ Προμηθεΐ,
ὅπσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ
κρίνμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα ἐν ὡς ἀληθείᾳ,
καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ
θερμὸν αὐτῶν ἐςὶ διάπυρον. καὶ τῆτο ἐκ τῆ
Προμηθεῶς ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε,
ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῆ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν
τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς
τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἶ-
δωλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἢ
πλασικὴ κατὰ ταῦτά τοῖς κορυπλάθοις· τὰ δ'
ἄλλα

vero quanto iustius vos comparari Prometheo poteratis, quicumque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntis? Vivia enim vera atque animata vobis opera sunt, et per Iouem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmentata sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiusmodi declamationes profite-
temur, simulachra tantum quaedam spectanda
exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti paulo ante dixi, haec figulina versatur, quem-
admodum puparum figuli: ceterum neque mo-
tus

ἄλλα, ἔτε κίνησις ὁμοία πρόσεσιν, ἔτε ψυχῆς
 δείγμα τι, ἄλλα τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρᾶγμα. ὡςέ μοι ἐνθυμείσθαι ἔπεισι, μὴ ἄ-
 ρα ἔτω με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμι-
 κὸς τὸν Κλέωνά Φησιν· οἶσθα περὶ αὐτῶ.
 Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πρᾶγματα. καὶ
 αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρεάς, καὶ ἰπνοποιῆς,
 καὶ πάντας, ὅσοι πηλεργοὶ, Προμηθεῖας ἀπε-
 κάλαν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν
 ἐν πυρὶ οἶμα τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἶγε
 σοι τῆτο βέλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐ-
 σόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
 δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐφρυ-
 πτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὡσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια.
 καὶ

tus similis inest, neque animae significatio vlla,
 sed delectatio quaedam ad summum, et lusus
 merus est. Vt cogitare incipiam, num ita me
 Prometheum dixeris, vt Comicus ille Cleonem,
 nosti siquidem. Cleon, inquit, *Prometheus ipse,*
post negotia est. Ipsi etiam Athenienses figulos
 ollarum, furnorum constructores, et quicumque
 circa lutum versantur, Prometheos vocabant
 olim, alludentes ad lutum, opinor, et ad illam,
 quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si
 hoc sibi vult Prometheus ille tuus, admodum
 directe iaculatus es, et secundum Atticam illam
 mordendi acerbiter; quoniam et nostra ope-
 ra fragilia sunt, perinde vt illorum ollulae: et
 modi-

καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι Φαίη τις παραμυθέμενος 2), ἔταυ-
τα εἰκόσαι τῷ Περμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινεργὸν
τῆτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον
μεμιμημένον ὡσπερ ἐκεῖνος ἐκ ὄντων ἀνθρώ-
πων, τέως ἐννοήσας αὐτὴς ἀνέπλασε. τοιαῦτα
ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά
τεῖϊ, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ἔλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὴς ἦν. συνειργάζετο δὲ τοι καὶ
ἡ Ἀθη-

modicum quispiam lapillum iniiciens, facile con-
triuerit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos,
nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed
nouitatem hanc, laudans, et ad nullum aliud
exemplar effectum opus; quemadmodum ille,
cum nondum essent homines, sua sollertia ex-
cogitatos illos finxit, ac talia animantia forma-
vit atque adornauit, quae et mouerentur facile,
et aspectu gratiosa forent; et in summa, archi-
tectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam
Miner-

2. Παραμυθέμενος] Paulo reconditiorem ver-
bi venustatem non adsecuti sunt Interpre-
tes: tu cape: *mollius, in meliorem partem in-
terpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum
videri poterat, atque adeo ipsum illud *Lu-
ciani*, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ
εὐφημιστατον ἐξηγούμενος. Hemst.

C

ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ εὐψυχα
 ποιῶσα εἶναι τὰ πλάσματα· ὁ μὲν ταῦτα ἄν
 εἶποι, πρὸς τε τὸ εὐφροσύνατον ἐξηγούμενος τὸ
 εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔτος ὁ νῆς ἦν τῷ λελεσγμέ-
 νῳ· ἐμοὶ δὲ ἔ πάιν ἰκανόν, εἰ καινοποιεῖν δο-
 κοῖν· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερον τι τῆ
 πλάσματος, ἔ τῆτο ἀπτόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ
 καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἄν, εὖ ἴσθι,
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ συμπατήσας ἄν, ἀφανίσαιμι.
 ἐδ' ἄν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ
 καινότης, μὴ ἔχῃ συντετρίφθαι ἀμορφον ἔν.
 καὶ εἶγε μὴ ἔτω φρονοῖν, ἄξιός ἄν μοι δοκῶ
 ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἔ συνιεῖς, ὡς
 πολὺ

Minerva; quae et lutum inspirabat, et figmen-
 ta illa animata reddebat. Talia quidem ille di-
 xerit, in meliorem partem dictum istud expo-
 nens. Et fortassis haec sententia etiam dicti
 fuit: sed mihi non sane satis est, si videar noua
 finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius affer-
 ri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi
 elegans videatur, pudeat me sane (sat scias)
 illius, et conculcans comminuerim. Neque illi
 profuerit apud me nouitas, quo minus contera-
 tur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita
 sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim
 vulturibus arrodar: vt qui non intelligam, lon-
 ge de-

πολύ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τῶν ξένων αὐτὰ πεποιθότα.

Πτολεμαῖος ἔνθ' ὁ Λάγος δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παρμέλαιναϊς καὶ δίχρωμον αἰθρωπον, οἷς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτῷ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τῶν Αἰγυπτίων, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἀλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον αἰθρωπον· καὶ ὅστω ἐκπλήξειν τῶν θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ εὐλίχθη δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες·

ge deformiora ea esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas in Aegyptum adduxisset, camelum Baetrianam totam nigram, et hominem bicolorum, cuius dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum et semialbum hominem: putabatque, se magnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli quidem conspectum perterriti sunt, et parum absuit quin exilientes profugerent,

τες· 3) καίτοι χρυσῶ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλεργίδι ἐπέσρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρεῖε τινὸς, ἢ Καμβύσε, ἢ Κύρε αὐτῆ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥσε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι ἐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, ἐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίνσει, μετέσχησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τῆ· ἀλλ' ἢ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελημένη·

quanquam tota ea auro, exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambylis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt avertati. Quare Ptolemacus intelligens se parum laudis capere, neque novitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: homi-

3. Ἀναθορόντες] Eorum saepe, qui stupefacti sunt et subito casu percussi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent *Plato*, aliique veterum, sed parcius: recentiores frequentius. *Hemst.*

λεμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι
τῆ ἀύλητῇ ἔδωρῆσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ
τὸν πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τᾶμόν, κάμηλος ἐν Αἴ-
γυπτίοις, ἢ οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν
ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλεργίδα. Ἐπεὶ
δὲ 4) ἔδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίσων συγκείσθαι,
διαλόγου καὶ κωμωδίας, ἔδὲ τᾶτο ἀπόχρησις
εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἑναρμόνιος, καὶ
κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖ-
νο τὸ προχειρότατον, ὁ ἵπποκένταυρος, 5), ἔγάρ
ἀν.

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam
tibicini, cum in conuiuio belle cecinisset, dono
dedit.

5. Vereor itaque ne et mea, camelus in Ae-
gypto, sint, cuius homines adhuc frenum et
purpuram admirentur: neque enim ad elegan-
tiam sufficit, quod ex duobus optimis constat,
Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, iustaque proportione tem-
perata fuerit. Ex duobus pulchris certe com-
positio absurda fieri potest, quale illud vulga-
tissimum est Hippocentaurus. Non enim ama-
bile

C 3

4. Ἐπεὶ δὲ] Legendum omnino videtur: ἔτι
δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duo-
bus pulcherrimis confletur, ad venustatem
sufficit. H. mst.

5. Ὁ Ἴπποκένταυρος] Duplici fere sensu ve-
teres

ἂν Φαίξ ἐπάρων τι ζῶον τατὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριζότατον, εἰ γὰρ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς προινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν, τί ἔν ἀγί καὶ ἔμπικριν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ζυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ζυμαφότερον ἡδίστον; Φημί ἔγωγε· ἔ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἄχρω διατείνεσθαι ὡς τοιζτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκτέρη κάλλος ἢ μίξις συνέφθαιραν. 6)

Où
bile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo conuenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchram? Vt ex vino et melle commistum et temperatum suauissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruerit.

6. Ne-
teres usurpant: primum ad significandam rem siue insolitam et portenti similem, siue fictam et vera natura vacuam adhibetur: deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in vnum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μίκτην ἐκψωδίαν ἐξ ἀπίτων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Henst.

6. Ἡ μίξις συνέφθαιρει] De industria τὸ
συνεφθεί-

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμωδία· ἔπε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ κἄθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐπαιεῖτο· ἡ δὲ, παραδῶσα τῷ Διοιύσιω ἑαυτὴν, θεάτρῳ οἰκίῃ, καὶ ξυπέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβρινε πρὸς αὐλόν. ἐπίστε καὶ τὸ ἄλ.εν ἀναπαίσεις μέτροις ἐποχχμένη 7), τὰ πολλὰ

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus et Comoedia fuerunt. Siquidem ille domi et seorsum, mehercule, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: Haec vero, Baucio se totam tradens, in theatris versabatur, simulque iudebat, et risum mouebat, gaudebatque salibus, et dicacitate, et ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus veeta,

C 4

Dia-

συμφθεῖσαι, cuius significatio sit ambigua, Lucianum posuisse, credo. Παιδιῶν, νηγυενταρίων ἀκτινῶν ἰδιῶν Φθεῖσαι, Φθορᾶν καὶ συμφθεῖσαι-θῶν de colorum νηγυεντορικῶν διαφόρων ἰδιῶν μιξτῶν: Ime quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, et corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Ημεῖς

7. Ἀναπ. μέτροις ἐποχχμένη] Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula

πολλὰ τῆς τῆ διαλόγου ἑταίρου ἐχλεύαζε, Φρον-
 τιστὴς 8), καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα
 προσαγορεύσα. καὶ μίαν τούτην προέλευσιν 9).
 ἔπε-

Dialogi sectatores ut plurimum, subfannabat,
 meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptato-
 res, et id genus alia vocitando. Eique id cordi erat,
 ut

mula potestas: *Plin.* de LL. IV. p. 818. E.
 ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχήμενοι τούτης, illa
spe recti et confisi: Alexand. Aphrodis. de Fa-
 to p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορρημένοις,
dubiis inniti non aliter ac si certissima forent.
 Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπρί-
 σοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in sce-
 nam procedit, in philosophis irridendismo-
 dum pene non servans. Illud insuper, quo
 magis vis phraseos elucescat, animaduer-
 tendum videtur, versus quasi vehiculum ali-
 quod orationis spectari. *Hemst.*

8. Φροντιστὴς] *Xenophontem* adi in *Sympos.* p.
 Ed. St. 523, 35. ubi discas eo nomine so-
 litum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ
 Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμε-
 μνος; *du Soul.*

9. Μίαν τούτην προέλευσιν] Hoc est, illa
 sola de causa procedebat in publicum, ut
 eos irrideret. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν,
inquit Hesy chius, hoc est, in scenam prodire,
procedere. Cleric.

Προέλευσιν] Recte *I. Clericus* exponit,
 cui prorsus assentior. Qui domo in publi-
 cum

ἔπεποιήτο ἐκείνης ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἰο) ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατῶντας δεικνύσασα, καὶ νεφέλαις

ξυνέν-
 vt eos sugillaret, et Dionysiacam istam libertatem in eos esunderet; nunc in aere ambulantes, et cum nubibus versantes illos exhibens,
 C 5 nunc

cum prodeunt, προέρχονται. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consulium solennes processus vel processiones προόδος· *Iustinianus* Nou. CV. προελύσεις *Theophilus* Inst. de Ker. Diu. §. 48. vocant. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide *I. Meursii* et *Caroli du Fresne* Gloss. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi. Eadem plane formā προόδον, πρόσοδον vel πάροδον ποιῶντα apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conueniunt: *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 608. τῶ ὑποκρίτῃ προερχομένῃ; *actore in scenam prodeunte.* Hemst. IO. Διονυσιακὴν ἐλευ.] Hoc est, libera dictoria, quibus licebat vti festo Dionysiorum. Cleric.

ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυχῶν κηδήματα διζυε-
 τρῶντας, ὡς ὄψιν τὰ ἀέρια λεπτολογημένους·
 ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτως ἐποιεῖτο τὰς συνε-
 σίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν·
 ὡς τὸ τῶν μουσικῶν τῆτο, δις διὰ πασῶν II),
 εἶναι τὴν ἀρμενίαν, ἀπὸ τῆ ὀξύτατης ἐς τὸ βα-
 ρύτατον· καὶ ὁμῶς ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔτω
 ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμύ-
 σαι, ἔ πάνυ πειθόμενα, ἔδὲ εὐμαρῶς ἀνεχό-
 μενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τείνων μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμη-
 θεῖ τῷ σῷ πεποιηκῶς φαινόμεν, τὸ θῆλυ τῷ
 ἄρξενι

nunc publicum salus precientes, ut qui de aëreis et
 sublimibus istis rebus nimis exiliter argutaren-
 tur. Dialogus vero grauissimas disputationes ha-
 bebat de natura rerum, deque virtute philoso-
 phans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes
 chordas, ab acutissimo ad grauissimum usque,
 inter eos esset. Et tamen auli fuimus nos, haec
 ita sese habentia, inter sese coniungere et co-
 aptare, non admodum obsequentia, neque faci-
 le societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Pro-
 metheo isti tuo secisse videar, ut qui socinam
 cum

II. Δις διὰ πασῶν] Vetustiores musici, uti
 ex hoc prouerbio patet, scalam suorum to-
 norum non ultra duas, quas hodie dicimus
 οὄκταυας extendebant. du Soul.

ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιῦτο φα-
 νείην, ἐξαπατῶν ἴσως τὴν ἀκρόντας, καὶ ὅσα
 παραθεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέ-
 λωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι Φιλισόφω· τὸ
 γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς)
 ἄπαγε· τῆτο μόνον ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς
 ἡμετέροις. ἢ παρὰ τὴ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ
 ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιῦτος πιτυοκάμπτας 12),
 καὶ

cum mare commiscuerim, et ob id ipsum nunc
 reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar de-
 cepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse
 ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comi-
 cum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim
 quod attinet (nam et furandi arte hic Deus in-
 signis est), absit; hoc certe nostris incesso non di-
 ces. Unde enim furatus sum? nisi forte
 quis me fugit, qui eiusmodi Pityocampas
 et

12. Πιτυοκάμπτας] Graecio πιτυοκάμπτας
 explicanti Centauros praecivuit Fr. Luisin.
 Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci
 posset, rem haberemus consecutam. Negari
 quidem non potest, apud Suidam extare in
 Πίτυς, ὄθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel po-
 tius, ut Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· ve-
 rum his in rebus tantam Suidae auctoritatem
 non agnosco, qua sola nos contentos esse
 oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sin-
 nis

nis (ductum a latrociniis et nocendo nomen) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *L. Mearf.* in Theseo c. V. Hunc de genere fuisse Centaurosum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Simidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur: nam quod *Luifinas* est commentus, quoniam bello aures habebantur, coram impetum pices flexis straque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae profus repugnat: quis, quaeso, πτωκισμῶν diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosternunt? Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. *σλακισμῶν πτωκισμῶν*, de quibus ita *Schol.* εἰς σλακισμῶν μὲν καὶ πτωκισμῶν τὰ πτερυγία, εἰ δὲ πτωκισμῶν ἰσχυρῶς δὲ ἐπιμελισταί. *Suidas.* Σλακισμῶν ἐντὶ τῷ μετὰ, εἰς ἀπείροισι μὲν καὶ πτωκισμῶν. etc. De Simide vero quia *Schol.* cogitaverit, quum ista commentaretur, dubitare non lice: neque absurdum est; ut per Comicam faceriam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes, dicti fuerint πτωκισμῶν eoque pertinere non incommode videatur

Heij.

Hesychii glossa ; Ἄεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depropta, siue vocabulum vtrumque demta distinctione iungas, siue ἀεροκελάδης per se solos intelligas, aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes: vel etiam, aërem implentes clamoribus.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit I. Iac. *Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni ducō. Legendum censet τοῖς πρῶτος πιτυοκάμπτης· quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam grauitatem, et lepores libertatemque iocorum Comicam consociaui: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curuando iungere nitaris: imo maioris est artificii καὶ τετραγέλαφος συντιθέναι, i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diuersissimas hircos atque ceruos sine Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam peruenisset. Iam tu, quaeso, ad animum reuoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ ἔτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΕΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in vnum cogit consociatque nixa diuersis radicibus, et materiam minime sequacem tractando mollit. Hemst.*

καὶ τριχελάφης 13) καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;
 πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμοι; ἐμμενέτεον γὰρ οἷς
 ἅπαξ περσευόμεν· ἐπεὶ τόγε μεταβλεψέσθαι,
 Ἐπιμηθέως ἔργον, ἔ Προμηθέως ἐσί.

et Hircocervus et ipse composuerit. Verum
 quid faciam? Perseuerandum enim est in iis,
 quae semel elegi; mutare enim consilium, Epi-
 methei, non Promethei est.

13. Τριχελάφης] Cervis excepta barba et ar-
 morum pilis similes. *du Soul.*

Νιγρίνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου
 ἠθῶν.

Πρὸς Νιγρίνον ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνω εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία Φησί, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας,
 ὡς γελσίων ὄν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας,
 ὅτι

Nigrinus, sive de Moribus Phi-
 losophorum.

Epistola ad Nigrinum.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit proverbiū: quasi
 ridiculum sit, si quis eo noctuas apporet,
 quo-

ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσὶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν
 δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βεβλόμενος, ἔπει-
 τα Νιγρίνω γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν
 ἂν τῷ γελοίῳ, γλαυκᾶς ὡς ἀληθῶς ἐμπροσ-
 μος. ἐπεὶ δὲ μόνῃ σοι δηλώσας τὴν ἐμὴν γνώ-
 μην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρ-
 γως εἴλημαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφύ-
 γοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τῷ Θεκυδίδῃ λέγειντος,
 ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν φρασεῖς, ὀκνηρὸς δὲ τὸ λελο-
 γισμένον 1) ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχῃ ἡ
 ἀμαθία μοι μόνῃ τῆς τοιαύτης τέλμης, ἀλλὰ
 καὶ ὁ πρὸς τὰς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

Ἐταῖ-

quoniam apud illos abundant. Ego vero si di-
 cendi facultatem ostendere volens, Nigrino li-
 brum a me scriptum mitterem, obnoxius equi-
 dem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum
 id solum agam, ut sententiam meam tibi ape-
 riam, et quo nunc sim animo, et quod non le-
 viter oratione tua affectus fuerim, ellugero sanè
 merito etiam Thucydidis illud, quum ait: im-
 peritia audaces, res autem cogitata atque confi-
 derata cunctatores efficit. Manifestum enim est,
 mihi non imperitiam solum, verum etiam amo-
 rem ac studium orationis, huius audaciae cau-
 sam esse. Vale.

Ami-

I. Τὸ λελογισμένον] Quod pro λογισμὸς
 Lucianus dederit, τὸ λελογισμένον, in eo
 Euripidem est secutus, cui hoc, frequens.
 Hemst.

Ἐταῖρος Λουκιανός.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα. καὶ μετέωρος ἐπα-
 νελήλυθας; ἔ τείνουν προσβλέπειν ἡμᾶς
 ἔτι ἀξιοῖς, ἔθ' ὁμιλίᾳς μεταδίδως, ἔτε κοινω-
 νεῖς τῶν ὁμοίων λόγων 2), ἀλλ' ἀφνω μεταβέ-
 βλησαι, καὶ ἔλωσ ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας;
 ἡδῶς δ' ἂν παρὰ σὲ πυθσίμην, ἔθεν ἔτως ἀ-
 τόπως ἔχεις, καὶ τί τέτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ
 ἄλλο γε, ὦ ἔταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέ-
 γεις; Λ. ὁδᾶ πάρεργον 3), ἤκω σοι εὐδαίμων
 τε

Amicus, Lucianus.

Quam oppido grauis nobis et sublimis redii-
 sti? Neque enim adspicere nos amplius
 dignaris, neque conuersaris nobiscum, neque
 sermones vt antea confers, sed repente immu-
 tatus es, et omnino fastidiosus videris euasisse.
 Lubens igitur audierim ex te, vnde ad hoc in-
 solentiae perueneris, et quae eius rei causa sit?
 LVC. Quid enim aliud, o amice, quam felici-
 tas? AM. Quid ais? LVC. Insperato felici-
 cem

2. Ὅμοίων λόγων] Ὅμοιοι λόγοι. Sermones inter pares, pari libertate, et conditione habiti vltro citroque. Bourd.
3. Ὅδᾶ πάρεργον] Non est, ne te morer, vt habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδᾶ πάρεργον, obiter, aliud agendo. Cleric.

τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τῆτο δὴ τὸ
 ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡρά-
 κλεις, ἔτῳς ἐν βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί
 δὲ τὸ μέγα 4) τῆτό ἐσιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κο-
 μῶς 5), ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραίνω-
 μεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναί τὸ
 πᾶν ἀκέσωντες; Λ. ἔθυμασίν εἶναι σοι δοκεῖ
 πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν ἄλλῃ με ἐλεύθερον, ἀντὶ
 δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλέσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοή-
 τε τε καὶ τετυφωμένῃ 6) γενέσθαι μετριώτερον;

E. Mé-

ecm et beatum vides factum, et quod in scéna
 solet vsurpari, ter beatum, A M. Papae! tam
 subito! LVC. Ita res habet. A M. Quidnam
 autem tantum illud est, quo te sic effers? ut
 non summam modo lactemur, sed et, auditis
 singulis, accurate scire possimus? LVC. An
 non admiratione dignum tibi videtur, per Io-
 vem, pro seruo liberum, pro paupere vere di-
 vitem, pro stulto autem et insano me factum
 modestum?

2. A M.

4. Μέγα] Graeci vsurpant μέγα τι pro *admi-
 rabile quid ac memorandum*. Iungitur ali-
 quando θυμασίν. Eodem pertinet, ἔδὲν
 μέγα, *nihil magnum atque admiratione di-
 gnum*. Heinsl.

5. Κομῶς] *Superbis*. κομῶν indulgere genio et
 elatum esse. Bourd.

6. Τετυφωμένῃ] τετυφωμένῃs *hebeti ac
 D stolido*

Ε. Μέγιστον μὲν ἔν· ἀτὰρ ἄπω· μαιθάρω σαφῶς ὄ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλην μὲν εὐθύ τῆς πόλεως βεβλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνεται. Ε. οἶδα τέτων ἕκαστα, καὶ ἠὺξάμην σὲ πινὶ σπυδαίῳ ἐπιτυχεῖν. Λ. δόξαν ἔν μοι διὰ πολλῶν προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν· ἔξανκσας ὡς αὐτὸν ἀφικόμεν, καὶ κόψας τὴν θύραν, τῷ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, 7) ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis. L V C. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingrauescebat. A M. Ordine haec omnia noti, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L V C. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Platonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo, et pulsata ianua, cum puer intro de me renunciasset, arcessitus sum. Ingres-

stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt, qui fulmine tacti fuere. Bourd.

7. Εἰσαγγείλαντος] Servorum ad ianuam sine τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. Heinst.

θῶν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρᾶκται δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλὰ μὲ πρὸς τὸ τῷ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἤρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἤξιόν εἶδέναι, ὅ, τι τε πράττει, καὶ εἰ αὐθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτῷ γνώμην διηγεῖσθαι,

Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines politas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem univ[er]si, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Gracciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare,

σθαι, τρυφήν τινά μου λόγων ἀμβροσίαν
κατεσκέδασεν, ἴσσε καὶ τὰς Σειρήνας ἐκείνας, εἴ-
τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν
Ὅμηρον· λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· 8) ἔτω θε-
σπέσια ἐφθέγγετο.

Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλοσοφίαν ἐπαινε-
σαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δη-
μοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλῆττα,
καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσῶ,
καὶ

tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut
mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fue-
runt, et luscinius et Loton illam. Homeri obscu-
rallē et oblitterallē videretur. Adeo diuina erant
quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo prouectus est, ut Phi-
losophiā laudaret, et, quae ab ea manat, li-
bertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur,
irrideret, diuitias nimirum, gloriam, re-
gna, honores: praeterea aurum quoque,
et

8. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι] Sic intēllige: tanta
me sermonum suauitate perfudit, ut Sire-
nas illas, si quae modo fuerint etc. oblite-
raret, earumque suae orationis lenociniis
memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando,
quod iam vetustate obsoleuit, atque ex usu
et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι,
leges abrogatae. Hemst.

καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκούντων. ἄπερ ἔγωγε ἀ-
 τενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη 9) τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν εἶδον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν,
 ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμενη καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπέμην, ἐληλεγμένων 10) μοι τῶν Φιλτάτων, πλέτε τε,
 καὶ ἀργυρίε, καὶ δόξης· καὶ μόνον ἐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι
 ταπεινὰ καὶ καταγέλασα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὡσπερ
 ἐκ

et purpuram, et cetera, quae admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi videbantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse nescirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi charissima fuerant, diuitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotis cernerem: eadem nunc mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebamque rursum tanquam

D 3

quam

9. Ἀναπεπταμένη] Eleganter: animo patente, quique infusam doctrinam cupide recipiat. *Hemst.*

10. Ἐληλεγμένων] Quum hic non tantum, verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ sit plane extrita, forte dicendum, id facilioris enunciationis causa Graecos fecitasse. *Iensius.*

ἐκ ζοφερῶ τινος ἀέρος τῷ βίῃ τῷ πρόσθεν, εἰς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων· ὡς δὲ (τὸ καινότερον) τῷ ὀφθαλμῷ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελαιθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέσενος κατὰ μικρὸν ἐγιγνώμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττεσσαν περιφέρων.

Προϊὼν δὲ εἰς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρετίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τῷ λόγῳ καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅπως μικρὸν ἔκτετι ἔδεν ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν εἶπον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ οἷτες φύσει, πίνον-
τες

quam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae ad serenitatem et magnam aliquam lucem respiciens. Adeo ut, nouo sane exemplo, neglecto oculo eiusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim euaserim, quem ad id tempus caecurientem insciens circumtuleram.

5. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Non et elatus oratione illius, et tanquam in sublimi euectus sum, et omnino humile nihil iam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum iam es-
sent,

τες ἰσχυρὸν ἔτω ποτὸν, αὐτίκα μᾶλα ἐξεβλή-
 χεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῆ ἀκράτῃ ἐξε-
 μάνησαν. ἔτω σοι καὶ αὐτὸς εἴθεος, καὶ με-
 θύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

E. Καὶ μὴν τῆτό γε, ἔ μεθύειν, ἀλλὰ ἠή-
 Φειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ἐγὼ δὲ βελοίμην
 ἄν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκῆσαι τῶν λόγων. ἔδὲ
 γὰρ ἔδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμα φέμις, ἄλ-
 λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὄμοια ἐσπε-
 δακῶς ὁ βελλόμενος ἀκῆνειν. Λ. Φάρρει ὦ ἄγα-
 θέ. τῆτο γὰρ τοι τὸ τῆ Ὀμήρῃ, σπεύδον-
 τα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης,
 αὐτὸς ἄν ἐδδήθην ἀκῆσαί με διηγμένον. μάρ-
 τυρα γὰρ σε παρακλήσασθαι πρὸς τὰς πολλὰς
 ἐθέλω,

lent, accedente potu adeo vehementi, conti-
 nuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri
 magis ex mero insanire. Ita et ego, oratione
 eius quasi: furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium,
 sed sobrium atque temperantem esse. Ego ve-
 ro optarim, si fieri possit, ipsam illam audire
 orationem. Neque enim contemnere eam, opi-
 nor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et
 amicus est, et eodem tenetur studio. L V C.
 Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homeri-
 cum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi
 praeuortisses, iam ipse rogassem, me narrantem
 audires. Testem enim te adhibere apud homines

ἐθέλω, ὅτι ἐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνήσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιήσασμην· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρῶν τύχη, καὶ ἔτω δὲς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

Καὶ ὥσπερ εἰ ἐρχομαι, τῶν παιδικῶν ἔπαρώντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τῆτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξάπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρώντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνίοι γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἠδονταί, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθόντων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπι-τοῖς ἐν πρὸς

volo, me non sine ratione insanire. Quin et crebro meminisse, volupe mihi est: et hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terue de die dicta illa mecum ipse revolo.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amatis, dicta eorum et facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante reuera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi sese praesentibus

oriorum

σὶν ἀνιᾶσθαι· ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς, Φιλοσοφίας ἔ-
 παρέσης, τὰς λόγους, ἕς τότε ἤκουσα, συναγεί-
 ρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίπτων, ἔμικρὰν
 ἔχω παραμυθίαν. καὶ ἔλωσ, καθάπερ ἐν πε-
 λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν
 τινα τᾶτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς
 ὑπ' ἐμῶν πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμε-
 νος· αἰεὶ δὲ ὡσπερ ἀκῶν αὐτῷ τὰ αὐτὰ πρὸς
 με λέγοντος, εἰσὶτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνε-
 ρείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι
 φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
 κοαῖς παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμι-
 κὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς
 ἀκῶσιν.

E. Παῦε,

otium non habent; sic sane et ipse, phi-
 losophia non praesente, verba, quae tum audi-
 vi, recolligens, et mecum crebro reuoluens,
 non exiguum capio solatium. In summa, perin-
 de ac si in pelago, et per noctem atram ferar,
 ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus
 illis rebus, quae a me geruntur, virum illum
 coram adesse existimans, semperque velut au-
 diens ipsum eadem illa sua ad me dicentem.
 Interdum etiam, et maxime, quando mente
 in id defixa constiti, vultum ipsum illius videre
 mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi re-
 sonat. Etenim iuxta Comicum, reuera aculeum
 quendam in auditorum mente reliquit.

D 5

8. AM.

Ε. Πᾶς, ὦ θυμασίε, μικρὸν ἀνακρούμενος II), καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀνλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ἔ μετρίως με ἀποκινάεις περιζυγών. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω γρηΐ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκείνο, ὦ ἔταϊρε, ἤδη τραγικῶς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικῶς Φάουλως ἐώρκαας ὑποκριτὰς, τῶν συ-
 ριττο-

8. A M. Subsiste, o admirande, paulumque retrocede, et ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. L V C. Recte dicis, atque ita facto opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sine Tragicos, sine etiam, per Iouem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo exci-

II. Μικρὸν ἀνακρούμενος] Nihil est aliud, μικρὸν ἀνακρούμενος, quam μικρὸν ἐπ' αὐτῶν apud Χειροβ. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρέσθαι et ἀνακρέσθαι πρὸς αὐτὴν dicuntur, qui remis inbibent cursum nauis et paulatim retrocedunt. inde μετὰ Φορικῶς, κρέσθαι et ἀνακρέσθαι somniantur pro retrogredi. Praeterea in τῷ πᾶς similiter alludit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, et non ulterius remigare. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse euincunt sequentia, καὶ λέγε etc. *Bos.*

ριττομένων λέγω τέτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόντων τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλές σῖδα τοιούτης. ἀλλὰ τί τέτο; Λ. δέδοικα μή σοι μεταξὺ δόξω γελοῖως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νῦν διαφθείρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτᾶ καταγνῶναι τῷ δράματι. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, ἔ πάνυ ἀχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις ἔμετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονῶσα 12).

Τῷτ'

excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eiciuntur, tametsi ipsae fabulae saepe numero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint? A M. Multos novitates. sed quorsum hoc? I, V C. Vereor ne et ipse minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensum ipsam damnare fabulam. Nam ad historiam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, et (mea culpa) indecorum appareat.

9. Pro-

12. Ἀσχημονῶσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando

Τὲτ' ἔν παρ' ὄλον μὲμνησὶ μοι τὸν λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημά-
 των ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκητῆς πέρρω ποι κα-
 θήται, ἔδὲν αὐτῷ μείον τῶν ἐν θεάτρῳ πρατ-
 τομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῆ σοι πείραν παρέχω,
 ἐπιός τις εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, ἔδὲν ἀγ-
 γέλῃ τὰ ἄλλα 13) τραγικῆ διαφέρων. ὡς κἄν
 ἐνδὲ-

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poeta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena seiunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad caetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare

quando personae, cuius partes agit, dignitatem non tuetur neque implet. Tunc autem actores a spectatoribus exhibitati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demostib. de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσυριττον· et ἐκβάλλεσθαι. Hemst.

13. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi veit, aequo intelligo atque Interpretum, quod ad caetera attinet. Rescribe, τάχα. Nunciorum autem siue ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μίσην τὸ πταῖσμα, vt patet ex 'Αναβ. 9. 53. Hemst.

ἐπιπέσειεν τι δίκαιον λέγειν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο τι
 γινώσκων, ὡς ἀπέμεινον ἢ 14) καὶ ἄλλοις ὁ περὶ τῆς
 ὁτιος ἡμετέρας ἐπέειπε καὶ ἐπισημαίνεταί, ἔτι περὶ
 τῆς ἀποδείξεως.

E. Ὁ εὖγε, ἢ τὸν Ἐπιπέσειεν, καὶ κατὰ τὸν
 τὸν ἀποδείξεως ἡμετέρας περὶ τῆς ἀποδείξεως οὐκ ἔστιν
 γὰρ καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλο τι γινώσκων, ὡς δὲ ὁ εὖγε τε ἄλλο
 ἢ τὸν ἀποδείξεως ἐπέειπε, καὶ ὡς δὲ ὁ εὖγε ἡμετέρας περὶ
 τὸν ἀποδείξεως περὶ τῆς ἀποδείξεως, καὶ ὡς ἀπέμεινον ὁ
 γὰρ οὐκ ἔστιν ἄλλο τι λέγοντες ἀπέμεινον ὁ γὰρ ἄλλο
 γα.

Quare si quibus minus pro rei dignitate dicere
 vultis fuerit, illud tibi in personam fit; quod scri-
 bunt melius hoc fuerit; et quod ipse poeta ali-
 oer suavitatis istius dixerit. Me vero si exhibita-
 veris, non admittam moleste feram.

10. A.M. Ut bene fuit, ita me Mercurius
 amet et iuncta rhetorum leges exordium hoc tibi
 peractum est. Videris ignis etiam haec addito-
 rus, benignitatem non fuisse longum, neque ad di-
 cendum non venire paratum, et melius si tantum
 fuisse. si ipsam dicentem audissem; te enim pos-
 ca

14. Ὁ εὖγε ἢ 1) Scribitur est: Si quid de-
 feris, - quodque ab argumenti dignitate
 longius abest, videris dicere, hoc tibi fit
 in personam, ista melius ab ipso Nigriano scri-
 be disposita. Moni.

γα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος 15). ἔ ταῦτ' ἔρεῖν ἐμελλες; ἔ-δὲν ἂν ἔν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τάττ γε ἔνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βροῦν καὶ κροτεῖν, ἔτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γέ παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συριζομαι.

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβελόμην ἂν εἰρησθαί μοι· κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε ἔχ' ἐξῆς, ἔδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἔρω.

πάντ

ca quaedam, et, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinget, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, et acutissime sibilaturo.

II. L V C. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, iusta quadam et continua oratione de omnibus dicturum esse; meae

15. Τῇ μνήμῃ συγκεκομ.] Alia structura Licianum dedisse credo: εἰς τὴν μνήμην συγκεκομ. tu quippe pauca, quaeque retinere poterias ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum usus iubet. Hemst.

πάνυ γὰρ τῷ ἡμῖν ἀδύνατον. ἐδ' αὖ ἐκείνω
 περιθεῖς τὰς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένω-
 μαί τοῖς ὑπεκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἷ πολλα-
 κίς ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρα-
 κλέως αὐτῷ πρόσωπον ἀνεילהφότες, χρυσί-
 δας 16) ἠμφισμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ
 μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγοντα, καὶ
 ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ
 Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἴν' ἔν μὴ καὶ αὐ-
 τὸς

meae enim facultatis hoc minime est: neque
 rursum illius personae attribuendo sermonem,
 ne hac etiam in parte histrionibus illis similis
 fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut
 Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona as-
 sumpta, ac vestibus auro contextis induti, et
 horrendum tuentes, ore in immensum diducto,
 exiguum et gracile, adeoque muliebri quid-
 dam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxe-
 nae multo demissius. Ne igitur et ipse de-
 pre-

16. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis
 aureis vel auro intextis. Pene mihi per-
 suadeo, legendum esse ξύσιδας. ξύσις enim
 exponitur, ἔνδυμά τι τραγικόν. Harpocr.
 Hesych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70.
 Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.
 In hoc etiam instrumento recenset Pollux
 IV, 116.

τὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἐμαυτῆς κε-
 Φαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν
 καταισχύνων, ἀπὸ γυμνῆ σοι βέλομαι τῆμοῦ
 προσώπε προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπά-
 σω 17) πρ. πεσὼν τὸν ἥρωα ἐν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ ἔπαύσεται τήμερον πρὸς με
 πολλῇ τῇ σιηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;
 Λ. καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη
 τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν
 Ἑλλάδος; καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, οἱ
 φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοί εἰσι, καὶ ἔτε
 τῶν

prehendar maiorem omnino, quam pro capite
 meo, personam induisse, ipsumque ornatum de-
 honestare, ex nuda tecum volo meaque pro-
 pria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem
 ago Heroem, mecum vna conuulsum terrae
 attingam.

12. A M. Homo hic non desinet hodie apud
 me crebra illa scena atque tragoedia vii. L V C I.
 Immo desinam, et ad incepta me nunc conuer-
 tam. Principium igitur orationis illius com-
 mendatio fuit Graeciae, et eorum hominum,
 qui Athenis commorantur, quod cum phi-
 losophia et paupertate degant, et neque
 ciuiam

17. Συγκατασπάσω] Ne lapsus mecum irabam
 heroem: hoc est, ne, dum male ago perso-
 nam herois, exhiberet, eumque mecum con-
 temtui obiciam. Cleric.

τῶν ἄσῶν, ἕτε τῶν ξένων ἔδενά τέρπονται
 ὄρωντες, ἕς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτὰς βιά-
 ζηται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτὰς ἕ-
 τω διακειμένος, ἡρέμα τε μεθαρμόττησι, καὶ
 παραπαιδαγωγῶσι 18), καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν
 τῆς διαίτης μετίζῃσιν.

Ἐμμένητο γὰρ τινες τῶν πολυχρύσων, ἕς
 ἐλθῶν Ἀθήνας μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς
 ἀκολέθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυ-
 σῶ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς
 Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι.
 τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ

..... παι-
 ciuium neque peregrinorum quenquam intueri
 gaudeant, qui luxum ad sese inuehere conen-
 tur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus,
 et paulatim transformet ipsum, et veteres mo-
 res dedoceant, atque ad puritatem vitae trans-
 ferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis mul-
 to auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset
 admodum insignis et turba comitum grauis va-
 ria veste auroque ornatus, Atheniensibus omni-
 bus sese admirationi esse existimabat, et tan-
 quam beatum suspici; cum iis contra infelix
 quidam homuncio videretur: quin et eru-
 dien-

18. Παραπαιδαγωγῶσι] Verbum elegans,
 prauum leniter corrigere, atque in melius mu-
 zare. Hemst.

E

παιδεύειν ἐπεχείρην αὐτὸν, ἔπικρῶς, ἔδ' ἀν-
 τικρῶς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει,
 καὶ ὅν τινὰ τρόπον βέλοιο, βιάν· ἀλλ' ἐπεὶ
 καὶ ταῖς γυμνασίαις καὶ λυτρῶσις ὀχληρὸς ἦν
 θλίβων τοῖς αἰκέταις, καὶ σενοχωρῶν τὰς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγατο, πρυσ-
 ποιέμενος λανθάνειν, ὡσπερ ἔπρὸς αὐτὸν ἐκεί-
 νον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετα-
 ξὺ λόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει
 τὸ βαλανεῖον· ἔδεν ἔν δει στρατοπέδῳ. ἢ δὲ
 ἀκίων ἂ ἦν 19), μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ
 ἐσθῆ-

diendum eum sibi sumptuerunt, non acerbe,
 neque aperte vetantes, ne in libera ciuitate
 pro lubitu viueret: sed cum in gymnasiis, et
 balneis molestus esset, suis seruis premens, et
 in angustum cogens obuios, submissa voce qui-
 dam, quasi latere vellet, neque illum perstrin-
 geret: Metuit, inquit, ne inter lauandum
 pereat? Atqui pax certe longa balneum te-
 net: proinde nihil opus est exercitu. Ille au-
 tem verum audiens, interea erudiebatur. Prae-
 terea

19. Ἀκίων ἂ ἦν] Istud tam frigidum ἂ ἦν a
 Luciano profectum esse, non inducor vt
 credam: vna litera reuocata rem expediet:
 ἀκίων ἄδην vel ἄδην. sensu sane optimo:
 neque enim credibile est, adolescentem ve-
 cordem, nisi frequentius haec auribus eius
 info-

ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκεί-
νας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀσειῶς πάνυ τὸ ἀνθηρὸν
ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕαρ ἤδη 20),
λέγοντες, καὶ πόθεν ὁ ταῶς ἔστος; καὶ, τά-
χα τῆς μητρὸς ἐσιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα.
καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἔτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακ-
κτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον,
ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλασον. ὡς κατὰ μικρὸν

ἐσω-
terea varia illa veste atque purpurea eundem
exuerunt, urbane admodum floridum colorum
nitorem irridentes, Iam ver' adest, dicebant:
et, Vnde nobis pauo hic? et, Fortassis mater-
na est: et similia. Atque eodem pacto cetera
illius cum risu carpebant, nunc annulorum
multitudinem, nunc comam iusto curatiorem,
nunc victus intemperantiam atque luxuriam
notantes. Quare paulatim ad modestiam est

E 2

reuo-

insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
gem fuisse rediturum. *Hemst.*

20. Ἐαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici
Φιλοσκώμμοι. quamobrem, si quis con-
spicuo quodam laboraret vitio, mox huic
veluti notam inurebant iocosum aliquod
cognomen. Atque haec est causa, cur Ora-
torum acerba, quibus pro concione se in-
vicem impetebant, conuicia tam aequis au-
ribus acciperentur. Ταῶς de homine, qui
vestimento versicolore sit indutus, Comi-
cum est. *Hemst.*

ἔσωφροσίνῃ, καὶ περὶ πολλῶν βελτίων ἀπὸ τῆς
 δικαιοσύνης πεπαιδευμένους.

Ὅτι δ' ἐκ αἰσχύνουσι πενίαν ἐμολογῶντες,
 ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκῆσαι πάν-
 των ἔφη κοινῇ προσειών ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
 Παναθηναίων. ἀφ' ὧντα μὲν γὰρ τις τῶν
 πολιτῶν ἀρεσθαι παρὰ τὸν ἀγῶνα θέτην, ὅτι
 βαπτὸν ἔχων ἰμάτιον ἐθεώρει τὰς δὲ, ἰδόν-
 τας ἐλεῆσαι τε, καὶ παρατεῖσθαι, καὶ τῷ κί-
 βηκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπέσχε,
 τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβῆσαι μὲν Φω-
 νῆ πάντας, ὡς περ ἐσκεμμένους, συνηώμην ἀ-
 πόνεμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχόμενῳ· μὴ
 γὰρ

renotatus, et longe melior, publice ita emen-
 datus, abiit.

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emiliam audisse sese in ludis Panathenais. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, et ad praesidium ludorum adductum, quod veste tineta amicis spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali com veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim

γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα ταῦτά τε ἔν ἐπήνει,
καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς
δαιότης τὸ ἀνεπίφθορον, ἰσυχίαν τε καὶ ἀ-
πραγμοσύνην, ἃ δὴ ἀφθονα παρ' αὐτοῖς ἐσι.
ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφία συνωδὸν τὴν παρὰ
τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος
φυλάξαι δυναμένην, σπερδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλέ-
τε κατὰ φρονεῖν πεπαιδευμένω, καὶ τῷ πρὸς
τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρημένω τὸν ἐκείβιον
ὡς μάλιστα ἡρμοσμένοι.

Ὅστις δὲ πλέτε ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται,
καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμον,
ἄγευτος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρη-
σίας,

enim aliam habere illum. Haec igitur ille lau-
dabat. et praeterea libertatem, quae illic est,
ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et
otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Osten-
debat etiam, conuersationem eorum hominum
philosophiae consonam esse; moresque puros
conseruare posse; viroque graui, et qui diuitias
contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae
natura honesta sunt, viuere statuisset, vitam,
quae illic viuatur, quam maxime aptam atque
accommodatam esse.

15. At qui diuitias amat, aurumque stupet,
purpuraque et potentia felicitatem metitur, qui
libertatem in diēdis factisque nunquam gustauit,
E 3 qui

σίας, ἀφραγτος δὲ ἀληθείας, κολακεία τὰ πάν-
 τα καὶ δολεία συντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶ-
 σαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτη μὲν λα-
 τρεύειν διέγνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπε-
 ζῶν, Φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνά-
 πλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας·
 ἢ ὅστις ἀκέων τέρπεται κρημάτων τε, καὶ τε-
 ρετισμάτων, καὶ διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.

Μεσαὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν
 ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις
 πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῆτο μὲν δι'
 ὀφθαλμῶν· τῆτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν·
 τῆτο δὲ καὶ διὰ λαιμῶν, καὶ δι' ἀφροδισίων·
 ὑφ'

qui veritatem nunquam vidit, et cum assentatione
 et seruitute enutritus est, aut qui totam animam
 voluptati addixit, eique vni inferuire statuit, amans
 opiparae mensae, indulgens vino ac rebus ve-
 nereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-
 dacii: aut cui chordarum pulsationes, instru-
 mentorumque lasciuos crepitus, cantilenasque
 perditas audire volupe est: talibus videlicet ho-
 minibus conuenire huius vrbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis,
 omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac
 licere, ipsis omnibus quasi portis voluptatem re-
 cipere, partim per oculos, partim per aures et
 nasum; partim per gulam, et per venerea: qua
 fluente

ὕφ' ἧς δὲ ρεῦσης ἀεινάω τε καὶ θολερῶ ρεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοιχεΐα, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπισρκία, καὶ τὸ τοιῷτο Φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται 21) δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδώς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ ἔρχομος ὁ χῶρος γενόμενος, δίψης αἰεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ 22) πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπι-

fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Vna enim irruunt et adulterium et auaritia, et periurium, et reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, et virtus, et iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper siticulosum multis ac feris cupiditatibus

E 4

tibus

21. Παρασύρεται] Fluviorum est et torrentium, qui aquis adauētis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt. *Hemst.*

22. Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιυθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poeta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in *Luciano*; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? Huius criminis ut *Lucianus* absoluator, refingendum puto ἀνχμεῖ. cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin *Noster* memine-

rit

ἐπιθυμίαις. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν,
καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἐγὼ ἔν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπαγγέλειν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον περ γενόμενος, ἐπι-
^{στῆσαι}
tibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
magistram honorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex
Graecia reuersus iam propius accessissem, consti-
ti,

rit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος,
δίψης, ἀγείαις ἐπιθυμίαις. Agris arenti-
bus et longo aestu squalidis δίψα tribuitur
et διψῶν. Percommode *Dionys. Perieg.*
v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ δίψη τε καὶ ἀρχ-
μήσσει τέτυκται. pariter in *Aristorb. Nub.*
440. iuncta reperies διψῆν et ἀρχμειν. *Lu-*
cian. Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἦν δὲ ἀρχμὸς ἐπι-
λάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἀρχραι εἰς τῷ δί-
ψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae
nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam
aridum aliquod atque incultum solum, no-
xio vitiorum prouentu squaler horretque:
Chrysof. T. I. p. 508. B. τῆς δὲ ψυχῆς
ἡμελημένης, ῥυπώσης, ἀρχμώσης, λιμῶ
διαφθειρομένης, etc. *Hemst.*

Sed exempla sunt, vnde satis patet, minime
de rebus laetis id verbi semper adhiberi.
Ita Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et
ἐξανθισματα esse postulas in cute erumpen-
tes, satis notum. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
ad morbi summum gradum significandum,
iisdem est vtilitissimum. *Reitz.*

ἐσήσας ἑμαυτὸν 23) λόγον ἀπήτην τῆς δευρὸ ἀ-
Φίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τῆ Ὀμήρου λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύσηνε, λιπῶν Φάος ἡλίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θό-
ρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερη-
φάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισαι-
φονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φι-
λίας

ti, a meque ipso rationem poposci mei huc ad-
ventus, Homericam illam videlicet mecum ipse di-
litans:

Cur autem; infelix, deserto lumine Phoebi

(Graecia, nempe, et felicitate illa atque liber-
tate) *Venisti? ut videas loci huius tumultum, sy-
cophantas, salutationes superbas, epulas, adu-
latores, caedes, testamentorum expectationes,*
E 5 *et ami-*

23. Ἐπισήσας ἑμαυτὸν] Ferri potest, ut in-
ter duo verba medius accusatiuus ad vtrum-
que referatur et ἐπισήσας ἑμαυτὸν positum
sit pro ἐπισίας. At ego distinctione muta-
ta ἐπισήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius
esse puto, ut hunc in modum interprete-
mur: *animum aduertens, reque considerata,*
cum mecum ipso rationes exigebam. Illam
vim habet ἐπισήσαι per se. Plena locutionis
forma ἐπισήσας τὴν διάνοιαν. *Henist.*

λίς ἐπιπλάσσει; ἢ τί καὶ πράξεν δίστινακ,
μήτ' ἀπαλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι ταῖς κατε-
σῶσι δυνάμεσι;

Οὕτω δὴ βουλοσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τοῖς Ἰατροῖς, ὑπέχρησθὲν ἐμαυτὸν ἐκ Βε-
λέου, Φασίη, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκδ' αἰμα-
τος, ἔατε κούριμῃ, τολοπιόν εὐκχεῖν ἐλέωσι,
καὶ βίον τινὰ τέτοιον γυμνασῶν, καὶ ἀτελεμεν
τοῖς πεδύσι ἐσκέπτα προτιθέμενος, αὐτῇ Φι-
λοσοφίᾳ, καὶ Πλάτῳ, καὶ ἀληθείᾳ προσλα-
λῶ. καὶ καθίσκα ἐμαυτὸν, ὥστε ἐν θεάτρῳ
μουσικῆς, σφῆδρα πε μετέωρος ἐπισκεπῶ τὰ
γυμνάσια, τῶτο μὲν πεδύσι ψυχολογίᾳ καὶ
γέλω-

et amicitias simulatas? Aut quid tandem facere
decreuisti, cum neque discedere hinc, neque
instituti huius vi possis?

18. Cum ita mecum consultarem, et quem-
admodum Iupiter Hectorem, ita me ipsam e-
lis, ut ait ille, labdacens, *εἴθε ἠαυτὸν κατέ-
αἴθε ἀποκτείνῃ*, *εἴθε ἄνωγε*, de cetero
domi me continere ihtarui; et vitam istanc
muliebrem et timidam plerisque vilam, ante-
ponens, cum ipsa philosophia, et Platone, et
veritate colloquor. Ac me ipsam quatu in fre-
quentissimo theatro collocans, ex sublimi ad-
modum contemplor ea quae geruntur: quae
parum eiusmodi sunt, ut multum delectationis
ac ii-

γέλωτα παρέχειν δυνάμεινα, τῆτο δὲ πείραν
ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίᾳ λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπο-
λάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
χῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως,
καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ἔ γὰρ μικρὸν ἀν-
τισχεῖν τσσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοςέτοις
δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκέσμασι πάντοθεν ἔλκυσσι,
καὶ ἀντιλαμβανόμενοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν
Ὀδυσσεῖα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτῶ, μὴ δε-
δεμένον τῷ χεῖρει, δειλὸν γὰρ, μηδὲ τὰ ὦτα
κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκέοντα, καὶ λελυμέ-
νον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἐνεσι

ac risus exhibere possint: partim talia, in qui-
bus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19. Nam si malorum quoque encomium ali-
quod dicere conuenit, ne credas maiorem ullam
virtutis palaestram esse, aut veriora usquam ani-
morum experimenta fieri, quam in hac vrbe,
et in ea, qua hic viuitur, consuetudine. Neque
enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot
spectaculis atque aurium illecebris vndique at-
trahentibus ac detinentibus: sed oportet omni-
no Ulyssis exemplo praeternauiare illa, non
quidem ligatis manibus, vt ille, (nam hoc for-
midolosum foret) neque etiam auribus cera ob-
turatis, sed audientem et solutum, et vere ani-
mum supra haec elatum habentem.

20. Li-

Ἐρεσι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παρα-
θεωρῶντα τὴν τοσούτην ἀνοίαν, καὶ τῶν τῆς
τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ἐρῶντα. ὥσπερ
ἐν σκιῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν
ἐξ οἰκίτης δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλῆ-
σίς, πένητα· τὸν δὲ, σατραπὴν ἐκ πένητος, ἢ
βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τέτρα· τὸν δὲ ἐχθρόν·
τὸν δὲ φυγάδα. τῆτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινό-
τατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρημένης τῆς τύ-
χης πικρῶν τῶν ἀνθρώπων πρῶγματα, καὶ
ὁμολογῆσης 24) μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως
τῶν δ'

20. Licet autem et philosophiam mirari, con-
ferendo cum illa tantam hominum amentiam:
bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspexe-
ris, velut in scena, ac multiplicium personarum
fabula, alium quidem ex seruo dominum prodi-
re, alium autem ex diuite pauperem: contra
alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus
alium amicum huius, alium inimicum: alium
etiam exulem esse. Nam hoc certe vel grauissi-
mum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese
in humanis rebus ludere, fateaturque nihil il-
larum certum ac stabile esse, nihilo minus ta-
men

24. Ὁμολογῆσης] Non video, quo pacto sa-
tis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολο-
γεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον,
quam hoc ad ipsos potius homines perti-
neat, qui rerum suarum incertam conditio-
nem

ταῦθ' ὁσήμερον βλέποντες, ἐρέγονται καὶ πλε-
τε, καὶ δυναστείας· καὶ μεσοὶ περιῖασι πάντες
ἐ γιγνομένων ἐλπίδων.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνο-
μένοις ἔνεσι, καὶ ψυχαγωγείσθαι, τῆτο ἤδη
σοὶ φράσω. πῶς γὰρ ἐ γελοῖσι μὲν οἱ πλατῆν-
τες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας περφαί-
νοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες,
καὶ

men qui quotidie ista aspiciunt, et diuitias ex-
petunt, et potentiam, ac pleni obambulant
omnes earum rerum spe, quae non contingunt.

21. Quod autem dixi, licere in iis; quae ge-
runtur; ridere, animumque oblectare, illud tibi
iam exponam. Quomodo enim non ridiculi
sint diuites ipsi, qui et purpuram suam speculan-
dam exhibent, et digitorum annulos ostentant,
et

nem quotidianis experimentis discunt, ac
fateri coguntur: quamobrem legerim, ὁμο-
λογῶντες, hoc sensu: illud enim uero mi-
randum est maxime, et grauissimum, quod
licet testatissimum sit fortunam res huma-
nas habere ludum (nam perperam Interpp.
licet fortuna ipse testetur, quasi scriptum so-
ret μαρτυρέσης) ipsique fateantur, nihil
istorum esse firmum, tamen, quum ista
quotidie videant, diuitiis inhient etc. Παι-
ζειν iocum atque ludum ducere, per ludum ver-
tere ac mutare. Hemst.

καὶ πολλὰν κατηγερέντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
 καινότερον, τὸς ἐντυγχάνοντας ἄλλοτρίᾳ Φω-
 νῇ 25) προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι
 μόνον αὐτὸς προσέβλεψεν. οἱ δὲ σεμνότεροι,
 καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, ἔπέρρωθεν,
 ἔδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα,
 καὶ ὑπεκύψαντα, καὶ πέρρωθεν τὴν ψυχὴν τα-
 πεινώσκιτα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τῆ σώματος ἐμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ
 τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζήλωτὸν καὶ περιβλε-
 πτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὅδ'
 ἔστρεπε πασχόντων ἑαυτὸν εἰς πλείω χροῖον
 ἕξαπα-

et multas produnt ineptias? Quod autem omnium
 absurdissimum est, etiam obuios aliena vocé sa-
 lutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse
 volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e
 longinquo, neque ut Perlis mos est, sed neces-
 se est propius accedentem, et sese incuruantem,
 animo diu iam ante demisso, illiusque assecū et-
 iam per corporis similitudinem declarato, pectus
 aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem
 assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebens
 deci-

25. Ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ] Per nomenclatorem,
 qui eam in rem sequebatur. Cleric.

ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δὲ γε ταύτης αὐτῆς τῆς ἀπανθρωπίης, ὅτι μὴδὲ τοῖς σώμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Ποῦ δὲ τῶν οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοϊότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιφέροντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κήλαες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκῆειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκαῖνο δεῖπνον 26), καὶ πολλῶν αἰτίον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες,

πόσα
decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

22. Caeterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcursitantes, et a seruis foribus exclusi, canes, et adulatores, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comelis, epotisque

prae-

26. Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. *Hemst.*

πίσα δὲ, ὧν ἐκ ἐχρήν, ἀπσλαλήσαντες, ἢ μεμ-
 Φόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῶντες ἀπία-
 σιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μι-
 κρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμνι-
 των οἱ σενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις
 μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐ-
 τῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορ-
 μὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότερον,
 εἰδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μὲντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξω-
 λέςερες τῆς κόλακας ὑπέληφα· καὶ σχεδὸν
 αὐτοῖς ἐκείνης καθίσασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰ-
 τίης. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιχσίαν θαυμάσωσι,
 καὶ

praeter animi sententiam, quam multa non di-
 cenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut
 aegre ferentes discedunt: et vel ipsam criminan-
 tur coenam, vel contumeliam aut sordes accu-
 sant! Pleni autem et angiportus sunt vomen-
 tibus istis, et circa vilissima quaeque prostibu-
 la depugnantibus. Et plerique eorum in mul-
 tum diem decumbentes, circumeundi causam
 medicis praebent. Quibusdam enim, nouo sa-
 ne exemplo, aegrotandi otium non est.

23. Ego vero adultores longe iis, quibus adu-
 lantur, nequiores existimo, et propemodum au-
 diores illis existere superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum

καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πυλῶνας
 ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὡσπερ
 δεσπότας προσεΐπωσι, τί καὶ φρονήσῃν ἐκεί-
 νας εἰκὸς ἔστιν; εἰ δέ γε κοινῶ δόγματι καὶν πρὸς
 ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐφελοδελείας, ἔκ-
 ἂν εἴη τῆλαιτίον αὐτὰς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
 τῶν πτωχῶν δεσμένους τὰς πλοσίους, μὴ ἀθέα-
 τον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν
 τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν σίκων τὸ μέγε-
 θος· οὐ γὰρ ἔτω τῆ πλατεῖν ἐρῶσιν, ὡς τῆ
 διὰ τὸ πλατεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἔτω δέ
 ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περιμαλλῆς οἰκίης τῶ
 οἰκῆντι,

rum laudibus extollunt, vestibula mane com-
 plent, et adeuntes ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos cogitare consentaneum
 est? Quod si vero communi decreto vel tantif-
 per abstinerent ab hac voluntaria seruitute, an
 non putas vice versa ipsos diuites ad fores pau-
 perum venturos esse, vltro rogantes, ne igno-
 bilem, et absque teste latentem suam felicitatem
 relinquerent, neque inutilem, et ab omni
 vsu remotam mensarum pulchritudinem, et do-
 morum magnitudinem esse paterentur? Neque
 enim tantopere diuitias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices sese existimari. Atque
 ita sane res habet, vt neque pulchrarum aedium,
 F neque

οικῶντι, μηδὲ χρυσῶ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάσῃ. ἐχρήν οὖν ταύτη τοι καθαίρειν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν 27) τὴν δυσκρίαν,

neque auri, neque eboris vlla domino sit vtilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, et vilem reddere potentiam,

27. Ἀπευωνίζειν] Εὐωνος paruo pretio parabilis adeoque vilis. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux V, 163.* εὐωνότερος τῶν ἀποκεκυρηγυμένων, et ἄποχρηστος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, et ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικός ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch. in Gracch. p. 837. A.* atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται. Mercatores etiam qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parue vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμας contraria sunt apud *Poll. III, 125.* ἐπευωνίζειν; ἀξία πιπράσκειν. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico

σειαν, ἐπιτειχίσαντα 28) τῷ πλούτῳ τὴν
 ὑπερο-
 tiam, contemptum hoc (quasi munimentum di-
 F 2 vitiis

blico praeconio venum propositas addicunt. Similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. F. δανείσῃν, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla; quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam diuitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem in maximi aestimentur, contentu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *Hemst.*

28. Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν et ἐπι-
 τείχισμα, nisi quod in compositione po-
 testas intendatur, nonnunquam idem atque
 τείχίζειν et τείχισμα. At longe aliud est,
 si mutata structura dicant ἐπιτειχίσματα τοῖς
 ἀνθρώποις πάθει, vel κατὰ τῶν ἀνθρώ-
 πίνων παθῶν, quorum illud apud veteres,
 hoc

ὑπερβίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπίσταν
ἀγούσι.

Καὶ τὸ μὲν ἀδελφῶν ἰδιώτας, καὶ ἀγαφιδῶν
τὴν ἀπαιδευσίαν ἐμολογήσας τὰ τοιαῦτα ποι-
εῖν, μετρίωτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖν. τὸ δὲ
καὶ τῶν φιλοσοφῶν προσποιημένων 29), πολλῶ
ἔτι τῶν γελοϊότερα ὄντων, τοῦτ' ἤδη τὸ
δεινό-

vitiis opponendo: nunc vero colendo, ad
amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, et ignoran-
tiam aperte confitentes, talia scititare, tolera-
bilis merito existimetur: verum eos quoque,
qui se philosophari simulant, multo etiam in-
eptiora his, magisque ridicula facere, illud tan-
dem

hoc recentioribus est vñtatiis, munimen-
tum ad cōercendos animi adfectus et doman-
dos comparatum. Hanc vim in ἐπιτεργί-
ζειν posuerunt; frequens est ἐπιτεργίσειν
Ἀθηναίῳ vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειον et
notum e Thucydide VI, 93. VII, 18. Hinc
ἐπιτεργισμὸς castellam vel munimentum
prope aliam urbem extructum, ut eam in-
clusam obsideas, vicinosque agros quoti-
dianis excursibus depopuleris. Hemst.

29. Τῶν φιλοσοφῶν προσπ.] Omissum τι-
σις, quod Aticis et Platoni frequens.
Hemst.

δεινότερον ἐστὶ. πῶς γὰρ εἴσι τὴν ψυχὴν δια-
 τεθεισθαι μοι, ὅταν ἴδω τέτων τινὰ μάλιχα
 τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων
 ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορεῖντα,
 καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλεσι κοινολο-
 γέμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆ
 σχήματος 30) ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ
 μάλιχα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν με-
 ταλαμβάνεσι, τὰ ἄλλα γέ ὁμοίως ὑποκρινόμε-
 νοι τῆ δράματος.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται.
 τίτι τῶν κολάκων εἰκάζομεν; οὐκ ἐμφοροῦν-
 ται.

dem omnium maxime dolendum est. Quomodo
 enim me putas animo affectum esse, quoties
 video istorum aliquem, maxime eorum, qui ae-
 tate prouecti sunt, adulatorum turbis inmixtum:
 et illorum aliquem, qui honores gerunt, satel-
 litum modo sectantem: et cum iis, qui ad coc-
 nam vocant, sermones conferentem: ceteris in-
 signiorem et magis conspicuum ob habitum? et
 quod vel maxime indignari soleo, quando non
 itidem habitum mutant, cum utique, quod ad
 cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quae in conuiujs designantur, cui
 quaeso adulatorum illa comparabimus? An non

F 3

magis

30. Σχήματος] Pallium intelligit, quod Phi-
 losophi ne Romae quidem deponebant. *du*
Soul.

τῆ μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκοντα δὲ Φα-
 νερώτερον, ἐξαιίσκοντα δὲ πάντων ὕδατοι,
 πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιῶσιν; εἰ δὲ
 ἀσείότεροι πολλὰκις αὐτῶν καὶ ἄσῃ προήχθη-
 σαν· καὶ ταῦτα μὲν ἐν γελαῖα ἠγεῖτο. μάλι-
 ῶς δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῶ φιλοσοφέν-
 των, καὶ τὴν ἀρετὴν ὄνιον ὡσπερ ἐξ ἀγορᾶς 31)

πρστι-

magis rustice replentur cibo? An non inebrian-
 tur magis, quam alii, manifeste? a conuiuio au-
 tem surgunt omnium ultimi: deinde et plura
 aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum
 urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam can-
 tare non erubescunt. Atque haec quidem
 ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum
 mentionem faciēbat, qui pacta mercede philoso-
 phantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de
 foro

31. Ἐξ ἀγορᾶς] Innge hoc ordine. πρστ. τὴν
 ἀρ. ὄν. ὡσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consue-
 ta: sic ἀρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in
 communem vsum coctus in foro venum ex-
 ponchatur: is omnium optimus Athenis,
 sed eo tamen, quem puriorem domi ditio-
 res confici curabant, semper deterior. Ce-
 terum quod istorum scholas ἐργαστήρια vo-
 cabat, et κτηλεῖα Nigrinus, a Platone
 sumtum, apud quem saepe Socrates κατή-
 λων et κτηλευόντων nomine Sophistas in-
 famat. Hemst.

·προτιθέντων. ἐργασήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπη-
λειὰ τὰς τέτων διατριβὰς· ἤξιζ γὰρ τὸν πλε-
τε καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον ἑαυτὸν
παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετελεῖ· ἔμ-
νον προῖκα τοῖς ἀξιῶσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περισσίας
καταφρονῶν· τσαῖτε δέων ὀρέγεσθαι τῶν ἔ-
δεν προσηκόντων, ὡς μηδὲ τῶν ἑαυτῷ φθει-
ρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν ἔ-
πέρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, ἔδὲ ἐπιβῆναι
αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' ἔδὲ τὴν ἀρχὴν
αὐτῷ εἶναι διωμολόγει· ταῦτ' εἶμαι διεληφώς,
ὅτι

foro proponunt. Hinc et officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim
eum, qui diuitias contemnere alios docere vel-
let, primum se ipsum quaestu superiorem gere-
re debere.

26. Quod et praestabat ipse: non solum gra-
tis conuersando ac differendo cum volentibus,
sed et indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo.
Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne
suarum quidem rerum, quae corrumpebantur,
curam gereret; ut qui agrum, quem non pro-
cul ab vrbe situm habebat, iam tot annis ne in-
visere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum
quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor,

ὅτι τέτων μὲν φύσει ἔδενός' ἔσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διακόσῃ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηται νομιζόμεθα, καὶ παιδῶν ἢ προδεσμῶν παρέχεται, τῆν καὶ ταῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τῆ ὀνόματος. ἔ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζήλῳ ἐθέλῃσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπεριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τῆ πρόσωπον τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τέτοις, τῆς διανοίας τὸ ἡμεροσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τῆ τροπῆ.

Παρήνει δὲ τοῖς συνῶσι μήτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τὰς πολλὰς ποιεῖν, προδεσμῶν ὀριζομένους ἐσθῆτας, ἢ πανηγύρεις, ὡς
ἀπ'

reputans, quod natura istarum rerum nullius domini sumus, lege autem et per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parua praeberit imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum iustum modum, vultus modestiam, et vestitus mediocritatem, et super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solenne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies,

ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τᾷ μὴ ψεύσασθαι, καὶ
τᾷ τὰ δεόντα ποιήσειν. ἤξιε γὰρ ἀμέλλητον
εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὀρμὴν. δῆλος δὲ ἦν καὶ
τῶν τοιούτων καταγνωτικῶς φιλοσόφων, οἱ ταύ-
την ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς
ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὰς νέας ἀντέχειν κατα-
γυμνάσωσι· τῆτο μὲν δεῖν 32) οἱ πολλοὶ κελεύον-
τες, ἄλλοι δὲ, μασιγῶντες· οἱ δὲ χαριέστεροι,
καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες.

Ἡγεῖ-

dies, aut solennes conuentus, quibus auspicen-
tur non mentiri, et recte agere. Morae enim
expertem esse illum ad honesta impetum debe-
re volebat. Ostendebat etiam, se philosophos
illos damnare, qui ad virtutem formare se ado-
lescentes putant, si multis tormentorum neces-
sitatibus atque laboribus sustinendis exerceant;
vincere plerique iubentes, alii flagris caedentes,
et si qui elegantiores, etiam ferro cutim perra-
dentes.

F 5

28. Pu-

32. Τῆτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τῆτο,
eam ob rem, vt dolores et incommoda to-
lerare discant, sed tum oratio est paululum
impeditior, et habet nescio quid inconcin-
ni, tum τῆτο μὲν ita solet poni plerumque,
vt τῆτο δὲ vel semel vel saepius etiam se-
quatur: quare parum abest, quin scriben-
tum putem, καταγυμνάσωσιν, ἔτοι μὲν
δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Hemst.

Ἦγειτο γὰρ χρεῖνα πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σερρὸν τῆτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προκείμενον, τῆτο μὲν ψυχῆς, τῆτο δὲ σώματος, τῆτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναιμι ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἔτιως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδεν, ὃς καὶ γυμνάσιμος τῶν παρ' ἐκείνοις κικῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀλκιδῶν ἐπήκουσεν, ἀμετασρεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος.

Ἦδη

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam et firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere velit, partim animi, partim corporis, partim etiam aetatis, et prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quae vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque et mortuos ex eo esse dicebat, dum praeter rationem ita supra vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustasset, audita; statim vera doctrina, irrevocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Iam

Ἦδη δὲ τέτων ἀποσὰς, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταρχὰς διεξήκει, καὶ τὸν αὐθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόντας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς σενωποῖς περὶ τέτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῆς ἢ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπεδαίων εἶναι δοκούντων ἐπίληπτα.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἕτερον δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας κελινδόμενων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προείεντα, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρως ἀληθείας.

29. Iam vero ab istis ad alios digressus, urbis tumultus, et turbae confictus, persequutus est, et Theatra, et Circum, et aurigarum statuas, et equorum nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia; frequentissimum enim reuera equorum insanum studium, quod iam et multos summae existimationis viros inuasit.

30. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, vnam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere, ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, (quia verentur dum in vivis sunt) ne sibi veritas nocent.

θείας. 33) ἃ δὲ καὶ μετὰξὺ λέγοντος αὐτῷ γε-
 λαῖν
 ceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum
 tene-

33. Ἴνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his
 verbis eorumque sensu difficultas haeret
 praecipua. Ad me quod attinet, si vera est
 recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν νεκυῖάν τε
 καὶ τὰς διαθήκας καλινθεύμενας captatores
 intelligo, quorum sane studium omne in
 funerum iustis et testamentorum tabulis
 versabatur. De isto insidiatorum genere
 quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet
 insuper, praeterire non poterat, vnam Ro-
 manos tota vita veram vocem emittere,
 quam non libere quidem et palam expo-
 nant, sed abditam vltimae voluntatis testi-
 monio consignent: cur hoc autem? ne sci-
 licet ex apertis animi veris sensibus magnum
 ad eos malum redundaret: nam haeredipe-
 tae potentiores quoque et in principum
 aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum
 bonis inhiabant, de se iudicia scirent, ini-
 micos se gererent infestos. Momentum
 aliquod accedit ab ipso καλινθεῖσθαι, cuius
 vsus fere frequentissimus in rebus inhone-
 stis ac turpibus. Hoc autem modo fieri pla-
 ne non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφε-
 τέρως ἀληθείας in deteriores partem su-
 matur. Verumtamen nexu orationis ex-
 penso inducor pene, vt in aliam plane sen-
 tentiam discessionem faciam... Primum exi-
 gua

λαῖν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυ-
τοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναληγσίαν
ἔγγραφον ἐμολογῶσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς
κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι
τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμέ-
νειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔτιοι δὲ καὶ σέ-
φειν

teneret non potui, (haec nimirum sunt) quod
et secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aie-
bat, et stultitiam suam aperte scripto etiam te-
stari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum,
quae per vitam fuerant carissima, comburere
eodem rogo secum mandant: alii et seruos cer-
tos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis
coro-

gua mutatione scripturae vulgatae subue-
niendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς
σφετέρως ἀληθείας, ubi, id est, quibus in
testamenti tabulis nullum capium veritatis fru-
ctum: quinaam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμ-
φι τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινθῶ-
μενοι, quos tum interpretor Romanos, qui
solicitam curam ac diligentiam condendis te-
stamenti adhibebant. Deinde μίαν φωνὴν
ἀληθῆ προῖεσθαι ita sere accipio, veros
animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque
ad seuerum examen adductis profiteri. Ἴνα
μὴ ἀπολαύσῃ vero pro ἐν αἰς ἐκ ἀπολαύσ-
σι non est, vt multis probem. Hemst.

Φειν τὰς σήλας ἀνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευταίην 34) διαμένοντες.

Εἰκάζειν ἔν ἡξίᾳ, τί πέπρακται τέτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτει. τέτρυς γὰρ εἶναι τὴς τὸ πολυτελές ἔψον ὠνεμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τὴς μέσθ χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκχιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελές ὑπερηφανοῦντας·

τὰ-
coronari praecipunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem securura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conuiujs cum croco et odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosas opplentur, quas, dum rarae sunt et in-tempestivae, amant: tempestivas et a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt.

Hos

34. Παρὰ τὴν τελευταίην] Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευταίης, ultra mortem, quod si subieceris; conuenient utique multo melius ἔτι καὶ et διαμένοντες et, mox μετὰ τὸν βίον. Hemst.

τῆς εἶναι τῆς καὶ τὰ μύρα 35) πίνοντας· ὁ
καὶ μάλις διέσφεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι
ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις πα-
ρανομῶσι, καὶ τῆς ὄρας συγγέσσι, πάντοθεν
τῆ τρυφῆ παραδόντες αὐτῶν τῆς ψυχᾶς πα-
τεῖν, καὶ τῆτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τῆ
καὶ κωμωδίαις λεγόμενοι, ἤδη καὶ παρὰ θυραν 36)
εἰσβιζόμενοι. Σολοικισμόν 37) ἐν ἐκάλει τὸ
τοιῦτοτων ἡδονῶν.

Ἄπο

Hos illos esse, qui et unguenta bibunt: et, quo
nomine vel maxime eos carpebat, qui ne vti
quidem cupiditatibus scirent; sed et in hisce
peccarent, finesque earum confunderent, ani-
mum voluptatibus undique conculcandum per-
mittentes, et quod in Tragoediis atque Co-
moediis dicitur, alia quavis parte potius quam
per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum
igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ce-

35. Τὰ μύρα] *Vinum unguento perfusum. Bro-
daeus.*

36. Παρὰ θυραν] *Neglecto per fores apertas
ingressu, alio in aedes aditu perumpiunt. Cum
enim liceat vino aut aqua sitim explere,
quid aromata aut unguenta potui miscere
conuenit? Brod.*

37. Σολοικισμόν] *Soloecismus per translatio-
nem late accipitur; ut quicquid perperam
fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur
soloecismus. Cognatus.*

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κείτ' ἔλεγε, ἄτεχνως τῶ Μώμω τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμψετο τῶ τέρει τὸν δημιουργὸν θεῶν, ἔπροθέετο τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ἤτιχτο τῶν σεφραμέτων, ὅτι μὴ ἴσασι τῶ σεφάνω τὸν τύπον. εἰ γὰρ τοι ἔφη, τῆ πικρῆ τῶν ἰων τε καὶ ῥόδων χείρασι, ὑπὸ τῆ ῥινὶ μάλιστ' ἔχεῖν αὐτὰς σεφρασαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἴν' ὡς πλείστον ἀνέσπων 38) τῆς ἡδονῆς.

Καὶ

32. Cererum et hoc ex eadem sententia dicebat, profus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non posuisset: ita et ipse inscitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, violarum, rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos

38. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῶ ἀνασπῶν, inquit Bud. C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἴνα, qua Indicationum rarius adsciscit pro Subiunctiuo, exemplis probat. Quidni veritas: *vbi quamplurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Vtrum *malis*, haud multum interest. *Hemstf.*

Καὶ μὲν κηκεῖνας διεγέλα, τὰς θαυμάσιόν
 τινε τὴν σπερδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιημένους,
 χυμῶν τε, ποικιλίαις καὶ περυσμάτων περιερ-
 γίαις. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τέτταρς ἔφασκεν ὑλιγο-
 χροῖα. τε καὶ βραχεῖα ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς
 παραγματοῖς ὑπομένειν. ὑπέφαινε γὰρ τεσσά-
 ρων δακτύλων αὐτοῖς εἶνεκα πάντα ποιεῖσθαι
 τὸν πόσον, ἔφ' ὅσας ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαι-
 μὸς ἐστίν. ἔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαθεῖν, ἀπολαύειν
 τι τῶν ἐωνημένων, ἔτε βρωθέντων, ἡδίω γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεσέρων πλησμονήν.
 λοιπὸν ἔν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γι-
 γομένην ἡδονὴν τούτων ὠνεῖσθαι χρημά-
 των.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quan-
 dam diligentiam in apparandis coenis adhibent,
 dum condimentorum varietatem, et cupedia-
 rum bellariorumque curiosam compositionem se-
 ctantur. Nam et hos brevis ac momentanea
 voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat,
 Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa
 totum hunc suscipere laborem solere, quorum
 mensuram vix longissimum hominis guttur ae-
 quet: neque enim antequam edant, ullam ex
 emptis tanto pretio cibis voluptatem eos cape-
 re: nec devoratis, suaviorum, quam quae ex
 ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Resta-
 re igitur, ut illam, quae velut in transcurso
 percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 G mercen-

των. ελάχιστη δὲ πείσχει ἕσθαι κίττα, ὑπὸ ἀπει-
 λουσιαι τῆς ἀλθευτέρας ἰδοῦναι ἀγροῦνται, ὡς
 ἀπειλοῦν Φιλοσοφία γρηγορῆς ἐστὶ τοῖς ποταῖν
 προσωμεύταις.

Παῖ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαπτισμοῖς δρωμένων
 ποταῖν μετ' ἀεθλοῦ, τὸ πλεῖστον τῶν ἐπαινεῖται,
 τῆς ὑβρείς, τῆς ἐπικειμένης τῶν ἐκείναις, καὶ
 μακρῶς ἐστὶν ἐκδραμῆταις. ἔν δέ τι καὶ μέγιστον
 μισοῦν ἐκείναις, πάλιν δ' ἐν τῇ πόλει τῆτο καὶ
 τοῖς βαπτισμοῖς ἐπιγρηγορῆται. πρῶτοντι γὰρ
 τῆτο τῶν ἐκείναις δεῖ βοῶν, καὶ παρεξηγεῖται
 παρεξηγεῖται τῶν ποταῖν, ἢ ὑβρείς τι ἢ κείναις
 μέγιστον ὑπερβαίνει, καὶ ὑπερβαίνει κίττα,
 τὸ

mercetur. In haec autem absurda delabi eos
 minime mirum, utpote qui imperia veriorum-
 que voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
 iis suppediat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quae in balneis aguntur,
 multa commemorabat: multitudinem prosequen-
 tium, contumelias, eos qui seruis impotiri ge-
 stantur, ac quasi effieruntur. Unum autem ma-
 xime ac praeter cetera occurrere visus est, quod in
 urbe frequens, et in balneis valde familiare.
 Praeentes enim quosdam ex seruis clamare
 oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant,
 si quid extantius paulo, aut cautum praetergre-
 diendum sit, atque commonefacere eos, (id
 quod

τὸ καινότερον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἔν ἐποι-
εῖτο, εἰ σώματος μὲν ἀλλοτρίε δειπνῶντες μὴ
δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτων ἀκέν-
τες, ἐΦθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέον-
ται προσψυμένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκέν-
τες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπέσας, καὶ πε-
πηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν
ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις
ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελ-
θὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν
ἤκεν αὐτὲ τεθηπῶς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημέ-
νος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τῆτο δὴ τὸ τῶν
φαιά-

quod absurdissimum est) quo scilicet sese ince-
dere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum
ederent, alieno ore non indigerent, aut ma-
nibus: neque cum audirent, aliorum auribus
vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac
fani, ad prospiciendum opus haberent, ac sus-
tinerent voces audire, quae miseris hominibus
et excacatis conuenirent: audiunt enim eandem
in foro, et medio die, (viri amplissimi) quibus
demandata est urbium cura.

35. Haec atque huiusmodi alia multa oratio-
ne persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero
interim, dum loquebatur, stupens auscultabam,
metuens ne conticesceret. Vbi vero loqui
desiit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim

Φαίακων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρό-
νον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημένους· εἶτα
πολλῇ συγχύσει καὶ πύργῳ κατειλημμένους, τῶ-
το μὲν ἰδρῶτι κατερρέομεν, τῶτο δὲ Φθέγ-
ξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκ-
πτόμεν· καὶ ἦτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶτ-
τα διαμάρτανε· καὶ τέλος, ἑδάκρυσον ἀπορέμε-
νος. ἔ γὰρ ἐξεπιπολλῆς, ἔδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ
λόγος καθίκετο· Βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πη-
γὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐσέχως ἐνεχθεῖς ὁ λό-
γος αὐτὴν, εἰ οἶόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυ-
χὴν. εἰ γὰρ τι δεῖ καὶ μὲ ἤδη Φιλοσόφων προσά-
ψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τῶτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ

accidit, ego quoque passus sum. Diu enim de-
fixis in eam oculis permulsus constiti; deinde
multa confusione atque vertigine correptus, su-
dore manabam, loqui volentem oratio deficiebat,
ac retro inhibebat: ipsaque vox intercidebat, et
lingua titubabat: postremo animi pendens lacry-
mabar. Neque enim summam duntaxat cutem
perstrinxerat, aut leuiter me eius oratio tetige-
rat, sed altius, et lethale vulnus erat: scite
enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici
fas est, animum traiecit. Quod si iam decet
nonnihil et me philosophicos attingere sermo-
nes, ita de hisce existimo.

36. Vi.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυῆς ψυχῇ μάλα σκοπιῶ
 τινι ἀπαλῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ
 μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς Φαρέτρας ποι-
 κίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, ἔμην πάν-
 τες εὐσοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφό-
 δρα τὰς νευρὰς ἐπιτρίβνυτες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ ἔτοι-
 τῆς ὁδοῦ 39), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν; οὐ μένει
 ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος
 διελθόντα καὶ παροδύσαντα κελχηνυῖαν μό-
 νον

36. Videtur mihi animus hominis, bona in-
 dote praediti, admodum similis esse scopo alicui
 tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui
 plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes
 certo iaculantur, ac destinata feriunt; sed alii
 neruo nimium intento, vehementiori quam par
 est impetu telum emittunt: et hi quae in recta
 insistentes via scopum pertingunt, sagittae au-
 tem ipsorum non manent, sed prae vehemen-
 tia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem

G 3

modo

39. Τῆς ὁδῶ] Imo τῷ σκοπῷ, vt ex sequen-
 tibus patet: ἔ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin
 recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τῶ βέλους,
 nullum est dubium. neque aliter ipse mox
 Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδῶ. Verum ad
 huius quidem loci sententiam minime con-
 gruit haec lectio. Hemst.

νον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τῆτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτομίας ἐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει ποικίλῃς ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἦν δέ ποτε καὶ ἀφικηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ ἐκ ἐργάζεται πληγὴν· ἔ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεσέλλετο.

Ὅσις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τέτρω ὄμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφάδρα μαλακός, εἰ μὴ σερρότερος τῆ βέλῃς· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἀτρωτοὶ σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἰδῆ, τηνικῶτα χρίσας τὸ βέλος,

modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore neruo emittuntur, ad scopum vsque non perueniunt, sed languente impetu, saepenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leuiter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissae fuerunt.

37. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis solidus, et telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam inuulnerabiles. Vbi autem haec omnia perspecta habet, tum demum tinta

λος, ἔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται,
 ἔτε ὀπῶ 40), καθάπερ τὰ Κρητῶν 41), ἀλλ.
 ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τῆτο
 χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τῆ διελθεῖν,
 μένει τε, καὶ πολὺ τῆ Φαρμάκῃ ἀφίησιν. ὃ δὲ
 σκιδνάμενον ὄλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρ-
 χεται.

Qua sagittā, non veneno, quemadmodum Scy-
 tharum sagittae tinguntur, neque opio, ut Cu-
 retum, sed sensim mordicante pariter et dulci
 pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum
 autem, valide quantum satis est impulsum, eous-
 que penetrans ut inhaereat, intus manet, et
 multum medicamenti emittit, quod videli-
 cet dispersum, totum circumquaque animum
 G 4 ambit:

40. Ὀπῶ] Quo *succo* certo dicere non pos-
 sum; neque unde hoc habeat, mihi con-
 pertum est. Malo tamen Opium vertere,
 quam, ut ante me fiebat, *resinam*. du Soul.

41. Κρητῶν] Mitto, quae de Curetibus con-
 tra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc
 loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui
 sine dubio melius ad Scythas quadrant,
 quam Curetes. Illi sagittarum arte non
 tantum, sed ipsa inuentione nobiles. Ob-
 stare tamen videtur, quod venenata Cre-
 tensium spicula fere nusquam memorentur.
Hemst.

χεται. τῆτό τοι καὶ ἤδονται καὶ δακρύουσι με-
ταξὺ ἀκόντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἡσυ-
χῆ ἄρα τῆ Φαρμάκῃ τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
ἐπῆει δ' ἔν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
λέγειν,

Βάλλ' ἔτωσ, αἱ κέντι Φόωσ ἀνδρεσσι γένησ.

Ὡσπερ γὰρ οἱ τῆ Φρυγίῃ αὐλῆ ἀκόντες ἔ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅπόσοι αὐτῶν τῆ Ῥέα
λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομι-
μνήσκονται τῆ πάθῃσ, ἔτω δὲ καὶ Φιλοσόφων
ἀκόντες, ἔ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματίωσ ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷσ ὑπῆν τι ἐν τῆ φύσει Φιλοσοφίῃσ
συγγενέσ.

E. Ὡσ

ambit: hinc est, quod oblectantur, et lacry-
mas inter audiendum emittunt. Quod et mihi
accidit, sensim medicamento illo animum mihi
peruagante. Succurrebat igitur mihi Homeri-
cum illud ipsi dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibi-
am audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed
quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique
audito carmine, prioris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audiunt, non omnes a
deo inspirati ac laucii abeunt: sed illi solum,
quorum ingenio quiddam philosophiae cogna-
tum subest.

38. A M.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε,
 ὧ ἐταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς
 ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τῆ λωτῆ κε-
 κορησμένοις. ὥσε καὶ μεταξύ σῆ λέγοντος ἔπα-
 σχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσάμενος; ἀχθο-
 μαί. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἶπω; τέτρωμαί·
 καὶ μὴ θαυμάσης· εἰσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς
 τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, ἐκ αὐ-
 τοῖ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἕτερες
 καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δια-
 θῶσι 42); καὶ αὐτοὶ ἑκφρονες γίνονται·
 συμμε-

38. A M. Quam grauia et admiratione digna,
 et diuina, o amice, commemorasti! Quantaque
 reuera ambrosia, quanto loto saturatus, me in-
 scio, fuisti! Quare et te dicente, animo com-
 mouebar; et nunc desinente, moerore afficior,
 et, vt tuis verbis vtar, saucius sum. Neque
 vero mireris: nosse enim eos, qui a canibus ra-
 biosis mordentur, non solos rabie corripri, sed
 et si quos alios ipsi in ea insania momorderint
 etiam illos mente deiici, atque in furorem verti
 G 5 solere.

42. Τὸ αὐτὸ τῆτο διαθῶσι] Graeci διατιθέ-
 ναι accusatiuo duplici comitatum vsurpant
 potestate saepius ita singulari, vt vim Grae-
 cae phraseos interpretatione Latina vix ad-
 sequi liceat: haud raro aduerbium accedit,
 illudque inprimis frequens, ἔτως διαθει-
 ναι,

συμμεταβιβάζει γάρ τι τῆ πάθος ἅμα τῷ δή-
ματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ
γίγνεται τῆς μανίας διαδοχὴ. Λ. ἔκῃν καὶ αὐ-
τὸς ἡμῶν ἔρῃν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ἔν, καὶ
προσέτι δέομαί γέ σε κοινήν τινα τὴν θερα-
πείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τῆ ἄρχ. Τηλέφου ἀνάγκη
ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν
τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

solere. Nam simul cum morbo etiam morbi
istius quiddam in alium transfertur, et propa-
gatur, fitque insaniae istius multiplex successio.
LVC. Itaque etiam ipse nobis iam amare te
confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut
communem aliquam medicinam nobis excogi-
tes atque inuenias. LVC. Ergo Telephi illud
necesse erit facere. AM. Quodnam illud dicis?
LVC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eun-
dem esse, et ab illo medicinam petendam.

να, ὡσε etc. Rem nonnullis exemplis illu-
strare operae pretium erit, ne tironibus
haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130.
v. 37. νομίζων, εἰ διαθρίψῃ ὑμᾶς ἀπόρως,
ὡσπερ διεθρίψεν, si vos ad inopiam redegerisset,
ut fecit. *Aeschin.* in Tim. p. 5. v. 8. τὸν
γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ
τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσα-
το διαθρίψειν· eum enim, qui res suas male
administraret, baud aliter in rep. versaturum
esse arbitrabatur. Hemst.

Δίκη

Δίκη Φωνηέντων.

Επί ἀρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιδώνος ἐβδόμη ἰσαμένε, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρεῖσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῶ ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασαί, ελίγα ἠδικήμην ὑπὸ τετρί τῆ ταῦ, καταχρωμένε τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος 1) ἔνθα μὴ δεῖ,

Iudicium Vocalium.

1. **A**rchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σίγμα aduersus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. **Q**uamdiu, o iudices Vocales, non admodum grauibus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, vbi nullum ei ius erat;

1. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Καταίρειν proprium est de nauibus in portum inuectis.
Iam

δει, ἔ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ περι-
 κρον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
 ἢν ἴσε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς
 ἄλλας συλλαβὰς. 2) ἐπεὶ δὲ εἰς τοσούτον ἤκει
 πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἠσύχασα
 πολλάκις ἐκ ἀγκυλῶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιά-
 ζεται, ἀναγκασίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς
 ἀμφοτέροις εἰδέσιν ὑμῖν. δέος δὲ ἔ μικρόν μοι ἐπὶ
 τῆς

erat; damnum non grauiter tuli: nonnulla et-
 iam, quae dicebantur, audiuisse me dissimula-
 bam, propter modestiam, quam nostis me ser-
 vare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
 quam vero eo auaritiae et amentiae peruenit,
 ut non modo non sit contentum iis, quae ego
 saepe dissimulaui, verum: iam maiorem vim in-
 ferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem
 ipsum apud vos, qui utrumque nostrum no-
 uistis. Non autem exiguus metus propter
 istam

Iam si quis eos in portus deuehatur, quos
 intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔν-
 θα μὴ δει. et piratae quidem vel maxime,
 qui de alieno praedas agunt, cuius crimi-
 nis et ἀρπαγῆς littera T inculatur. Hinc
 latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo.
 Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum am-
 pliorem potestate. Hemst.

2. Συλλαβὰς] Syllabas hic elementa vocat,
 quae in unum sonum coalescere apta nata
 sunt. du Soul.

τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμυτῆ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μείζον προστιθέν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγε δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἰσῶ δὲ κεῖσθαι τῆ Φόβη 3).

Δίκαιον

istam extrusionem meam me inuasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque prope modum rediget, ut silendum mihi sit, et ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

3. Est

3. Ἐν ἰσῶ δὲ κεῖσθαι τῆ Φόβη]. Ego Codicum et *Ed. I.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adiunctur, suis opportunam censeo: ἐν ἰσῶ δὲ κεῖσθαι τῶ ψόφῳ. Primum ψόφης consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνῆ. literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνῆς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφης. φωνῆς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφης δὲ τὰ λοιπὰ πάντα. Verum naturali quadam pronuncianti ratione ψόφης pertinet ad Σ. *Plato Theaet.* p. 147. E. τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττήσης τῆς γλώττης. Deinde ἐν ἰσῶ, ἐν τῶ ἰσῶ εἶναι venusto Graecorum usu, pro ἰσον εἶναι, *pari loco esse et conditione.* Solent autem ἐν ἰσῶ εἶναι τι. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῶ ψόφῳ. nisi

Δίκαιον ἔν ἔχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τῆτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ἔδεν καθόλου τι γράφεται, ἔχ ὁρῶ τινὰ τρόπον αἰσυντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχαίς, ἔξασιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτέ εἰς
 τούτῳ-

3. Est itaque aequum non modo vos iudices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cauere. Nam, si ut libet unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam

nisi quis praeponat τῷ, id est, τινι ψέφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita, ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel sibilus. Κεῖσθαι etli rarius apud Graecōs, et nonnunquam tamen de iis, quae contra iacent: ψέφοι quoque res abiectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. Hemst.

IVDICIVM VOCALIVM III

τρεῖς τὸν ἀμελείας τε καὶ παρρησίας ἕξειν, ὡς ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια ἔτε, εἰ καθυφύσεται τὸν ἀγῶνα 4) ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἔσιν ἀδικημένω.

Ὡς εἶδε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τῶν ἐν εὐθύς ἀρχαμένων παρανομιῶν καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῶ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κίσσηρις, καὶ κεφαλαλγίας ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο
πολλά-

quam ad tantam incuriam vel negligentiam per- venturos, ut ea feratis, quae cum aequo et iure pugnant. Nec si vos certamen declinaueritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῶ, disceptans de voce κίσσηρις et κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus pro-

4. Καθυφύσετε τὸν ἀγῶνα] Locutio iudicialis; quae latius patet, quam Latinorum praevocari. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat, et adversario causa prodatur. Hemst.

πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέ-
 παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγις, ἀφαιρέμενον αὐτῆ, καὶ μάλις
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἤρεμι συγ-
 χύσεως ἀρχεσθῆναι παρικόμω. καλὸν γὰρ ἕκα-
 στον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ γρη, λώντος ἐσι τὸ δί-
 καιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τὰτας δια-
 τυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Πα-
 λαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι
 προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἔ τῆ τά-
 ξει μόνον, καθ' ἣν αὐτὸν προεδρεῖται βεβαιῶνται, διώ-
 ρισαν;

pemodum venisset in fullonia, de dictionibus
 γναφείον et γναφάλα. Quin cessasset etiam hoc
 γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μό-
 γις illi extorquens, imo salutarans. Adeoque
 reliquae item literae quieuisent, nec confusio-
 nem legibus vetitam inferrent. Est enim pul-
 chrum unamquamque literam in eo ordine;
 quem primum sortita est, manere: transcende-
 re vero eo, quo non oportet, eius est, iqui ius
 et aequum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, siue
 Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes
 Nauplii filius, (sunt et qui hanc coram Simoni-
 di tribuant,) non ordinem tantum, per quem
 sua quibusque literis sedes stabilita est, finie-
 runt,

ρισαν, τί πρῶτον ἔσαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκασον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασαί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δέ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰ; τὸ ἀκροθῆναι δεῖται. πατρῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἕνια τῶν πάντων, οἷς ἐδὲ φωνὴ πρόσσει καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἔν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τῆς νόμουσ τέτους.

Τὸ δὲ Τ τέτο, ἔ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθοσ ἀγαθοὶ καὶ

runt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se vlla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet.

6. Ηοῦ ἄν, (neque enim possum ipsum turriori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae
 Η ex

καὶ καθήκοντες ὀραθῆναι 5), τὸ, τε ἄλφα, καὶ τὸ γ, ἐκ ἂν ἠκέσθη μόνον, τῆτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὄνυματων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῶων, ἐκδιῶξαι δὲ οὐκ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοσπον πλεονεξίαν. ὄθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἀρχάμενον, ὦρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐσι. πολίχνισιν ἐκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἄθη-

ex vobis, et auditu decenti, ἄλφα scilicet, et ὑψιλόν, (eius misertae) conuenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi maiorem vim, quam vllae vnquam literae, inferre ausum est. Nam nominibus et verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipsis etiam coniunctionibus et praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem auiditatem ferre vltius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde et a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-

5 Καθήκοντες ὀραθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum quod talem usum τῆ καθήκων prober, et desistam huic scripturae litem mouere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὀραθῆναι· Quae vsitatissima est loquendi formula. Hemst.

Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ
 γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ
 κωμωδιῶν τινὶ ποιητῇ, Λυσίμαχος ἱκαλεῖτο,
 Βοιωτίος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνεκα-
 θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀτ-
 τικῆς. παρὰ τῶν δὲ τῶ ξένῳ τὴν τῆ ταῦ
 τέτρα πλεονεξίαν ἐφώρσα. μέχρι μὲν γὰρ
 ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀπε-
 σερῆν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν
 ᾧμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τῆ-
 μερῶν καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ
 λέγειν, μὴ οἷσεν ἦν μοι τὸ ἄκρομα, καὶ οὐ
 πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅτι-

Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissi-
 mum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Diuerte-
 bam vero apud comicum quendam poetam, Ly-
 simachum nomine, genere, quantum appare-
 bat, Boeotium, sed qui se tamen e media At-
 tica oriundum dici volebat. Apud hunc hospi-
 tem ego huius ταῦ auiditatem deprehendi.
 Quod dum paucis aggredieretur dicere τεττα-
 ράκοντα, priuans me meis cognatis, existima-
 bam eam esse consuetudinem literarum, quae
 vna essent. educatae. Praeterea cum τῆμερῶν
 et similes quasdam voces ad sese pertraheret,
 diceretque eas esse suas, audiebam: patienter,
 nec vehementer admodum me ea res mor-
 debat.

H 2

g. Ve-

Ὅπότε δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀρχάμενον ἐτόλμυσε
καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν,
εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν ἐνομάζειν,
ἔ μετρίως ἐπὶ τῶν ἀγανακτῶ, καὶ πύμπρα-
μαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῶν
τις ἐνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ
μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς
δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
τυχόντα ἐστὶν ἡ κίνδυνος, ἀφαιρζμένῳ τῶν συνή-
θων καὶ συνεσχολακῶν μοι γραμμάτων· κίσ-
σαν μὲ, ἄλλον ὄρεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἶ-
πεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν.
ἀφείλετο δὲ μὲ Φάσσαν· ἅμα νήσσαις τε, καὶ
κισσύ-

8. Verum postquam, sumptō ab his initio,
eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον,
κάττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde,
abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque no-
minaret: haud leuiter sum commotus, et ira
accensus, timens ne quis temporis successu et-
iam σῦκα, τῶκα appellet. Oīo autem vos per
Iouem, ut afflicti, et omni ope et auxilio desti-
tuti, iustam indignationem feratis. Neque enim
paruum hoc, aut vulgare periculum est, cum
assuetis et familiaribus me rebus spoliatur: nam
κίσσαν (id est picam) auem meam loquacissi-
mam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam,
κίτταν appellauit. Quin et Φάσσαν; (id est
palumbum,) γνα cum νήσσαις (id est anatibus) et
κισσύ-

κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. περιέ-
σπασε δὲ καὶ μέλισσων ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττι-
κὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν
ἀνόμως Ὑμηττὸν, ἐρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλ-
λων συλλαβῶν.

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας μὲ ἐξέ-
βαλεν ὄλης, Θετταλίαν ἀξιᾶν λέγειν, καὶ πᾶ-
σαν ἀποκέκλειε μοι τὴν Θάλασσαν, ἐδὲ τῶν
ἐν κήποις φεισάμενοι σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λε-
γόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι
δὲ ἀνεξίτηκόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
Συμε-

κοσσύφοις, (id est, merulis,) interdicente Ari-
starcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non
paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero ve-
niens, ex media illa regione Ὑμηττὸν prae-
ter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis
videntibus.

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me
Thessalia expulit, vultque eam Thettaliam di-
ci? Toto insuper (Θαλάσση,) mari sum ex-
clusus. Neque a (σεύτλων,) betis hortensibus
sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne (πάτ-
ταλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod
vero, litera sim iniuriarum patiens, vos ipsi mi-
hi testes estis: neque enim unquam accusavi lite-
ram ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam

H 3

Συύριαν· μήτε τῷ ξῡ πᾶσαν παραβάντι συν-
 θήκην, καὶ τὸν συγγεφεδὲκ τῶν τοιάτων ἔχου-
 τι Θεκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
 με ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
 φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
 ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν
 τοιῶτον.

Τὸ δὲ ταῦτ' ἔδοξεν σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον
 καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ ἔδῃ τῶν ἄλλων
 ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα,
 καὶ τὸ θήτα, καὶ τὸ ζήτα, μικρὰ δεῖν πάντα
 ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ μοι καλεῖ τὰ ἀδικη-
 θέντα γράμματα. Ἀκρότε, Φωνήεντα δίκη-
 σαί,

Συύριαν sorripuit; Nec ipsi etiam ξῡ, omnia
 (συνθήκαι) foedera rumpenti, litem intendi,
 ipso etiam Thucydide openi illi ad hanc tuen-
 dam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ
 venia danda, quod morbo laborans meas apud
 se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, et ali-
 quando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in
 faciem percussit. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦτ' quam fit natura violen-
 tum adversus reliquas etiam literas, et quam
 a nullis omnino abstinuerit, consideremus:
 sed et δέλτα et θήτα et ζήτα, et prope
 omnia literarum elementa iniuria affecerit. Ac-
 cerse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudi-
 ces,

σαί, τῷ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ
 πάντας τὰς νόμους τῷ θῆτα κρόντος β), καὶ
 τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς
 κολοκύνθης ἐσερῆσθαι· τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν,
 καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ
 γρύζειν· τίς ἂν τῶν ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τετὶ ταῦ;

Τὸ

ces, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
 ἐντελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet;
 quod sane contrarium est omnibus legibus. Ἄν-
 ditis θῆτα plangens, et capiti capillos euellens,
 eo quod priuatum est (κολοκύνθη,) cucurbita.
 Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
 et σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne
 γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat.
 Quis ista quae serat? aut quae poena satis
 magna erit tam scelesto Ταυ?

H 4

II. Ve-

6. Κρόντος] Non debuerat contra loquendi
 consuetudinem in ista doloris significatione
 verbum hoc ita nudum poni. Initio cogi-
 tabam κλαίνοντος pro κρόντος· deinde po-
 tius mihi videbatur, translata in suam se-
 dem voce, κρόντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς
 τρίχας τίλλοντος· quam locutionem po-
 stremam veteres operare non solent inutili
 adiectione τῆς κεφαλῆς. Hemst.

Τὸ δὲ ἄρα ἔ τὸ οὐόφυλον τῶν ζοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τρτονὶ τὸν τρόπον. ἔ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτὰς κατ' εὐθύ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὧ δικασαί· μεταξὺ γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλώτταν ποιεῖ τὴν γλώσσαν. ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γὰρ τισὶ ζρεβλῆν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρειαπεσὸν τάλων

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus, laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:) nam me hac quoque ex parte extrusit, et γλώσσαν facit γλώτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud quod coeperam, hominibusque patrocinar in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere et discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens

λὸν εἰπεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρίαν ἔχειν ὀξίῃν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλήμα. καὶ ἔμνονεν γε τὸς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαί· Φασί, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκζηταί, τὸ δὲ καὶ τέτιον ἐπιβλεῦει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρον τινα ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπος ἀδικεῖ· ἔργω δὲ πῶς; κλάσσειν αἰθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν σοιχείων γένος

irruens τὰ λὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de palmitate:) hoc vero, est enim re vera τλῆμον, (id est, miserum) τλῆμα facit, quod erat κλήμα. Nec plebeios tantum homines iniuria afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam terram et mare cecidisse, atque naturam suam mutasse, insidiatur, et ex ipso, cum Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum laedit. Quomodo vero re ipsa et opere eisdem laedat, audite. Plorant homines, atque suae fortunae vices desunt, atque ipsum sacpe Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum
 Η 5 genus

γένος παρήγαγε. τῷ ἄρα τέττε σώματι Φασί
 τές τυράννας ἀκολοθήσαντας, καὶ μιμησαμένους
 αὐτῆ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιαύτω ξύ-
 λα τεκτῆνντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τέττε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ
 πενηρῷ τὴν πενηρὰν ἐπωτομίαν συνελθεῖν. τέ-
 ττω ἔν ἀπάντων ἔνεκα, πόνων θανάτων τὸ
 ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τέττο μόνον ἐς τὴν τῆ ταῦ τιμωρίαν
 ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῆ τὴν
 δίχην ὑποσχεῖν· ὅ, δὴ σαυρὸς εἶναι 7) ὑπὸ τέττε
 μὲν ἐδκμιεργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

Τίμων

genus inuexerit: aiunt enim Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos,
 postea simili figura cruces fabricasse, quibus
 homines affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciolae fabricae pessimum nomen obuuisse.
 Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ
 dignum esse censetis? Ego quidem existimo
 merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ re-
 linqui, ut poenam in sua illa figura sustineat,
 quae sane ut crux esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud homines fortiretur.

Τίμων

7. Ὁ δὴ σαυρὸς εἶναι] Verum est, quod scri-
 bit Guyetus, εἶναι abundare, sed Attico mo-
 re. Hemst.

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

Τίμων. Ζεῦς. Ἑρμῆς. Πλούτος. Πενία.
Γναθωνίδης. Φιλιάδης. Δημέας.
Θρασυκλῆς.

TIM. Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιριῶν, καὶ
ἐφέσιε, καὶ ἀστροπητᾶ, καὶ ὄρχιε 1),
καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδαπε, καὶ εἴ τι
σθ

Timon, sive Misanthropos.

Timon. Iupiter. Mercurius. Plutus.
Paupertas. Gnathonides. Philiades.
Demea. Thrasycles.

TIM. O Iupiter Philie, et Xenie, et Hetaerie,
et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie,
et Nephelegereta, et Erigdupe, et si quo te
alio

1. "Ορχιε] Vt omnis vinculi naturalis, quod
vitam humanam continet, sic et iurisluran-
di, cuius summa fuit apud veteres religio,
curator et praeses Iupiter: ab hoc munere
ducta sunt cognomina Φιλίε, Ξενίε etc. est
autem in ista forma vocabulorum, quando
Diis aptantur, praesidii ac tutelae signifi-
catio. Hemst.

σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι 2) ποιητῶν καλῶσι, καὶ
 μάστιγα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε
 γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ
 πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀνκπληροῖς τὸ κεχηρὸς
 τῷ ῥυθμῷ· πᾶ σοι νῦν ἡ ἐρισμᾶραγος ἀσραπὴ,
 καὶ ἡ βαρὺβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις,
 καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κερκυνός; ἅπαντα
 γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀνκπέφηνε, καὶ καπνὸς
 ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῷ πατάγῳ τῶν ὀνο-
 μάτων.

alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo
 cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum
 labantem, et rhythmum hiantem replet,) vbi
 nunc fulgur illud tuum tanto strepitu:erumpens?
 vbi tonitru tanto fremitu boans? vbi illud flam-
 mans, candens, ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea omnia nil esse aliud
 quidquam praeter nugas sonoras, ac sumum pla-
 ne

2. Ἐμβρόντητοι] Ἐνθεοί, θεόληπτοι, μα-
 σόληπτοι, ὑπὸ Μασῶν κήτοχοι sunt poë-
 tae: eos facete Noster in Iouialium toni-
 truum mentione vocavit ἐμβροντήτες, qua-
 si iisdem illis telis, quae tam liberaliter
 Ioui donant, ipsi tangerentur. Hinc pro
 stupido, insano, et cui communis sensus
 est excussus: simul hunc in modum non
 noluit intelligi Lucianus, quum Timonem
 ita facit poëtas appellare. Hemst.

μάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σα, καὶ ἐκίβωλον ὄ-
πλων, καὶ πρόχειρον, ἔκ σιδ' ὅπως τελέως ἀ-
πέσβη, καὶ ψυχρὸν ἐσι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα
ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον.

(Ὁ)ἄττον γέν τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρῶντων
ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν αἶν, ἢ τὴν τῆ παν-
δαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν
τινα 3) ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς
πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι·
μῖνον δὲ τῆτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τῆ τραύμα-
τος 4), ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου.
ὡς

ne poeticum, nominum strepitum si demas.
Telum autem illud ita decantatum, et longe
feriens, et expeditum, nescio quo pacto plane
restinctum est, et refrixit, ne tantillulam qui-
dem irae scintillam aduersus sceleratos retinens.

2. Inde est quod periuri potius metuerint he-
sternum aliquod ellychnium, quam fulminis con-
cussa domantis flammam. Ita videris illis titionem ia-
culari, ut ignem eius vel fumum haud timeant:
hocque unum ex vulnere malum sibi accidere
existiment, quod fuligine operiantur, atque in-
inqui-

3. Δαλόν τινα] Propria vis est, quam origo
vocabuli postulat, titionis ardentis et ac-
censi. Hemst.

4. Ἀπολαύειν τῆ τραύματος] Ἀπαλαύειν
verbum apud Graecos in vitamque partem

ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντι-
βροντῶν ἐτόλμα, οὐ πάλιν τοι ἀπίθανος ὢν,
πρὸς ἔτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοεργὸς
ἄνθρωπος, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ 5), ὅπως
γε

inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus
ille, te contempto, contra tonare ausus est,
vir qui hanc de se opinionem in animis homi-
num facile tueretur, audax quippe et ardens
animo, aduersum Iouem tam frigidum. Quidni
enim

ambiguum eleganter vsurpari solet et per
se simpliciter et constructe. *Aristoph.* AV.
v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθάδ' ἰ.
praeclare enimvero tecum agatur. Addunt
nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι Φλαῦ-
ρον. Saepius omittunt. At frequentissime
genitiuus accedit eius, vel personae vel
rei, vnde bonum malumve aliquod vel in-
commodum nobis proficiscitur, plerum-
que ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso.
Plato Phaedr p. 1227. F. ἀλλ' οἷόν ἀπ'
ἄλλε οὐ Φθαλμίας ἀπολελευκῶς, qui ab alio
oculis laborante vitium contraxit. *Euripid.*
Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ
τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque
mali ex Helenae nuptiis peruenit. Sic ἀπο-
λαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse
participem, *Plutarcb.* T. II. p. 837. A.

5. Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac
ti le-

γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα β) καθεύδεις; ὅς
 ἔτε τῶν ἐπισηκέντων ἀκέρεις, ἔτε τὰς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις
 πρὸς

enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans
 periuros non audias, neque iniustos adspicias;
 contra autem lippis et lusciosis oculis ea quae
 fiunt

si legissent, quod volebat *M. du Soul*, πῶς
 γὰρ ἔ; Verum nihil moueri debet, intel-
 ligendumque, si ad superiora velis conne-
 clere, πῶς γὰρ Φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπισηκείν
 τις ἐπισηκέντων τὴν τῆ κεραυνῆ Φλόγα·
 fin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη
 ὁ Σαλμωνεύς· vtrumuis ad sententiam *Lu-*
ciani aequè commodum. Πῶς γὰρ ἔ, ad-
 dita negatione, vt Grammatici loquuntur,
 καταφατικόν ἐστίν, αὐτ, κατάφασιν δηλοῖ·
 contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Hemst.*

6. Ὑπὸ μανδραγόρα] *Mirror Fabrum*, qui de-
 derit, *veluti sub mandragoris recubans*, qua-
 si non arborem quidem mandragoram co-
 gitasset, sed Iouem mandragorae foliis, vt
 rosarum delicatuli solebant, contectum,
 quorum vim somnificam intimis penitus
 medullis hauserit. Neque admodum pro-
 bo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae ni-*
mio mandragorae potu. Sane καθεύδειν ὑπὸ
 μανδραγόρα non aliter dicitur, ac frequen-
 tissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. *Hemst.*

πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφω-
σαι 7), καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέσσυγε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκ-
μαῖος τὴν ὀργὴν, πολλά κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ
βιαίων ἐποίεις, καὶ εἰδέποτε ἤγες τότε πρὸς
αὐτὸς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ
κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· καὶ ἡ βρον-
τὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχῆς, ὥσπερ
εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ
δὲ, κοσκινηδὸν 8), καὶ ἡ χιών, σῶρηδον,
καὶ

funt̄ videas; neque acriores habeas aures,
quam qui aetatis sunt iam prouectioris.

3. Nam cum adhuc iuuenis eras, ardenti ani-
mo, et iracundia graui, multa quotidie aduer-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque
omni induciarum spe, bella cum iis gerebas,
neque vnquam otiosum erat fulmen; aegis con-
cussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, ful-
gur in morem velitaris pugnae vsque et vsque mit-
tebatur: terrae autem motus ita frequenter fie-
bant

7. Τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι] De Ioue, cui
prae senio aures obsurduerunt: ipsa locu-
tio Platonica, sed paulo diuersa potestate,
quando quis frequenti et molesta pene rei
commemoratione alium obtundit atque ob-
surdat. Nihil interest vtram formam vsur-
pes, ἐκκεκώφωσαν an ἐκκεκώφεν. Hemst.

8. Κοσκινηδὸν] Praeceptor et abruptus illarum
vocum

καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι Φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοῖτε ῥαγδαῖοι, καὶ βίχιοι, ποταμὸς ἐκάσῃ σαγῶν. ὡς τῆλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίῳ ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγῃς ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκείλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῷ ἀνθρώπινῳ σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.

Τογαῖ-

bant, vt crihri agitationem plane reserrent: nix aceruatim ruebat, grandinem autem saxa diceret; et vt violentius dicam et elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι et vehementes deserchantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naues perierunt, vt omnibus aqua obrutis vnica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani somitem seruans, quo maiora deinde scelera subolescerent.

4. Er-

vocum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Sunt verba Tragica, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac pene insulsum in istis, ποταμὸς ἐκάσῃ σαγῶν. neque abhorret utique, si haec de ipso diluio Deucalioneo a quocunque demum fuisse posita credamus, *Heinst.*

I

Τοιγάρτοι ἀκόλυθα τῆς ἐμθυμίας τὰπίχει-
ρα 9) κομίζη παρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντος ἔτι σοι
τινὸς ἔτε σεΦανῆντος, εἰ μὴ τις ἀρχὴ πάρεργον
'Ολυμπίων· καὶ ἔτος, ἐ πάντο ἀναγκαῖα ποιεῖν
δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθες τι ἀρχαῖον συντελῶν.
καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναϊότα-
τε, ἀποΦαίνεσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. εἴ
λέγειν ὀποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήχασιν·
οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας 'Ολυμπιάσιν
ἐπιβεβλήμασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἀκη-
σας, ἢ ἀνασηῆσαι τὰς κύνας 10), ἢ τὰς γείτο-

νας

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti,
cui nemo hodie rem sacram facit, nec coro-
nam quidem imponit, nisi forte vnus aut alter
quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi
praestat, rem se haud sane pernecessariam face-
re existimat, sed veteri nescio cui instituto id
dandum credit. Illi te, o deorum praestantis-
sime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui
te omni honore spolient. Mitto iam dicere
quoties templum tuum expilarint. Quidam et-
iam manus tibi apud Olympiam sunt admoli-
ti; ἐτ tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtae vocitant,
ne ausus quidem es excitare canes, vel vici-
nos

9. Τὰπίχειρα] Solent haud raro, quemad-
modum μισθόν, per illusionem ponere.
Hemst.

10. Ἀνασηῆσαι τὰς κύνας] Nullus hic Barlaei
cani-

νας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηθρήσαντες αὐτὰς
 συλλάβειεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυ-
 γήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γίγαντολέτωρ, καὶ
 Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τὰς πλοκάμους περι-
 κειρόμενος II) ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραι-
 νὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τρῖνυ, ὦ θαυ-
 μάσιε, πηνίκα παύσετά ἔτιως ἀμελῶς παρορῶ-
 μενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τρσαύτην ἀδικίαν;
 πῶσοι

nos aduocare, qui e vestigio concurrentes com-
 prehenderent sacrilegos, res suas etiamnum
 conuasantes, vt in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, et qui γίγαντολέτωρ,
 et τιτανοκράτωρ praedicaris, sedebas, manu
 decemcubitale fulmen sustinens, interea dum
 cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec
 igitur, o deorum praestantissime, ecquan-
 do tandem dissimulare desines? Ecquando
 erit vt tanta facinora vltum eas? Quot
 I 2 orbis

canibus οἰκροῖς locus est: vigilacissimum
 animal ad templorum custodiam veteres
 adhibebant. Hemst.

II. Τὰς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei ple-
 rumque Deorum crines, quique adeo su-
 rum cupiditatem irritare poterant. Sed vis
 est in isto περικειρόμενος hoc enim igno-
 miniosum, et cum magna contumelia con-
 iunctum. Hemst.

πρόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἰκανοὶ πρὸς
ἔτῳς ὑπέραντλον 12) ὕβριν τῆ βίᾳ.

"In
orbis conflagrationes, quot diluivia satis esse
queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
compescatur?

5. De

12. Ὑπέραντλον] Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλία,
quemadmodum Latinis *sentina*, et aqua
sordida, siue ex mari in naues ingesta, siue
per tenues rimas et iuncturas hiantes sese
insinuans, et ipse locus nauis inferior ad
carinam, quo confluit haec aquae illuuiēs,
foetidamque grauem et molestum conge-
rit. Hinc non admodum est difficile defi-
nire, quid sit ὑπέραντλος σκάφος, ναῦς
ὑπέραντλος nemp̄e cuius sentina, vel aqua
per fatiscētes rimas illabente, vel tumidis
fluctibus desuper infusis, tanta copia exun-
dat, ut intra limites contineri amplius ne-
que exauriri possit, atque adeo pericu-
lum instet praesentissimum, ne mersa na-
vis intereat; quod postremum vel maxime
venit animaduertendum in explananda
translatāe potestatis ratione. Igitur *Lucia-
ni ὑπέραντλος ὕβρις τῆ βίᾳ* tanta est hu-
manae vitae tamque grauis proteruitia, at-
que iniustitia, quae cogat eam subsidere,
velut occupatam a sentina ratem, secun-
dumque aliquod diluuium flagitet, nec, ni-
si submersis hominibus, exiari queat:
hoc perquam venuste sequitur post, πρόσοι
Δευκαλίωνες ἰκανοί; *Hemist.*

Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ ἕασκας, τὰ μὲν εἶπω, τοσού-
 τας Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίχ; ἐκ
 πενεσάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς ὀνομαζομένοις
 ἐπικηρύσσας, μᾶλλον δὲ ἀφρόον ἐς εὐεργεσίαν
 τῶν Φίλων ἐκχέας τὴν πλῆτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, ἔτι ἔτι γνωρίζομαι πρὸς
 αὐτῶν, ἔτε προσβιέπασσι οἱ τέως ὑποπτήσ-
 σοντες καὶ προσκυνῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ πνεύματος
 ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἦν πε καὶ ὁδοῦ βραδίμων ἐν-
 τύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σήλην πα-
 λαῖᾶ νεκρῶ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετράμ-
 μένην, παρέρχοντα, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ
 καὶ πέρρωθεν ἰδόντες, ἐτέρων ἐκτρέπονται,
 δυσκν-

5. De me enim ut dicam, iis, quae ad cete-
 ros pertinent, omissis, postquam tot Athenien-
 ses euexi, diuitesque ex pauperculis reddidi,
 atque omnibus ea, quibus egebant, benigne
 largitus sum, seu, ut verius dicam, postquam
 aceruatim, ut in amicos beneficus essem, opes
 effudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam
 redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspi-
 ciunt quidem, cum tamen antea me reuere-
 rentur, adorarent, et ex meo penderent nutu.
 Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram,
 ii me veluti euersum hominis iamdudum sepul-
 ti titulum, et temporis diuturnitate collapsum,
 praetereunt, ne legentes quidem: alii autem
 quam longe me vident, in aliam deflectunt viam,

δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν ἔκ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

Ὡσεὶ ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν 13), ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ἑβραῶν τεσσαρῶν, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ πρессφιλοσσοφῶν 14) ἐνταῦθα. ταῦτο γούν μοι δοκῶ κερδα-

rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursum infauftum, atque auerisandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτῆρ ἰψῖς et εὐεργέτης fui.

6. Tot itaque malis circumuallatus, in hunc remotum et desertum agrum concessi; et suspensio ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone et hac sollicitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor

13. Ἐναψάμενος διφθέραν] Est διφθέρα, ἰμάτιον γεωργικόν, σερεόν, πρὸς ὀμβρῶν μάλις ὑποφυγὴν ἱκανόν, vt recte Scholion illud insertum *Dioni Or. IV. p. 70. C. Hemst.*

14. Πρессφιλοσσοφῶν] Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio cum solitudine atque isto ligone philosophor, et rationes meas deduco. *Hemst.*

κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλές παρὰ τὴν
 ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιάρτερον γὰρ τᾶτό
 γε. ἤδη ποτὲ ἔν, ὡς Κρόνῳ καὶ Ἰέας υἱέ, τὸν
 βαθὺν τᾶτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυ-
 μον, (ὕπερ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι,)
 καὶ ἀναρρίπιδας 15) τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴ-
 τῆς ἐναυσάμενος 16), μεγάλην ποιήσας τὴν
 φλόγα, ἐπιδείξαιό τινε χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεα-
 νικῆ

videor praemium vel maximum consequi, quod
 plerosque praeter aequum et bonum fortunatos
 non sum visurus. Id enim mihi molestum est
 ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac
 Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac
 vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vi-
 cisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex
 Aetnae crateribus accendens, ingenti edita
 flamma, iram illam Iouis sortis ac manu prom-

I 4

pti

15. Ἀναρρίπιδας] Non putem cum *Barlaco*
 verbum hoc in *vibrandi* significatu accipien-
 dum: nihil enim denotat proprie, quam
 ignem prope extinctum flatu exsuscitare.

16. Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος] Apud vete-
 res nullum extat ardentis Oetiae vestigium.
 Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens
 Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano*
 §. 19. ubi Cyclopaς ἐκ τῆς Αἴτνης Iupiter
 arcessi iubet ad acciendum fulmen. tum
 quid apud poetas est vulgatus, quam haec
 fulminum Iouialium officina. *Hemst.*

νικῆ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔσι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πε-
ρὶ σῆ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς ἔτός ἐσιν, ὦ Ἐριμῆ, ὁ κεκρα-
γῶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμηττὸν ἐν τῇ
ὑπὸ ὑρείᾳ; πινκρὸς ὄλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπε-
δίφθερος. σκάπτει δὲ οἴμαι ἐπικεκυφῶς· λά-
λος ἀνθρώπος, καὶ θρασύς. ἤπερ Φιλόσοφος
ἔσιν· ἔ γὰρ ἂν 17) ἔτως ἀσεβεῖς τὲς λόγους
διεξήει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φῆς ὦ πάτερ;
ἀγνοεῖς Τίμωνά τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυτ-
τέα; ἔτός ἐσιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τε-
λείων 18) ἐσιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς

ὄλας
pti exeres; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, et sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. IVP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Atti-
ca vociferatur ad radicem montis Hymetti, sor-
didatus, et squalidus, et caprinis pellibus se-
miamictus? incuruus autem, opinor, sedit; ho-
mo garrulus atque audax: haud dubie Philoso-
phus est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. MER. Quid ais, o Pater?
tun' ut Timonem Colyttensem, Echekratidae F.
haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite
factis opipare accepit; ille repente diues; qui to-
tas

17. Οὐ γὰρ ἂν] ἔ γὰρ ἂν πότε, ἔ γὰρ ἂν
πρ, ceteroquin; alioquin non. Hemst.

18. Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi
haud sanequam frequens: hunc solum *Βι-
daeus*

ὅλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 εορτάζον τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλα-
 γῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλέσιος, περὶ ὃν οἱ το-
 σῆτοι φίλοι; τί παθῶν ἔν τοιᾶτός ἐστιν; αὐχ-
 μηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς ἔοικεν, ἔτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν
 δίκελλαν.

ΕΡ. Οὕτωςί μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρι-
 ψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὲς
 δεομέ-

tas hecatombas mastrabat; apud quem splendide
 solebamus agere Diasia. IV P. Heu! quae ist-
 haec rerum conuersio? illene pridem honestus,
 quem tot amici colebant? Unde igitur eo mi-
 seriarum deuenit, squalidus, infelix, et fossor
 mercede conductus, uti ex ligone conicere est,
 quem ille adeo grauem in terram demittit?

8. M E R. Sua illum, ut minus exacte loquar,
 comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa
 I 5 in

daeus locum protulit C. L. G. p. 625. ubi
 ἐσιᾶν ita constructum appareat: vltatius
 καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diuer-
 sum κατὰ βοῶς, καθ' ἑκατόμβης εὐξασθαι.
 Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων,
 sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπι-
 τομίων ὁμόσαι. utramque structurae for-
 matam ad ἐσιᾶν traduxit *Lucianus*, haud sa-
 tis scio, an praeter usum veterum. *Hemst.*

δεομένους ἅπαντας οἴκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ πρὸς Φί-
 λης· ὅς ἐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χυριζόμενος.
 ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τρεσέτων ὁ κακοδαίμων κειρό-
 μενος τὸ ἦπαρ, Φίλης εἶναι αὐτὸς, καὶ ἐταί-
 ρος ὤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὄσα γυμνώσαντες ἀκρι-
 βῶς, καὶ περιτραχόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν,
 ἐκμυζήσαντες 19) καὶ τῆτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς,
 ὥχον-

in omnes inopes misericordia: vere autem ut di-
 cam, stultiua et simplicitas, et imprudentia in
 admittendis amicis; qui non animaduerneret
 coruis se et lupis gratificari; existimaret prae-
 terea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes,
 amicos esse et sodales aliqua in se beneuolen-
 tia permotos, cum tamen opsoniorum gratia
 circa illum essent. Ii vero nudatis Timonis os-
 sibus, et circumrosis, ac medulla, si qua super-
 erat, probe et diligenter exsucta, aridum il-
 lum

19. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nu-
 dati spoliatiq̄ue Timonis picturam exquisita
 phrasium luce ornauit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν,
sugendo exinanire: Feris sanguinem medul-
 lalque exsugentibus tribuitur. *Aūc̄on* sae-
 pius a *Luciano* dici *exhaustum bonis et euo-
 lutum* monuit *Kuster*. ad *Aristoph.* *Thesmoph.*
 v. 853. venuste subditur τὰς ρίζας ὑπετε-
 τμημένον. *Hemst.*

ἄρχοντο, αὖτον αὐτόν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπετετμη-
 μένον ἀπολιπόντες, ἐδὲ γινώριζοντες ἔτι, ἐδὲ
 προσβλέποντες, πόθεν γὰρ 20); ἢ ἐπικερῆντες,
 ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελ-
 λίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὄρθας, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν
 τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλατῆντες παρ' αὐτῶ, μά-
 λα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, ἐδὲ τοῦνομα
 εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες:

ΖΕΥΣ.

lum et ab radicibus imis excisum relinquentes,
 abierunt, ne noscentes quidem amplius aut
 aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem
 ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Ita-
 que ligone, vti vides, et rhenone instructus,
 vrbe prae pudore relicta, agrum mercede con-
 ductus arat, tot malis ad insaniam adactus,
 quod certos homines a se antea ditatos praeter-
 euntes superbe videat, ne hoc quidem tenen-
 tes, Timon necne dicatur.

9. IVP:

20. Πόθεν γὰρ] Intelligendum haud aliter,
 atque apud Demosthenem creberrime, *non*
amplius agnoscentes illum, aut adspicientes
(nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sa-
ne) aut opem ferentes. Ita solet interponi,
 praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γὰρ;
 quando non simpliciter sed oratione mora-
 ta negant. *Hemst.*

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ἔ παροπτέος ἀνὴρ, ἔδὲ ἀ-
 μελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει 21) δυστυχῶν·
 ἐπεὶ καὶ ὁμοία ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κό-
 λασιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς, τοςαῦτα
 μηρία τῶν τε, καὶ αἰγῶν πιότατα κύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὲν ἐν ταῖς ῥίσι
 τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας
 τε, καὶ θορύβου πολλῆ τῶν ἐπισηκάντων, καὶ
 ριζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φό-
 βου τῆ παρὰ τῶν ἱεροσυλάντων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔδὲ ἐπ' ὀλίγον
 κατα-

9. IVP. Sane nobis talis vir haudquaquam
 contemnendus negligendusue est. infelix enim
 iurè indignaretur, si eadem faceremus ac sce-
 lesti illi assentatores, virum talem negligentes,
 qui nobis tot caprarum, totque taurorum fe-
 mora in altaribus cremauerit; eorum certe ni-
 dorem etiam in naribus habeo. Ceterum pro-
 pter negotia, quibus districtus fui, ingentem-
 que peierantium turbam, nec non eorum, qui
 per vim rapiant; tum vero propter metum
 factilegorum (ii enim bene multi sunt, et
 quos haud facile quis vitet, neque nobis con-
 niuen-

21. ἠγανάκτει] Tricissimo Hellenismo posi-
 tum est pro ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιή-
 σόμεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιή-
 σωμεν. Hemist.

καταμῦσάμ ἡμῖν ἐφιάσι, πολλὸν ἤδη χρόνον εἰδὲ
ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ Ἐ
Φιλοσοφίας, καὶ λόγων ἐρίδες ἐπεπόλασαν αὐ-
τοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κε-
κραγύτων, εἰδὲ ἐπακχεῖν ἐς τῶν εὐχῶν. ὡσε
ἢ ἐπιβυσάμενον χεῖρ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπι-
τριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώ-
ματα, καὶ λίρες μεγάλῃ τῇ Φωνῇ ξυνειρέντων.
διὰ ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμειλιθῆναι συνέβη
πρὸς ἡμῶν, εἰ Φαῦλον εἶναι.

Ὅμως δὲ τὸν Πλάτωνα, ὦ Ἑρμῆ, παραλα-
βῶν, ἀπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω
δὲ ὁ Πλάτων καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ,
καὶ

niendi spatium relinquunt) iamdiu in Atticam
oculos non conieci; maxime postquam Philoso-
phia, et verbosae illae concertationes inter eos
exortae sunt. Cum enim inter sese digladien-
tur, perpetuoque vociferentur, non est ut quis-
quam nostrum preces et vota hominum possit
exaudire; quare vel obstructis auribus otiose se-
dendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
Virtutem nescio quam, et Incorporea, et me-
ras nugae magna voce conedentibus. Hanc
ipsam ob causam evenit, ut hic Timon, vir sa-
ne neutiquam contemnendus, a nobis usque
adhuc fuerit neglectus.

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum
Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime.
adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus;
maneant

καὶ μειέτωσαν ἀμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλοττεύσθωσαν ἔτι ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλι-
 στα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς
 οἰκίης. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς
 ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐ-
 θις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσωσιν, ἐπειδὴν
 τὸν κεραινὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμένα γὰρ αὐ-
 τῶ καὶ ἀπεσομαμένα εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
 στα, ἐπὶ τε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώην
 ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὅς ἐπειθε τοὺς
 ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς.
 ἀλλ' ἐκείνη μὲν διήμαρτον (ὑπέρεσχε γὰρ αὐτῶ
 τὴν χειρὰ 22) Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραινὸς εἰς
 τὸ

maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo, immemores beneficiorum praebent, post-videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius duo omnium maximi disfraci sunt et retusi, cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere; et ab eo aberravi frustrato ictu: protenta namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
 Casto-

22. Ὑπέρεσχε αὐτῶ τὴν χειρὰ] Est in ea lo-
 quendi formula, ὑπέρεσχειν τὴν χειρὰ,
 prae-

τὰ ἀνάκειον 23) παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέ-
 φλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγη δειν συνετρίβη περὶ
 τῆ πέτρα. πλὴν ἰκανὴ ἐν τούτῳ καὶ αὕτη
 τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλετῶντα τὸν Τί-
 μωνα ἐρῶσι.

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέμεν, καὶ ἔχλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ φρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
 μόνοις,

Castorum aedem cum praeter spem delatum es-
 set, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum
 non ad saxum comminutura est. Quanquam
 interea satis poenarum luent assentatores, si in
 re perquam ampla Timonem viderint.

II. MER. Quantam assert vtilitatem magnis
 clamoribus rem agere, et molestum esse atque
 audacem! neque id modo causarum actoribus vtile
 est,

praecipua quaedam virtus, quae ad Deos
 commodorum humanorum custodes proprie
 pertinet, imprimis si velut obiecta manu
 imminencia mala propulsent auertantque.
 Ex his patet, perquam facete *Lucianum* O-
 lympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae
 Iouem ceterosque Deos eximie decebat.
Hemst.

23. Εἰς τὸ ἀνάκειον] De Διοσκήροις ἀναξι
 studiose *Dauis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21.
 de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. Fuit
 autem Ἀνακειῶν vetustum, quod hoc pro-
 prio nomine sic dicebatur, in asty. nam
 aliud erat multo recentius Διοσκήρων ἱε-
 ρὸν in Piraeo. *Hemst.*

μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῆτο χρήσι-
 μον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλῆσιος ἐκ πενεσά-
 τε κατασῆσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρη-
 σιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία.
 εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔ-
 σκαπτεν ἀμελόμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ
 ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ.
 διατί, ὦ ἄρισε Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε-
 λεύσαντος;

ΠΛ. "Οτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξε-
 φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα,
 πατρῶν αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἐχὶ
 δικράνοις με ἐξέώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ
 τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες.
 αὐθις

est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel
 hic Timon, quam repente diues ex pauperculo
 factus est! nimirum ingenti clamore vociferans,
 et magna dicendi libertate in precibus usus, Io-
 vem ad sese aduertit denique: sin vero tacitus
 incuruusque fodisset, etiamnum neglectus fo-
 deret. PLVT. At ego, Iupiter, ad ipsum non
 ibo. IVP. Quid ita autem, optime Plute, me
 praesertim iubente?

12. PLVT. Quia per Iouem in me iniurius
 erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens,
 qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tan-
 tum non furca expellebat, aut ut eos facere vide-
 mus, qui ignem manibus haerentem excutiunt.
 Quid

αὐθις ἔν ἀπέλθω παρασίτου καὶ κέλαξι, καὶ
 ἑταίραις παραδόσθησόμενος; ἐπ' ἐκείνης, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὲς αἰσθησόμενης τῆς δωρεᾶς, τὲς
 περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος.
 ἔτσι δὲ οἱ λάροι 24) τῇ πεινᾷ ξυνέσωσαν, ἣν
 προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δίκηλλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι
 τέτταρχς ὀβολὲς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάν-
 τας δωρεὰς ἀμελητὶ προσιέμενοι.

Z E T S.

Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assen-
 tatoribus, et meretriculis obiiiciendus? Ad il-
 los, Iupiter, me, quaeso, mittas, qui benigni-
 tatis modum intelligant, qui me amplectantur,
 quibus pretiosus sim et deliderabilis: hi vero
 fatui cum Paupertate usque et usque versen-
 tur, quando illam me potiozem ducunt, acce-
 ptoque ab ea rhenone et ligone, quatuor obo-
 lorum mercedula contenti viuant; qui deceni
 talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

13. I V P.

24. Λάροι] Solidos talique ingenio praedi-
 tos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint ex-
 positi, significat: iidem Atticis κέπφοι.
 Prouerbiū a gaviae natura ductum, quae
 ostentata maris spuma inescari se patitur et
 capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. ex-
 ronens, ὦ κέπφε· εἴληπται ἔν εἰς παροι-
 μίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίμων ἀνδρῶν καὶ ἀνοή-
 των· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Hemst.

K

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιᾶτον ὁ Τίμων ἐργάσε-
ται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλα πεπαι-
δαγώγηκεν, εἰ μὴ παιτᾶπασιν ἀνάληγτός ἐστι
τὴν ὀσφύν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαι-
ρεῖσθαι. σὺ μὲντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι
δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιάῃ, δίστι σοι
τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠφίει περινοσεῖν ἐλευ-
θέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζυλοτυπῶν. ἄλλο-
τε δὲ τὲναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλησίων,
κατακεκλεισθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς,
καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβουλαῖς· ὡς μηδὲ
παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦ-
τα γὰρ ἀπωδύρε πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέ-
γων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τῆτο ὡχρὸς
ἡμῖν

13. IV P. Nil tale posthac aduersus te Ti-
mon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te
Paupertati antepone; nisi si lumbos forte sor-
titus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu
mihī mirum in modum querulus videris, qui
nunc Timonem accusas, quod tibi reclusis fori-
bus hac illac vagari, prout libitum fuit, permi-
sit, neque domi claudens, neque in te zeloty-
pia ardens. Olim autem aduersus diuites indi-
gnabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis,
clauibus, et annulo impresso, vt ne oculis qui-
dem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Haec
igitur apud me lamentabaris; in tantis tenebris
suffocari te distitans: atque id propterea palli-
dus

ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συνε-
 σπακῶς τὰς δακτύλους 25) πρὸς τὸ ἔθος τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ
 καιρῶ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ἔλωσ, τὸ πρᾶγ-
 μα ὑπέδεινον ἐδίδκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδι-
 ρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθερείε-
 σθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροισ παιδαγω-
 γοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.
 Ἄτι-

us eras, curis perditus, digitosque contrarios
 habebas ob frequentem computandi consuetu-
 dinem; quin et minitabar te quandoque au-
 fugiturum, si quam nancisci occasionem posses.
 Ad pauca ut redeam, gravissimum tibi videbatur,
 in ferreo aut aereo thalamo virginem custodiri
 velut alteram Danaën, et sub acribus et scele-
 rosis paedagogis educari, foenore et Ratiocinio.

K 2

14. Eos

25. Συνεσπακῶς τὰς δακτύλους] Probo I. F.
 Grououii συλλογισμῶν συνεσπακῶς τ. δ. ita
 plerique Interpretes accipiunt, quasi di-
 cat, ex consuetudine supputandi vix un-
 quam intermissa digitos obriguisse. sole-
 bant mobili digitorum gestu flexibusque va-
 riis numeros et rationes ducere: hae sunt
 τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108.
 Est ergo συνεσπακῶς τὰς δακτύλους, qui
 digitis sedet constriculis, ut numerorum
 formas effugendo colligat rationes suas at-
 que explicet. *Hemst.*

Ἄτοπα γέν ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς, ἐξῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, ἔ τολ-
 μῶντας, ἐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορήτας,
 ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ
 βλέποντας, ἱκανὴν ἀπίλαυσιν οἰομένους, ἔ τὸ
 αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 δίδοναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτνῃ κῶνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίεισαν τῶν κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέψασαν. καὶ
 προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων,
 καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότεατον, αὐτὰς
 ζήλοτυπέντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος
 οἰκέ-

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas,
 qui cum te misere amarent, possentque frui,
 non auderent tamen: neque amore suo secure
 vterentur, quibus id liberum esset; sed te per-
 vigili custodia seruant, sigillum, aut repagu-
 lum oculis haudquaquam demotis aspicientes;
 seque abunde potiri existimantes, non si frue-
 rentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si
 praereptum irent; quod plane canem in prae-
 sepio fastitare videmus, qui nec ipse hordeum
 attingat, nec equum esuientem sinat attingere.
 Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod
 prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi so-
 rent; ignorarent autem scelestissimum, aliquem
 seruu-

εἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότης 26) ὑπεισιῶν
λαθραίως ἐμπαροινῆσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ
ἀνέρασον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρὸν τι καὶ μι-
κρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον
ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς τόκοις. πῶς ἔν ἐκ ἀ-
δικον, πάλαι μὲν σε τρυτά ἀτιᾶσθαι, νῦν δὲ
τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἶγε τάληθῆ ἐξετάζοις,
ἀμφω σοι εὐλογία δόξω ποιεῖν. τῆ τε γὰρ Τί-
μωνος τὸ πᾶν τῆτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ ἐκ
εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τῆς
τε

seruulum, aut paedotribam, clanculum subeun-
tem, hero inamabili et diis iratis nato sublitu-
rum os, dum ad lucernam obscuram, et exi-
guum habentem ellychnium, paululoque in-
struam oleo, usuris computandis inuigilat.
Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec
olim diuitibus obiecisse te, nunc vero plane
contraria Timoni vitio vertere?

15. PLUT. Atqui si vera lubet inquirere,
vtrumque meritissimo videbor facere. Nam huius
quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia,
non beneuolentia, ad me quod spectat, haberi de-
bet:

K 3

bet:

26. Παιδότης] Παιδοτρίβης est magister ex-
ercitor: παιδότης in familia seruulus, qui
curam habet puerorum, in eoque mune-
re operam conterit. Hemst.

τε αὖ κατάκλεισον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελημένως, ἔτε προσκλιπόμενος αὐτούς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προύγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνόχτης ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριζᾶς, ἔδεν ἀδικῆντά με ὑπὸ τούτοις δεσμοῖς κατασήμεντας· ἔτι εἰδόμενος ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίσιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὐτ' ἔν ἐκεῖνος, ἔτε τὰς πάνυ προχειροῦς εἰς ἐμὲ τᾶτας ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προση-
σομέ-

bet: illos autem qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiforem redderent et pinguiorem, atque corruptentiorum aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, et in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, meque fortunatorum cuiquam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant et infumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant: qui neque prorsus abstineant, neque
omnino

σομένους τὸ ἔλον. σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τῷ Διὸς, εἴ τις νόμιμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζήλοτυποῖ τσπαράπαν, ἀφίεις καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βυλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαζροπέυων, καὶ πάντα ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τσιζτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; ἔ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τῷ το Φαίης ἄν, ἐρασθεῖς πολλακίς.

Εἰ δὲ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμιμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ 27) παίδων γνησίων

omnino proiciant, et cuilibet obtrudant. Illud enim per Iouem vide, quaeso, Iupiter; si quis legitimis nuptiis formosulam aliquam vxorem in ipso aetatis flore duxerit, deinde neque domi custodiat, neque vlllo zelotypiac sensu moueatur, noctu et interdium qua visum est vagari permittens, et cum obuiis quibusque aetatulam suam' oblectare; aut potius aliquo corrupendam ab adulteris ducat, fores aperiens, prostituens, et omnes ad eam conuocans; quid, quaeso, talis vir vxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Iupiter, qui quid sit amor, re saepe numero experrus es.

17. Si quis contra vxorem lege domum duxerit, *Arno ut venero lactus liberos ferat, flo-*

K 4 rentem

27. 'Επ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* Brod. 'Επ'

γνησίῳν, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμίας
καὶ κελῆς παρθένου, μήτε ἄλλω προσβλέπειν
ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σείρων κατακλείσας
παρθενοῦσι 28), καὶ ταῦτα ἔρχιν Φάσκων, καὶ
δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροῖας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτε-
τηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκῶτων,
ἔσθ'

rentem autem puellam nec attingat ipse, neque
alium quemquam ad illam oculos adiacere sinat;
domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea
prolem suscipiens, eius tamen amore flagrare
se dicitans, idque indicans vultus colore, ma-
crescente in dies et horas corpore, concavis
et introrsum recedentibus oculis; annon
eius-

Ἐπ' ἀρότῳ παίδ. γν.] Legitima quae-
dam apud Athenienses haec erat formula.
*Isidor. Pelus. III, 243. παρ' Ἀθηναίσις ἡ
συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων
ἐλέγετο γίνεσθαι. hic tamen satis est cer-
tum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Hemst.*

28. Κατακλείσας παρθενοῦσι] Vid. *Budaei
C. L. G. p. 691. vbi ex hoc loco docet
παρθενεύειν esse virginem custodite. Eodem
pertinet κατακλείσας* nam castae virgines,
et honestiores matronae, quae publica
virorumque conspectum fugientes thalamum
seruabant, κατακλεισοὶ et θαλαμεύομεναι.
Hemst.*

ἔσθ' ὅπως ὁ τοιῶτος ἔ παραπαίειν 29) δόξειεν
 ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ
 ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆ Θεσμιο-
 Φόρῳ τρέφων διὰ παντός τῆ βίῃ; ταῦτα καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλέμε-
 νος ὑπ' ἐνίων δὲ, ὡσπερ σιγματίας δραπέ-
 τῆς πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί ἔν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δι-
 δόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὡσ-
 περ

eiusmodi vir pro cerrito circumferri debeat,
 qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nu-
 triens, tam venustam, tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu si-
 neret, cum contra liberos ex ea tollet et con-
 iugio frui deberet? Ad hunc plane modum
 quidam me calcibus ignominiose quatunt, lu-
 xuriamque sua effundunt atque exhauriunt: a
 nonnullis autem velut fugitiuus aliquis notis
 compunctus vincior.

18. I V P. Quid, quaeso, illis succenses?
 utrique enim graues poenas dant: alii enim
 K 5 veluti

29. Παραπαίειν] Non desipere videretur. Ad-
 dam Lucianum hoc verbum ab Aristophane
 desumpsisse, qui coniungit ληρῆιν et παρα-
 παίειν in Plut. v. 508. Hor. Virgilia.

περὶ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευσοι, καὶ ἔγ-
 ροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχληνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
 οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος
 τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρέμενοι.
 ἀλλ' ἀπίθι ἤδη σωφρονεζέρω παρὰ πολὺ τῷ
 Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛ. ἐκεῖνος γὰρ πότε
 παύσεται ὡς περὶ ἐκ κοφίνου τετραπημένου, πρὶν
 ἔλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπασθὴν ἐξαντλῶν,
 φθάσαι βεβλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραν-
 τλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε εἰς τὸν
 τῶν Δαναίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ,
 καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῆς κύτης μὴ ἔσγοντος·
 ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναί, σχεδὸν ἐκχυθησομένον τῆ
 ἐπιρρέ-

veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno per-
 stant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes:
 alii autem sibi, itidem vt Phineus, cibum ex
 penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident.
 Sed iam abi: nam Timonem multo impensius
 quam antea sapere deprehendes. P L V T. Quid
 autem! an is aliquando desinet consulto, velu-
 ti ex perforato cophino exhaurire me, prius-
 quam totus influxero, (veluti praeuenire stu-
 dens nimiarum opum influxum,) ne copio-
 sior incidens ipsum inundem? Quare vi-
 deor mihi aquam in Danaïdum dolium con-
 gesturus, et frustra infusus, cum vas per-
 fluat, et id quod ingestum fuerit, iam
 iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
 adeo

ἐπιρρέοντος· ἔτιωσ εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυ-
σιν κεχληνὸς τῆ πίθη, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἐξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκᾶν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχλη-
νὸς τῆτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπταμένοι, ἐκ-
χυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν
διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγῇ
τῆ πίθη. ἀλλ' ἀπίθε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐ-
τόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιῶν, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως
τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς
ἤδη γε τεθηγμένα αὐτῆ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο;
ὑπεσκάσεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. ΠΛ. οὐκ
αἰεὶ

adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii
ac facilis exitus.

19. IVP. Proinde rimam istam et hiatum ni-
si semel et diligenter obstruxerit, in faece do-
lii rhenonem vna cum ligone reperiet, post-
quam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquan-
do abite, atque hominem dirate. At heus tu,
Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cy-
clopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant;
eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?
claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non mo-
do caecum, sed claudum etiam. PLVT. Id
mihi

αἰεὶ τῆτο, ὦ Ἐριμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπὶ πρὸς
 ῥά τινος πεμψῆς ὑπὸ τῆ Διός, ἐκ σὶδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ γλωτὸς ἀμφοτέροις, ὡς μάλιστα
 τείσειν ἐπὶ τὸ τέμα, προσηρέσωντος ἐνίστε τῆ
 περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλὰ ττεσθῆ δέη,
 πτητὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀριέων ὠκύτερον. ἄμα
 γὰρ ἔπεσαν ἡ ὑσπληγῆ, καὶ ἡ ἤδη ἀνκαρῆττο
 μα νενικηώς, ὑπερπυθῆσας τὸ σάδιον, ἐδὲ
 ιδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν. ΕΡ. ἐκ ἀλγῆ
 τῶτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἀν εἰπεῖν ἔχοι-
 μί σοι, γῆδὲς μὲν ἐδὲ ὄβριον, ὡς πρίσθῆμα
 βρέχον, ἐσχηκῆτας, ἀφνω δὲ τῆμερον
 πλουσίου, καὶ πολυτελείς, ἐπὶ λευκοῦ
 ζεύ-

mihī non semper vsu euenit: sed cum ab Ioue ad
 quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et
 vtroque crure claudus, ita vt vix atque aegre itin-
 ris finem attingam, cum is iam, ad quem missus
 fueram, longo senio confectus plerumque iacet.
 At si quando discedendum sit, tum vero me alatum
 dicas, ipsis auibus celeriozem. Itaque vbi primum
 excidit circi repagulum, iam me victorem procla-
 mat praeco, qui stadium tanta pernecitate percur-
 rerim, vt quandoque ne spectatozes ipsi oculis
 me currentem sequi potuerint. MER. Mi-
 nus vere ithaec, Plute: nam multos ego me-
 morare possū, qui, cum heri ne obolum qui-
 dem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie
 repente diuites existunt, sumtos ingentes faciunt,
 et

ζεύγες ἐξελκύνονται, εἰς ἃδὲ καὶ ἕνος ὑπῆρξε
 πώποτε. καὶ ἕμῳς περφυροὶ καὶ χρυσόχει-
 ρες 30) περιέρχονται, ἃδ' αὐτοὶ πιθεύοντες
 εἶμαι ὅτι μὴ ἔναρ πλατῆσιν.

ΠΛ. Ἐτεροῖσιν τοῦτ' ἐσίν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ
 ἐγὼ τὰς ἐμαυτῆ περὶ βραδίῳ τότε. ἃδὲ ὁ Ζεὺς
 αἰὲν ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτῆς, ἅτε
 πλατῆδοτῆς, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτῆς ὦν.
 δηλοῖ γέν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τείνυ με-
 ταικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἑτέρον, ἐς
 δέλτον. ἐμβάλοντες με, καὶ κατασημιάμενοι
 ἐπιμε-

et bigis albis vehuntur, quibus ne asellus qui-
 dem unquam domi fuit; et tamen purpura au-
 reisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-
 nor, nondum satis sibi persuadere possunt,
 suas illas opes somnium non esse.

21. P. I. V. T. Istuc quod dicis, Mercuri, lon-
 ge diuersum est; nec tunc meis me pedibus
 porto, neque me tunc Iupiter, sed Pluto ad
 eos mittit, ut pote qui πλατῆδοτῆς et ipse sit
 (opum largitor) et splendidorum munerum da-
 tor, quod et suo ipsius nomine satis indicat.
 Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum
 est, me in tabulas testamentarias coniciunt: ac
 dili-

30. Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt
 annulisque oneratae. Περφυροὶ, purpu-
 reis indati. Hemst.

ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πρὸ τῆς οἰκίας πρό-
κειται 31), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῆ ὀφ-
θη σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἔμὲ
δὲ οἱ ἐπελπίζαντες 32) ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέ-
νεσι

diligenter obsignantes domo me baiulorum opera
esserunt; interea mortuus in obscuro aliquo
aedium loco iacet, detrito linteo obtectis geni-
bus, dum circa ipsum decertant feles, eius ca-
daver attingere gestientes; me autem ii, qui tam-
diu

31. Πρὸκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel con-
locationem proprie pertinet. Quandoqui-
dem vero conlocatio in celeberrimis ae-
dium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut
cadaver ab omnibus inspicere possit, quid est
rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ
πρὸ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem
illum mox post animam afflatam corporis
in humum deponendi morem, quod Grae-
cis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεί-
σθαι* malo tamen existimare, haec ad ve-
ram πρόθεσιν esse referenda, sed invidio-
sius a *Luciano* describi, ut amicorum fami-
liariumque contemptum et in curando diui-
tis iam emortui corpore grauem incuriam
perstringat: eodem spectant παλαιᾶ τῆ
ὀφθη et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *Hemst.*
32. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίζαντες] Ἐμὲ coniun-
gi non debet cum ἐπελπίζαντες, sed cum
περιμένεσι. *Hemst.*

νασι κεχηνότες, ὡσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-
τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆ, καὶ τὸ
λίπεν ἐντμηθῆ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῆ, καὶ ἀ-
νακηρυχθῆ μετ' ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγε-
νῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ
παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυχημένος ἔτι τὴν γνάθου,
ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤ-
δη ἔξωρος ὢν ὑπερέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μί-
σθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβῶν, ἐκείνος μὲν, ὅστις
ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέβι
Φέρων, ἀντὶ τῆ τέως Πυρρία, ἢ Δρόμωνος,
ἢ Τι-

diu sperauerant, ad forum itidem ut hirundi-
nem aduolantem pulli expectant.

22. Vbi autem sublatum est sigillum, et li-
neum testamenti vinculum incisum est, tabulae-
que apertae, ac nouus opum dominus declara-
tus est cognatus aliquis, aut assentator, aut ser-
vulus denique, qui ad obsequium venereum
praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus,
rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens
tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam ex-
oletus, ei perdesendum obsequiose permittit. Is
igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti ta-
bulis arripiens, curriculo domum contendit, mu-
tato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-
mo,

ἢ Τιβίε, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρω-
ταρχος μετονομασθεῖς· τὰς μάτην κεχρηότας
ἐκείνης εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπῶν,
ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος φύτρες ὁ θύν-
νος ἐκ μυχῆ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλεαρ καταπιῶν.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀξέσως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος
καὶ παχύδερμος 33) ἀνθρώπος, ἔτι τὴν πέδην
πεφρι-

mo, aut, si maus, Tibius vocabatur, dein-
ceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus di-
catur: illos incassum hiantes, et inter se aspi-
cientes relinquens, dolore non ficto lugentes,
qui tantum thynnum ex intimo sagenae reces-
su elapsum amiserint, post opimam escam con-
sumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bo-
narum imperitus, stolidus; qui pedicas etiam-
num

33. Παχύδερμος] Crassa cutis et rigor ad in-
dicium trahebatur stuporis ac stoliditatis:
huic. enim hominum generi subtiliter sen-
tiendi facultas videretur occalluisse; ideo
παχύδερμοι καὶ ἀνείσθητοι. Hoc sine du-
bio voluit *Lucianus*; sed praeterea signifi-
cat mancipium nequam, cuius corpus ex
continuis flagrorum ictibus compedumque
vestigiiis cicatrices ducit creberrimas et ob-
duruit: hoc suadet mentio πέδης, μασί-
γων, μιλῶνος. Ἀνάντορον quorumvis

Der-

πεφρικώς, καὶ εἰ παριῶν ἄλλης μασίξειέ τις, ἄφρονον ἐφίσας τὸ ἔς, καὶ τὸν μυλῶνα ὡσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, ἔτι ἐτι φορητὸς ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τὰς ὀμοδύλης μασίγοι, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῶ τὰ τοιαῦτα ἔξουσιν· ἄχρῃς ἂν ἢ ἐς πορνίδιον τι ἐμπροσθῶν, ἢ ἵπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κέλαξι παραδὲς ἑαυτὸν ὀμνύουσιν, ἢ μὲν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεώς, πλησιώτερον δὲ
 συνά-

num exhorrescit, et, si quis temere praeteriens
 loris increpauerit, arreclis auribus repente resi-
 stit; pistrinum autem veluti templum adorat;
 talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur,
 non amplius tolerabilis, sed in homines liberos
 contumeliosus est, conseruos autem suos flagel-
 lis vrit, quasi experiundi gratia, num id sibi
 quoque liceat; vsque adeo donec meretricu-
 lam aliquam nactus, vel equorum alendorum
 studio infaniens, aut assentatoribus sese τό-
 tum dedens, deierantibus formosiorē ipsum
 Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem,
 Vlysse prudentiorem, sedecim simul vna
 Croe.

Deorum templum, vel interior templi re-
 cessus, et propterea Castorum etiam: pro-
 prie vero Cereris Eleusinae. Hemst.

L

συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἄκαρῆι τῷ χροῖνα
ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιση-
κιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλημένα.

ΕΡ. Αὐτὰ πᾶ σχεδὸν Φῆς τὰ γηγόμενα.
ὁπέταν δ' ἔν αὐτόπερ βυδίζης, πῶς ἔτω τυ-
Φλός ὦν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διακινώσκεις
ἔφ' ἔς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποσειῆ, κρίνας εἰνῶν τῷ
πλατεῖν ἀξίως; ΠΛΟΥ. εἶμι γὰρ εὐρίσκω με
οἱ τινές εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ' πάνυ. σὺ
γὰρ Ἀρισεῖδην καταλιπὼν, Ἰππονίκω καὶ Καλ-
λίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἐ-
δὲ ἐβολῶ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πρᾶττεῖς κατὰ
πεμφθεῖς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινό-
σῶν,

Croesus ditiores; puncto temporis ea effundat
infelix, quae vnciatim ex multis periuriis, ra-
pinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis.
Cum vero tuis ipsis pedibus vteris, qui, quae-
so, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen in-
venis? aut qui tandem diiudicas, ad quos te
miserit Iupiter, diuitiis illos esse dignos depu-
tans? PLVT. Credis videlicet inuenire me,
quinam illi sint? MER. Sane haud facile arbi-
tror. Neque enim reiecto Aristide ad Hipponi-
cum te aut Calliam adiungeres, compluresque
ex Atheniensibus, homines vix obolares. Cete-
rum ab Ioue missus quid facis? PLVT.
Sursum deorsum vagor perambulans, donec impru-

των, ἄχρῃς ἀνλάθω τινὲς ἔμπεσών. ὁ δὲ, ἕστις αὖ
 πρῶτός μοι περιτύχη, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν
 Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῆς κέρους προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκ ἔν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε
 κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλετίζειν ὅσας ἂν σιγή-
 ται τῆς πλετείας ἀξίως; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως,
 ὦ γὰθῆ, ὅσγε τυφλὸν ἔντα εἰδῶς, ἔπεμπεν
 ἀναζητήσεντα δυσεύρετον ἔτιω χεῖμα, καὶ προ-
 πολλῆ ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆς βίης· ἕπερ ἔδ' ὁ Λυγ-
 κεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἔτω καὶ μικρὸν
 ὄν. τοιγαρῆν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ
 πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμ-
 πίπτω

imprudens in quempiam incidam; is autem, qui
 me cumque obuium habuerit, ad sese abduci
 obseruat, te, Mercuri, ob lucrum adeo inspe-
 ratum venerans.

25. MER. Deceptus ergo est Iupiter, eos a
 te ditari existimans, quos ipse opibus dignos iu-
 dicarat? P. I. V. T. Neque vero iniuria, o bone;
 qui quidem me caecum esse sciens, eos quaesitu-
 rum mittebat, rem, ut vides, quam non sine sum-
 mo labore quis reperiat, quaeque iam pridem in-
 ter homines defecit, illam ne Lynceus quidem
 facile reperiat, cum adeo sit euanida, et exilis.
 Itaque cum boni perquam pauci sint, prae-
 tem homines et scelerati in urbibus omnia te-
 neant, facilius in hos quam in illos, dum hac
 L. 2 illac

πιπτῶ περιϊὼν, καὶ σαγηεύομαι πρὸς αὐτῶν.
 ΕΡ. εἶτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὰς, ῥα-
 δίως Φεύγεις, ἢ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ἄξυ-
 δερκῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπες γίγνομαι πρὸς μό-
 νον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τῆτο ἀπεκρίναι, πῶς
 τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς,
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τσάττες ἐραζὰς ἔ-
 χοις, ὡς πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμογεῖν εἰσεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύ-
 χοιεν, ἢ ἀνέχεσθαι ζῶντας;· εἶδα γὰρ τινὰς
 ἢ) ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σοῦ δυσέρωτας 34)
 ὄντας,

illac vagor, incido, et eorum retibus impeditus
 haereo. MER. At vero cum illos relin-
 quis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam
 non noris? PLVT. Ad solam fugiendi occa-
 sionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque responde; qui
 tandem fiat, vt, cum caecus sis, insuper etiam
 (neque enim vera libet reticere) pallidus, et
 cruribus grauior, tot amatores habeas, vt omnes
 omnino, homines vnum te aspiciant; si que potiri
 te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam
 sibi abiudicent. Noui enim permultos, qui te ita
 mise-

34. Σοῦ -δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum
 amoris statuere non potest, sed eius violen-
 tia se totum abripi patitur. Hemst.

όντας, ὡς καὶ εἰς βαθυκῆτα 35) πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάντων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σῆ, ὅτι περὶ ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτὰς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὔοῖδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξυνίης σαυτῆ, κορυβαντιῶν αὐτοῦς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμηνότας.

ΠΛ.

misere amarunt, Vt se praecipites piscosa peraequora salu Sublimi e scopulo dederint, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perditio amore prosequantur.

L 3

27. PLVT.

35. Βαθυκῆτα] Editus Theognis meusque scriptus μεγακῆτα. Μεγακῆτης post Homerum Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adiungunt: longe rarius est βαθυκῆτης. Vt plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumseris, planus erit vbiq̄ue vocabuli istius intellectus, ego vertam, profundissimum, vel immensae profunditatis mare. Hemst.

ΠΛ. Οἷσι γὰρ τοῖς τὸν οἶος εἶμι ἐρᾶσθαι αὐ-
 τοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσσε-
 σιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ
 καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἔ τυφλοὶ, ὦ
 ἄρις· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν
 κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτὰς· ἔτι
 δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἀμορφὸς εἶην,
 προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασματώτατον, διά-
 χρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς
 ἐντυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπροσωπεὸν οἶόμε-
 νοι ὄρῃν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ
 ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὄλον ἀπο-
 γυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον
 ἂν

27. PLVT. Censes nimirum, cum me ipsis
 videri qui sum, claudum scilicet, caecum, et
 quae alia in me sunt vitia? MER. Qui, quae-
 so, nisi et ipsi caeci sunt? PLVT. Haud ita
 est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc
 omnia inuaserunt, caliginem ipsis obiciunt.
 Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis vi-
 dear, aptata mihi persona perquam amabili, in-
 aurata, gemmisque distincta, insuper varia ve-
 ste ornatus, iis me offero: illi autem, qui cre-
 dant videre se non personatam aliquam pulchri-
 tudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amo-
 re inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris
 impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si
 quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt
 sese

ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράσων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἔν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλετεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἑξακατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτὰς, θᾶττον αἰ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόσιντο; ἔ γάρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὰς, ὡς ἐπίχρισσα ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ἐρῶντας. ΠΛΟΥ. ἔη ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τᾶτό μοι συναγωνίζεσθαι. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχῶν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπαρεῖσέρχεται μετ' ἐμᾶ λαθῶν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνσία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μα-

lese, qui tantopere caccutiant, et res prorsus inamabiles et inuenustus, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam iam diuites facti sunt, ac sibi personam aptauerē, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse.

PLVT. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuuant. MER. Quaenam illa? PLVT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur vna mecum, eo non animaduertente, Arrogantia,

ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ
 ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τέτων ἀπάντων κα-
 ταλειφθεῖς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐθαυ-
 μαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· καὶ μὲ τὸν πάν-
 των ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέ-
 θηπε, δορυφορῶμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρό-
 τερον πάθει ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἂν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλῆτε, καὶ ὀλισθη-
 ρός, καὶ δυσκάρτεος, καὶ διαφευκτικός, οὐ-
 δεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβρίαν, ἀλλ'
 ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύ-
 λων δραπετεύεις καὶ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἐμ-
 παλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ
 ἀγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τῆ σώματος
 ἔχουσα,

Dementia, Iactantia, Mollities, Insolentia, Fraus,
 aliaque sexcenta; quae vbi hominis animum in-
 vaferunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur,
 et quae fugienda appetit; me autem tot malorum,
 quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum
 cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet pa-
 tiatur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

29. MER. Quam vero laevis es et lubricus,
 Plute, quamque aegre retineris; facile autem
 fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens;
 sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos
 nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac
 tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et
 infinitos vncos ex omnibus corporis partibus exer-
 tos

ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθύς ἔχεσθαι, καὶ
 μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξύ ἤ-
 δη φλυαρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔ μικρὸν διέλαθε.
 ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν
 οὐκ ἐπηγαγόμεθα ἕπερ ἔδει μάλιςα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τέττα γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῆ
 αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπι-
 σκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν,
 ἀνοιγεῖν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμᾶ ἀνάσῃ βοήσαν-
 τος. ΕΡ. οὐκἔν ἐπιβοῶνωμεν ἤδη τῆς Ἀτ-
 τικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος,
 ἄχρῖς ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν 36) ἀφίκω-
 μαί.

tos habet, ita vt, qui ad eam accesserint, con-
 tinuo arripiantur, nec se illinc expedire queant.
 Verum interea dum sermones nugando caedi-
 mus, rem haud negligendam obliti sumus.
 PLVT. Quam? MER. Thesaurum non addu-
 ximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLVT. Hac quidem causa animo otioso
 esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum
 ad vos ascendo, imperans domi vt adsit foribus
 occlusis, neue cuiquam aperiat, ni me claman-
 tem audierit. MER. Sed iam Atticos fines ingre-
 diamur; tu vero sequere hac prehensum me chla-
 myde tenens, donec ad Timonis solitudinem per-

L 5

venero.

36. Τὴν ἐσχατιὰν] Saep̄ ἐσχατιαὶ singulo-
 rum agri suis finibus distincti et separati,
 sed

μα. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἐρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλω τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσῆμαι περινοσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἔτος ἔστι, καθάπερ σιδήρε πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἔτος ἰσχύει πλησίον ὄρειον, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπῶν, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων, πολὺ

venero. PLVT. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis; sin me deseras, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferum ad saxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia, et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames; multo

sed tamen remotiores, et ad cuiusque demi fines, positi, vel mari montibusque proximi. Nonnunquam vero quia ultimos agri Attici siue demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occursum ingrato abesset, ἐσχατιαν colendam commisit. *Hemst.*

πολύ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. τί ἐν ἐκ ἀπαλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν ταχύτητα; εἰ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτου στρατοπέδου περιεσχημένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδειλιῶμεν σῶν.

ΠΕ. Ποῖ τέτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειραγωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ τετονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλουῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβῆσα, τρυτοισὶ περὶδῆσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλῶν ἀξίων ἀπέδειξα; ἔτιώς ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκη-

multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis. PLUT. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocyssime fugiamus? neque enim est, ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit. MER. Ioui aliter visum est; quare strenui simus.

32. PAVP. Caecum istum, o Argiphonte, Mercuri, quonam abducis? MER. Nos ad Timonem allegavit Iupiter. PAVP. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos vides, Mercuri, Sapientiae, et Labori tradens virum fortem et quantiuis pretii effecti? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in qua

δίκητος 37), ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαι-
 ρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον,
 ἰν' αὐθις ὁ Πλῆτος παραλαβὼν αὐτὸν Ἰβρι-
 καὶ Τύφω ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαμ, μαλ-
 θακόν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας,
 ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον 38);
 ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

ΠΕ.

qua sic illudatis, ut quem vnum mihi habebam,
 eripere postuleris, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Con-
 tumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim
 fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, igna-
 vum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi
 nullius pretii fuerit, et detrito panno haud me-
 lior. M E R. Ioui sic visum est, o Paupertas.

33. F A V P.

37. Εὐαδίκητος] Quem. alias Graeci ἐπιτή-
 δειον, Latini *opporium* et *obnoxium* vo-
 cant. Hemst.

38. ῥάκος ἤδη γεγενημένον] His diuitiis et
 voluptatibus corruptum, atque ad nullos
 amplius vsus idoneum intellige. Rece-
 ptam vulgo fuisse prouerbii formulam Lu-
 cianus indicat Pseudol. §. 18. ἄχρι δὴ σε,
 τὸ τῶ λόγῳ, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμε-
 νος ἐξέωσε. Antiphilus I. Anth. LVI. Ep.
 3. Μυριετῆς, ἀλίοιο βίε ῥάκος, — qui
 piscatione corpus ad vltimam senectutem
 contrinerat. Cadauer ῥάκος dicitur in E-
 pigr. quod edidit R, Bentley. ad Callimach.
 p. 470. Hemst.

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολοῦθεῖτέ μοι. ἔτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρῶμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὡσπερ ἐσὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡ. ἀπέρχοντα· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐσὲ, ὦ κατάρτατοι; ἢ τί βλαβέροι δεῦρο ἦκετε, ἀνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαιροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα
μᾶλα

33. PAVP. Aheo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens; cetera autem superuacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem conuenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, dum pessimi mortalium sitis: iam enim vos et glebis,
et sa-

μῶν Βάλλων ταῖς βίαις, καὶ τοῖς ἰσθμοῖς
 συντρίβω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βί-
 λης· ἔγωγὸν ἀνθρώπους εἶτας βλάπτεις. ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτις δὲ, ὁ Πλούτος. ἔπειθε
 δὲ ὁ Ζεὺς ἐπαχέσαι τῶν εὐχῶν· ὡς ἀγκυρῆ
 τύχη δέχεται τὸν ἔλπον, ἀποστὰς τῶν πόρων. ΤΙ
 καὶ ὑμεῖς εὐμώχεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες,
 ὡς Φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀν-
 θρώπους μισῶ, τετονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἄν
 ἦ, καὶ ἐπιτρέψει μοι δοκῶ τῆ δίκῃ. ΠΛ.
 ἀπίστωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχό-
 λων γὰρ ὁ ἀνθρώπος εὐ μετρίως μοι δοκεῖ,
 μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

ΕΡ.

et saxis opertos male perdam. MER. Cane
 saxis, Timon: non enim, quod credis, homi-
 nes, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego
 Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem
 Iupiter, auditis precibus tuis, nos mittit. Ita-
 que a teo, quod tibi laustum sit, felicitatem
 et opes excipe, laboribus in posterum vale-
 re iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prae-
 dicatis, dii estis, vapulabitis tamen; nam et
 deos et homines ex aequo odi. Caecum ve-
 ro istum, quisquis est, hoc meo ligone com-
 minuere certum est. PLUT. Per locum,
 o Mercuri, abeamus, ne quod malum iu-
 mento meo accersam: plane enim homo insi-
 nire videtur.

35. MER.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πά-
 νυ τῆτο ἀγρίον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, πρε-
 τείνας τῷ χειρὶ, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην,
 καὶ πλέτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶ-
 τα 39), καὶ ὑπερῶρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων,
 μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἔδεν ὑμῶν δέσ-
 μω· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἰκανὸς ἐμοὶ πλέτες ἢ
 δίκαια. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μη-
 δενός μοι πλησιάζοντες. ΕΡ. ἔτως, ὦ τῶν,
 ἀπανθρώπως;

Τόνδε

35. MER. Ne quid inſcite facias; Timon;
 quin potius agreſte iſthuc et aſperum ingenium
 mitte, porredis que manibus forteſſima Fortunam
 excipe, vt denuo diues ſias, et Athenienſium
 primus; illoſque ingratōſ deſpicias, tibi vni
 beatus. TIM. Ne mihi negotium faceſſite. vo-
 bis haudquaquam egeo: allatim copiarum in
 hoc ligone habeo; cetera felix, ſi ad me nemo ac-
 cedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haec-

39. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde
 atque Ionibus locutio familiaris. Verum
 obſeruari meretur, iſtam diſtinctionis elegan-
 tiam multo frequentiſſime de vno homine,
 aut certis ſaltem et deſignatis uſurpari: τὰ
 πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius
 mentio fuerit expreſſa: at τὸ πρῶτον τῶν
 Ἀθηναίων, quicumque ſunt Athenienſium
 praecipui. Hemſt.

Τόνδε Φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατε-
ρόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, το-
σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον
δὲ μηδ' αὖτως, ἔτ' ὡς ἐπιμελεμένων σχετῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἄλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ
πλείσῃ χάρις 40) τῆς ἐπιμελείας. τυχτόνι δὲ τὸν
Πλάτωνα ἐκ αὐτῶν λάβοιμι. ΕΡ. τί δὴ; ΤΙ
ὅτι καὶ πάλα μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔτος κατέ-
57,

*Haecne Ioui referam tam dura atque aspera
dicta?*

Non sane incredibile erat, inuisos esse tibi ho-
mines, a quibus tot tibi ortae essent iniuriae;
deos autem odisse, qui tibi optime consultum
velint, haud sane par fuit.

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Ioui
praeterea maximam habeo gratiam, quod me
haud neglexistis. Istunc vero Plutum haudqua-
quam admittam. MER. Quamobrem? TIM.
Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit,
assen-

40. Πλείσῃ χάρις] Loquendi formula testi-
ficantis gratum animum, tum quoque, si
quid oblatum honeste recuset: §. 37. ἔδε-
μία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum
obstrictus: quod impudenti tribuit Theo-
pbrast. Char. Eth. p. 46. Hemst.

ση, κόλαξι τε παρχάς, και ἐπιβέλης ἐπαγα-
 γών, και μῖσος ἐπεγείρας, και ἠδυπαθεία, κα-
 ταφθείρας, και ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος
 δὲ, ἀφῖω καταλιπὼν ἔτως ἀπίσως και προδο-
 τικῶς. ἡ βελτίση δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς
 ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, και μετ' ἀλη-
 θείας και παρρησίας προσομιλῆσα, τάτε ἀναγ-
 καῖα κάμνοντι παρεῖχε, και τῶν πολλῶν ἐκεί-
 νων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆ ἐμῆ τὰς
 ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ βίη, και δείξασα
 ὅστις ἦν ὁ πλεῖτος ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτε κόλαξ θω-
 πεύων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, ἔ δῆμος πα-
 ρεξυνθείς,

assentatoribus me prodens, mihi insidiatores im-
 mittens, odium exsuscitans, deliciis corrup-
 pens, et liuori obiiciens; ad postremum me re-
 pente per summam perfidiam, vt proditore di-
 gnium erat, deserens. Contra autem optima
 Paupertas labore perquam virili me exercens,
 ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et
 Libertate dicendi, quae tempus postulauit, ea
 mihi opus facienti praebuit, et tot illas res de-
 spicere docuit, efficiens vt omnes spes vitae in
 memet sitae essent; ostendens praeterea, quae-
 nam diuitiae meae forent, quas neque eripere
 posset assentator palpsans, neque sycophanta
 autem me terrens, non populus exasperatus,

M

non

ρεξυθεις, ἐκ ἐκωλοσιςτις ὑπερφροσύνας, ἐν
τύραννος ἐπιβλεψίας ἀφαιέσθαι οὐκ αὐτ' ἐν.

Ἐξωμέτος τοι, ἄρην ὑπὸ τῶν πόντων, τετρεσι
τὸν ἀγρὸν Φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ἔδεν ὄρων
τῶν ἐν ἄξει κλιῶν, ἱκανὰ καὶ διζηνῶ, ἔχω τὰ
ᾠ.Φοιτα παρὰ τῆς διαέλλης. ὡς πάλινδρυσος
ἀπιθί, ὦ Ἐραῶ, τὸν Πλάτων ἀπρηγιῶν τῶ
Διί. ἐμοὶ δὲ τέτο ἱκανὸν ἦν πάντα ἀνδρα-
πης ἡβρόδον αἰμώζειν πειῶσαι. 41) E. P. μηδα-
μῶς,

non quilibet in concione suffragium ferens, non
denique tyrannus insidias fruens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum
hunc industrie colens, nihil videns malorum
eorum, quae tot in vrbe occurrunt, sufficien-
tem ac perennem victum huius ligonis ope mi-
hi paro. Quare iteritum relegens abito, Mer-
curi, Plutum ad Iouem abducens: mihi autem
sat erit, si omnes omnino homines eiu-
lare coegerit. M E R. Caue isthuc dicas,
o bo-

41. Ἡβρόδον αἰμώζειν πειῶσαι] Omnes Inter-
pretes ad Iouem haec pertinere sibi per-
suaserunt. Id quidem non plane repudian-
dom: nescio tamen, an satius fuerit ad
ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego
hac in solitudine auersus a conspectu malo-
rum, quae nostra fert aetas, paupertate
mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vi-
vā: at tu, Mercuri, cum illo Plutō, quo-
cum

μῶς, ὦ ἄγαθέ· ἐ γάρ, πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι
 πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλάτωνα παράλαβε. ἔτοι
 ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.
 ΠΛΟΥ. βέλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι
 πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε,
 μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προσιμίων, ὥσπερ
 οἱ

o bone. neque enim omnes ad ciulandum re-
 ste comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 et inconsulti adolescentis impetum mittas, Ti-
 mon, ac Plutum recipe. Quae a Ioue mittun-
 tur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT.
 Quid, Timon, vtrum vis me causam aduersus
 te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM
 Dic, sino; modo ne longam orationem et pro-
 lixis prooemiis grauem habeas, quod facere per-
 ditissi-

cum mihi nihil esse commune volo, hinc
 te quam primum aufer ad Iouem: mihi ad
 animum explendum hoc vnicum fuerit sa-
 tis, si cunctos mortales plorare non qui-
 dem iussero, sed re vera fecero. Conue-
 nit ad hanc mentem responsio Mercurii,
 quam sic capio: Hoc tu ne seceris, o bo-
 ne: neque enim omnes ad gemitum sunt
 facti: quin tu mitte potius iracundum istud
 er; iuueniliter ridiculum, ac Plutum reci-
 pe. *Hemst.*

οὐκ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα
λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τετρανί.

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἰσως καὶ μακρὰ εἰ-
πεῖν, ἔγωγε πολλὰ ὑπὸ σὲ κατηγορηθέντα· ὅ-
μως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ὅς τῶν
μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτιός σοι κατέστην, τι-
μῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλ-
λης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ αἰδιδίμος
δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπέδας· εἰ δέ τι χα-
λεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέποιθας, ἀναίτιος
ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημα τέτο ὑπὸ
σὲ, διότι με ἔγωγες ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι
καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι,
καὶ

ditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixia oratione viri me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, imo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni

καὶ πάντα τρόπον ἐπιβλεύσῃ μοι· καὶ τότε
 τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τέναν-
 τίων δὲ αὐτὸς ἐγκλέσαιμί σοι πάντα τρόπον
 ἀπελαθεῖς ὑπὸ σῆ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς
 τῆς οἰκίας· τοιγχεῖν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
 ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι Πενία
 περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτρεσι, πῶς
 ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἔκειν παρὰ σέ, οὕτω
 δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

E. P. Ἄλλ' ἄ νῦν ἐρῶς, ὦ Πλῦτε, οἷος ἤδη γε-
 γένηται; ὡς εὖ φαρέων ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ
 σὺ μὲν σκῆπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θεσαυρὸν
 ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακῶσεται γὰρ ἐμβοή-
 σαιτί

omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia
 dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex
 aedibus excussus sim, et capite protrusus foras,
 quanto te verius proditiōnis accusare possum?
 quare pro molli chlamyde rhēnonem tibi induit
 veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius
 testabitur, quam enixe Iouem obsecrauerim,
 ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me o-
 dium exeruisses.

39. M. E. R. At nunc vides, Plute, qualis sit:
 itaque cum eo iam audacter facito, vt consue-
 scas. Tu quidem, Timon, terram sodito, quod
 facis; at tu, Plute, Thesaurum sub eius ligonem
 adductum facito; tibi enim iuclamanti auscul-

M 3

tabit.

σαπί σοι. ΤΙ πεισέει, ὦ Ἐριῶ, καὶ πῶδις
 πλατύτεροι. τί γὰρ εἶ καὶ πῶδις τις ἐπὶ τῶν
 εἰ θεοὶ θιάζονται; πλὴν ὅρα γὰρ εἰς οὐ μὲν πρῶ-
 ματα ἐμβλάσῃ τὸν καρδιαύοντα, εἰς ἄλλο τὸν
 εὐδαιμονιέστατα διαήσῃ, γρηγορὸν ἄφθω τρυφερόν
 ἀνδρα καὶ ἄδον ἀδούρα, καὶ τρυφερότατον Φρο-
 τίδα ἀγαθέτατον.

ΕΡ. Τρυφερότατον 42), ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ
 εἰ γρηγορὸν τῆτο; καὶ εἰ εἰς τὸν ἔσθῃ, ὅπως εἰ
 κήλκ-

tabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, et
 de integro ditescendum. Cum enim cum ipso
 vita adhibeant, quid, quare, fiat? Tamen il-
 lud vide, in quare me coniecturus sis incommo-
 da, qui vita usque adhuc feliciter exakta, re-
 pente tantam auri vim accepturus sum, et me
 tot curis implicaturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea
 causa, etiam si isthuc molestum est, et aegre tole-
 randum;

42. Τρυφερότατον] Sensus est, nisi fallor, talis.

Quis tu suscipere curas istas, etiam quare omnis
 inveni tibi parere, Timon, tam me causa,
 tua, quare, quare estis sit, etiam inveniibile,
 bonitas est curam Perpetua iam ad tunc
 factum deus dicitur obtui, et adlatere isti
 invidia tunc. Τρυφερότατον repetitum iun-
 gas cum ὅπως εἰ κήλκας etc. Verum in-
 terferi debet καὶ καὶ εἰ καὶ γρηγορὸν τῆ-
 το. Hoff.

κόλακες ἐκείνοι διαῤῥαγῶσιν 43) ὑπὸ τῷ Φθόνῳ· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην εἰς τὸν ἕρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῆς εἰρεσίας τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτῷ περιμένει· ἀναπέμφω γὰρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖε· σὲ φημι Θησαυρὸν χρυσῶ, ὑπ᾿ ἄνεσον Τίμωνι τετραῶ, καὶ πάρα σχεσεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων· 44) ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσησομαι 45).

... Τὸ
randum; perfer, inquam, saltem vt inuidia dirumpantur assentatores. Ego autem in spelum, vbi supra Aetnae cacumen ascendero, denno volabo. P L V T. Abiit quidem Mercurius, vt videtur: id enim ex alarum remigatione conii- cere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim vbi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus; tibi dico, auri Thesauri, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra obice. Heus, Timon; strenue sodito, ligonem altius impin- gens. at ego nunc abscedo.

M 4

41. TIM.

43. Διαῤῥαγῶσι] Saepe indignationem et dolorem; quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. Hemst.

44. Βαθείας καταφέρων] Intelligunt πληγῆς· ego γῆς· mox ἐκ τῷ βάθους. Hemst.

45. Ὑποσησομαι] Omnium Edd. excepta Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφί-

σαμοι,

ΤΙ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπιρρώσων σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τῆ βλάβης τὸν Θησαυρὸν ἐς τέμφανές προκαλημένη. ὦ Ζεῦ τερέσιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσούτον; ἢ πᾶ ἕναρ ταῦτά ἐσι; δέδικα γὰρ μὴ ἀνδρακας εὖρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερθερον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον.

Ἔ. χρυ-

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iupiter prodigialis, et profirii Corybantes, et Mercuri lucri praeses, unde mihi tantum auri? hoccinē somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, et aspectu quam grauisimum.

Aurum,

σαι, ἀντὶ τῆ ὑποχωρῶ. De potestate verbi consentiunt *Suidas*, Ἰποσητώ ἀντὶ τῆ ὑποχωρησάτω, et, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰζάτω, παρχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conueniant, exempla: multo tritius ὑπεκρήσομαι. Verum quoniam et *Codd.* quidam ἀποσησομαι praeferunt, et cum ea lectione *Fabri* coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. - *Hemst.*

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς!

Λιθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἔρα-
σμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἔκ ἂν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὴν
ἔρασθην διὰ τῶ τέγχε καταρρέοντα;

ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα,
καὶ τὸν Τίμωνος πλῆτον, ὦγε ἔδὲ βασιλεὺς ὁ
Περσῶν ἴσος· ὦ δίκηλλα, καὶ Φιλτάτη διφθέ-
ρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανί τῆτω ἀναθεῖναι καλόν·
αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιζήμενος τὴν ἐσχατιάν,
πυρ-

Aurum, suave munus es mortalibus.

*Namque ignis instar eximie micas, — Et noctu
ei interdium. ades huc, o mea voluptas. Nunc
sane mihi credibile sit, Iouem se in imbrem au-
reum conuertisse. Quae enim virgo amantem
adeo formosum, et per impluuium defluentem,
expanso sinu non excipiat?*

42. O Mida, o Croese, et vos Delphici
templi donaria, quam nihil estis prae Timone,
et Timonis opulentia! ad quem magnus ille Per-
sarum rex ne comparandus quidem est. O ligo,
et tu rheno suavissime, optimum erit vps huic Pani
consecrassē. At ego vnioersum huic agrum coe-

M 5

mam,

πυρρίον οικόδομησόμενος ὑπὲρ τῆς θησαυρῆς, με-
 τὰ ἐμοὶ ἰκανὸν ἐνδικαιτῆσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τά-
 Φον ἀποθανόντων ἔξω μοι δοκῶ, Δεδόχθω δὲ
 ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοι-
 πον βίον φάμιξις πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία,
 καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ
 Ἐλέε βωμῆς, ὕψλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖρα
 δακρύοντα, ἢ ἐπιχερῆσαι δεομένω, παρανομία,
 καὶ κατὰ λυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἢ δίκαια
 κατὰ πρὸς τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι·
 καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίσημα
 καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα
 καὶ

nam, turremque asseruando auro exstruam,
 quae me vnum excipere possit, non plures: in
 ea quoque sepulcrum mihi, vt opinor, faciam.
 Ceterum quoad viam, haec sancita sunt, et
 lege confirmata. Hominum congressum fuge-
 re, notum habere neminem, omnes autem de-
 spicere; amicus autem vel hospes, vel ara Mi-
 sericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamen-
 tantis misereri, vel inopi subuenire, legis trans-
 gressio habeatur, et morum subuersio: mihi au-
 tem vita sit solitaria itidem vt lupis; et vnus
 omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint; et insi-
 diatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus
 habear; si quando aliquem videro tantum, is dies
 ater

καὶ ἔλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἢ τὴν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δε-
 χώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδιώ-
 μεθα· ἢ ἐρημία δὲ, ὄρος ἔσω πρὸς αὐτὰς. Φυ-
 λέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
 τρίς αὐτῆ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀ-
 νοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλατείτω δὲ Τί-
 μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφά-
 τω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορ-
 τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐω-
 χείσθω μόνος, ἐκυτῶ γείτων καὶ ὄμορος, ἐκσείων
 τῶν ἄλλων. καὶ ἀπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι 46)

δεδο-

ater esto. denique nihil apud me statuatur discrimi-
 nis; eos inter et simulacra marmorea, aut ae-
 rea. Neque missum ab iis legatum recipiamus,
 neque cum iis percutiamus foedus; fines inter
 me atque illos sunt desertae atque solitudines;
 tribules vero, et curiales, et populares, quin
 et patria ipsa, frigida et inutilia nomina ha-
 beantur, ac fatuorum hominum ambitio. So-
 lus Timon dives esto, ceterosque despicietur;
 molliter secum vivat, procul ab assentatoribus,
 et iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet,
 ac splendide epuletur solus, sibi vicinus et finiti-
 mus, longe a ceteris remotus hominibus. denique
 haec

46. "Απαξ ἑαυτὸν δ.] Ad haec verba intelli-
 genda duo sunt notanda: primum sc: ad eos,
 qui

δεδοχθῶ, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ Σέφαινον ἐπειεγκεῖν.

- Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἠδισον. τῶν τρόπων δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δὲ τινὰ ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεινύονα ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαιῶ κατασβεινύονα. καὶ ἢν τινὰ τῶν χειμῶνος ἐποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντι-

haec lex esto, se vnum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, et coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut extinguam obsecrantem, picis atque olei iniectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluvius auferat, atque is mani-

qui fatalem horam sibi adesse sentiebant accessitos fuisse amicos, propinquos et vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas. Bos.

ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὡσεὶν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυναθεῖν· ἔτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ 47) Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλῶν ἂν ἐποιησάμην ἅπασιν γινώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλᾶτῶ·

manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput tradatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echekratidae F. Colyttensis, concionis sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sunt; haec viriliter observemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque divitem.

47. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Illud Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. Hemst.

τῶν ἀχρόνη γὰρ ἂν τὸ πρῆμα γένετο αὐτοῖς
καίτοι τί τῆτο; Φεῦ τῆ τάχως. πανταχό-
θεν συνδέσει κελονιμένοι, καὶ πνευσιῶντες, ἐκ
οἶδα ὅθεν ὁσφρακνόμενοι τῆ χρυσία. πότερον
ἔτι ἐπὶ τὸν πάγον τῆτον ἀναβὰς ἀπεκύνω αὐ-
τὰς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμε-
νος 48), ἢ τότε τοσῆτον παρενομήσομεν 49),
εἰσάπαξ αὐτοῖς ἐμιθῆσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶν-
το παρορώμενοι· τῆτο οἶμα καὶ ἄμεινον, ὡς ε
δεχώ-

tem. ea enim res ipsos ad suspendium adaxit.
Sed hem, quid istuc, quaeso, est? quid sibi
haec properatio quaerit? vndique pulvere re-
sperfi atque exanimati concurrunt; nescio certe
vnde ipsis aurum suboluerit. Vtrum igitur in
hunc collem euadens, lapidibus ex superiori lo-
co missis ipsos arceam? aut hoc vnum aduersus
legem modo latam faciemus, eos vt semel allo-
quamur, quo videlicet in congressu contempri,
vrantur impensius. Erit id, vt opinor, melius.
Quare

48. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque
opportuno lapidibus e longinquo impetens.
Hemst.

49. Παρενομήσομεν] Παρενομεῖν, quia omne
cum hominibus commercium velut lege la-
ta sibi Timon interdixerat: saepius autem
illi παρενομεῖν dicuntur, qui praeter ordi-
nem consuetum et vitae institutum faciunt.
Hemst.

δεχώμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω,
 τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐσι; Γναθωνίδης ὁ
 κόλαξ, ὁ πρῶην ἔρανον ἀτήσαντί μοι ὀρέξας
 τὸν βρόχον, πίθας ὄλας παρ' ἐμοὶ πολλάκις
 ἐμήμεκός· ἀλλ' εὔγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. σι-
 μώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἐκ ἀμελήσῃσι
 Τίμωνος ἀγαθῶ ἀνδρὶς οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων
 εὐμορφότατε, καὶ ἤδιζε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙ. νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀ-
 πάντων βορώτατε, ἰκαὶ ἀνθρώπων ἐπι-
 τριπτότατε. ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμων σύγε·
 ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι
 σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμ-
 βων

Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. A-
 ge, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is
 est Gnathonides assentator, qui nuper mihi era-
 num petenti laqueum porrexit, et tamen inte-
 gra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sa-
 ne quod venit; ante enim alios eiulabit.

GNATH. Dixin' ego saepius, Timonem
 virum bonum a diis non semper neglectum iri?
 Salve, Timon formosissime, et suavissime, et
 potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque,
 Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et
 hominum nequissime. GNATH. Tu quidem
 semper dicax es; sed vbi paratae sunt epulae?
 assero enim tibi novum quoddam canticum ex
 recen-

βων 50) ἤκω κωμίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγείᾳ
 γε ἄσῃ μάλᾳ περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλ-
 λῃ. ΓΝΑ. τί τῆτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύριμα· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλέμαί σε
 τραῦματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν
 γε μικρὸν ἐπιβραδύνης, Φόνε τάχα προκεκλή-
 ση με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως
 τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τῆ χρυσίᾳ·
 δεινῶς γὰρ ἰσχυαίμῳ ἐσι τὸ Φάρμακον.

ΤΙ.

recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui ele-
 giaca ad hunc lignonem canes, et quidem per-
 quam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Ti-
 mon, men' tu percutis? testes capiam. o Her-
 cules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud
 Areopagum. TIM. At si paululum modo ces-
 ses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.
 GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulnere me-
 dicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit
 enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

TIM.

50. Νεοδιδάκτων διθυραμβῶν] Qui nuper
 evulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδεί-
 ξεις theatricas pertinet; inde illa frequen-
 ter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδο-
 διδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin
 etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro
 eo qui drama aliquod edit. Faber.

ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἔχαι-
ρήσεις ἔτω σκαῖός ἐκ χρηστῆ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἔτος ἐσιν ὁ προσίων, ὁ ἀναΦαλαν-
τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώ-
τατος. ἔτος δὲ παρ' ἐμῆ ἀγρὸν ὦλον λαβαῖν,
καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν
τῆ ἐπαίνε, ὅποτε ἄσαντά με, πάντων σιω-
πῶντων, μένος ὑπερεπήνεσεν, ἐπαινοσάμενος
ὑδριώτερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα
πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπιχειρίας δεό-
μενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ.

TIM. Etiam hic manes? GNATH. Ab eo vero.
at tibi male erit ob istam morum conversionem;
qui cum olim perquam benignus fueris et co-
mis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum
praebeas.

47. TIM. Quis hic recaluaster horsum ve-
niens? is Philiades est, supra omnes assenta-
tores execrandus. Hic vero, qui a me agrum
accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia
vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulif-
set laudibus, iureiurando affirmans, me vel
cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ae-
grotantem vidit, (ad eum enim me contu-
leram, mihi ut subveniret, orans) plagas
etiam, si diis placet, bonus vir mihi infli-
gere sustinuit.

N

48. PHIL.

ΦΙΛ. Ὡ τῆς ἀναισθητικῆς, νῦν Τίμων
 να γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-
 πότης; τοῦ γὰρ ἐν δίκαια πέπονθεν ἔτος ἀχάρι-
 στος ὤτ. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξηνηθεῖς, καὶ ξη-
 ἐφθβοῖ, καὶ δαμότα, ὅμως μετριάζομεν, ὡς
 μὴ ἐπιπυδῶν δοκῶμεν. χαίρει, ὦ δέσποτα, καὶ
 ὅπως τῆς μιᾶς τῆς κώχας Φυλάξῃ, τῆς
 ἐπὶ τῆς τρυπέτης μένου, τὰ ἄλλα δὲ κερῶων
 ἔδεν διαφέροιστας. ἔκ ἐτι πῖσειτέα 51) τῶν
 νῦν ἔδει· πάντες ἀχάριστοι, καὶ ποιητοὶ· ἐγὼ
 δὲ τάλαντόν σοι κωμίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ
 κατεπεύοντα γρηγορήσῃ, καὶ ἔδεν ἔδη πλῆ-
 σίν

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timo-
 nem agnoscitis? Nunc sine Gnathonides amicus,
 et conatus? merito igitur, qui adeo ingratus sit,
 a Timone ita depexus exornatusque est. At
 nos, qui iam pridem eius familiares, et sym-
 phebati sumus, ad haec populares, tamen vere-
 cunde agimus, ut ne in eius congressum irrum-
 pere videamur. Here, salve; a sceleratis istis
 assentatoribus caueo, qui ad mensam tantum
 praesto sunt: ceteram eos inter et coruos nihil dif-
 criminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fi-
 des habenda est: ingrati omnes sunt et impuri;
 at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae
 res postularet, polles, in itinere, cum iam
 huc

51. Πῖσειτέα] Pro πῖσειτέων. Brod.

σίον ἤκιστα, ὡς πλῆτοίης ὑπερμεγέθητινὰ πλῆ-
τον. ἤκω τριγαρεῖν ταῦτά σε νεύεσθαι· καί-
τοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὢν, εἰδὲν ἴσως δεήσει τῶν
παρ' ἐμῆ λόγων, εἰς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον 52)
παραινέσειας ἄν. ΤΙ. ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιά-
δη· πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ Φιλοφρονή-
σομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέα-
γα τὲ κρανίε ὑπὸ τῆ ἀχαρίστῃ, διότι τὰ συμ-
φέροντα ἐνεθέτην αὐτόν.

ΤΙ. Ἴδου, τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας
προσέειπεν, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ

huc viciniae peruenissem, accepi in re ampla
et bene aucta sorte esse te. Venio igitur, haec,
quae iam audies, praecepta daturus; cisi for-
tasse, cum tanta sis praeditus sapientia, his
meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
praecipere potes, quid factu opus sit. TIM.
Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL.
O ciues, fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est; quoniam quae ipsi conducibilia sunt mo-
nebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille aduenit,
rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens,
N 2 seque

52. Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον
vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινί, quod mox
τὰ συμφέροντα νεύεσθαι τινί. Hemst.

καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. Ἔτος ἐκ-
καίδεκα παρ' ἐμῶ 53) τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
τίσας τῇ πόλει· (καταδεδίκατο γὰρ, καὶ ἐδέ-
δετο, ἐκ ἀποδιδῶς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν·) ἐπειδὴ πρῶτον ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι
Φυλῆ διανέμειν τὸ θεωρικὸν 54), καὶ γὰρ περὶ
ἡλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, ἐκ ἔφθρασε
πολίτην ὄντα με.

Δ Η. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῶ
γένους, τὸ ἐρείσμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρέβλη-
μα

seque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo
soluisset reipublicae uno die sedecim talenta (da-
mnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus,
cum solvere nequireret; ego autem, quem illius
commiseresceret, hominem liberavi) nuper au-
tem sortito theoricum Erechtheidi tribui diri-
beret, ego vero accessissem, ut, quod mihi ob-
tingebat, acciperem, dixit, non constare sibi
civis necne forem.

50. D E M. Salve, Timon, totius gentis
decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-
pugna-

53. Παρ' ἐμῶ] Sicuti Latinis *ab aliquo solvere*,
numerare, dare, sic et Graecis *παρὰ*. Hemst.

54. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui
ad spectandos ludos singulis Atheniensibus
dabantur. Brod.

55. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis et praesidium*, cum Horatio dicas. Hemst.

μί τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ ὄμιος
 ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφότεραι 56) πε-
 ριμένυσσι· πρότερον δὲ ἀκασεν τὸ ψύφισμα, ὃ
 ὑπὲρ σᾶ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρα-
 τίδης, Κολυττεύς, ἀνὴρ ἔμνον καλὸς καὶ γα-
 ρός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς καὶ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα
 πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πά-
 λην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ
 τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ.
 ἀλλ' ἐδὲ ἐθώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗ.

pugnaculum; iamdiu te totius populi conven-
 tus, et vtraque curia expectant. Sed prius au-
 dito decretum, quod in honorem tuum a me
 scriptum est: *Quandoquidem Timon Colyptensis*
Echecratidae filii vir non tantum probitate praestans,
sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quo-
quam Graeci nominis reperitur, usque adhuc mul-
ta pro republica praecclare gessit; vicit autem uno
die pugilatu, et lucta, et cursu in ludis Olympicis,
quadrigis praeterea et bigis equestribus. TIM
 Qui pote, Demea, cum nunquam ad lu-
 dos Olympicos me contulerim? D.E.M.

N 3

Quid

56. Αἱ βελαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intel-
 ligit, et Senatuum, qui singulis annis lege-
 batur, Atheniensium: τὴν ἄνω βελὴν, et
 τὴν βελὴν τὰς πεντακοσίας, vel postea,
 τὰς ἑξακοσίας. Hemst.

ΔΗ. τί ἔν; θεωρήσεις ὑσερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἀμεινον. καὶ ἠρίστουσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας 57).

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, εἰδὲ προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ 58). ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ στυτῆ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονῶντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβαλεύων, καὶ στρατηγῶν,
 ἔ μι-

Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: *Quin et anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, et duas ipsorum μοίρας M. viros cecidit.*

51. TIM. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus? *Insuper scriptis decretis, et consilio dato, exercitu*

57. Μοίρας] Alius Vir Doctus cohortes mavult, ego agmina. du Soul.

58. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προεγράφην ἐν καταλόγῳ. Hemst.

ἔμικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τέτοις ἅπασι,
 Δέδοκται τῇ βελῆ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡ-
 λιαίᾳ κατὰ Φυλᾶς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι χρυσῆν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ
 τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραινὸν ἐν τῇ
 δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· 59)
 καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτὰ,
 καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνους σήμερον Διονυ-
 σίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ

*citu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec
 omnia placuit curiae, et populo, et Heliacae per
 tribus, populis, autem Atticae singillatim, omnibus
 communiter, aurcum Timonem collocare iuxta Mi-
 neruam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato
 capite; eum praeterea septem aureis coronis redimi-
 re, eumque honorem hodie in Dionysiis tra-
 goedis novis proclamari (nam hodie Timonis cau-*

N 4

sa

59. Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ]. Μηνίσκοι, lu-
 nulae, nimbi radiati statuarum capitibus ap-
 poni solebant, honoris diuinitatisque signi-
 ficandae causa: quamobrem eorum dignita-
 ti fuit concessa corona radiata, qui vulga-
 rium hominum sortem excedere videban-
 tur. Delahi me fateor ad illam opinionem,
 scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at
 ratio numeri in nostra lectione est manife-
 sta. *Hemst.*

δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχισεύς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι.

Ταῦτί μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβελόμεν ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σὺ ὀνόματι Τίμωνα ὀνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὅς ἐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεινηθῆσομενον (ἄρξεν γὰρ ἔσσι) Τίμωνα ἤδη κελῶ. ΤΙ. ἔκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμῶ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. εἴ μοι· τί τῆτο;

sa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rebetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus; etenim optimus rebetor est Timon, et quicquid ei libuerit.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti? DEM. At, deo iuvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo; et, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio, utrum tam graui iactu accepto uxorem vnquam ducturus sis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrann-

τᾶτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τὰς ἐλευθέρους, ἔκκαθαρῶς ἐλεύθερος, ἐδ' ἄσος ὦν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἄλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιὰρὲ, ἡ ἀκρόπολις, ὥς δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ καὶ πλατεῖς, τὸν ἐπισθόδομον (60) διορύξας.

ΤΙ. ἔδιώρυκται ἐδὲ ἔτος· ὥς ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἐκὲν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετὰ φρε-

tyrannidem inuadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate et ciuitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subieceris.

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuiuis apparet esse te sycophantam. DEM. At perfodisti aerarium, et inde natae tibi opes sunt. TIM. Sed perfossum non est; quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis. DEM. Perfodietur quidem postea; sed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo.

N 5

meo.

60. Τὸν ἐπισθόδομον] Locus est Athenis in arce, vbi aerarium. Brod.

τάφρον. ΤΙ. μὴ κέρραχθι· κατρίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μίξας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μιᾶρὸν ἀνθρώπων μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην.

Ἄλλὰ τί τῆτο; ἔθρασκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτος ἐστίν; ἔμὲν ἔν ἄλλος· ἐκπετάσας γὰρ τὸν πύγωνα, καὶ τὰς ἰφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρεθόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας 61) τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξίς

meo. TIM. Mitte clamorem; sin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si vnicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam, qui Lacedaemonios nulle inermis ipse interneccione deleuerim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, et pugilatu, et lueta.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasycles philosophus? et certe is est. Sane exorrecta barba, extensis superciliis, grauiter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos

61. Αὐτοβορέας] Verus et ipsissimus Boreas. Eius generis apud philosophos frequentantur,

Ζεῦξις ἔγραφεν. ἔτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσαλῆς, καὶ κέσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῆ χαιρέντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λεσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιχα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἔωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὡσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνὰ πλεως, κυνηδὸν ἔμφορῶμενος, ἐπικεκυφῶς,

quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disserit, et eos, qui voluptate gaudent, grauiter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, vbi lautus a balneo ad coenam venit, et ei capaciolem calicem seruulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, conuiuus cibaria veluti miluus praeripiens, et sibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incuruus se se cibis implens,

tur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. Hemst.

κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λαπαῖσι τὴν ἀρετὴν εὐ-
ρήσειν προσδεκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λι-
χανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆ μωττω-
τῆ καταλίπει.

Μεμφίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακῆντα ἔλον, ἢ
τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχ-
νείας καὶ ἀπληξίας ὄφελος (62), μέθυσος, καὶ
πάροι-

implens, quasi in patinis virtutem inuenturum
se sperans, lances digito indice sedulo detergens,
vt nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens,
vt solus placentam aut aprum integrum sibi ha-
beat; tum porro, (qui gulae et insatiabi-
līs voracitatis fructus est,) ebrius ac temu-
lentus,

62. "Ο, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὄφελος] De eo,
quod in quoquo genere praestantissimum
est atque excellit, istam loquendi formu-
lam vsurpant Graeci. *Arrian. A. A. V. c.*
15. p. 214. τῶν πεζῶν ἔ. τι περ ὄφελος
ἔς τρισμυρίας, peditum strenuissimos ad tri-
ginta millia. Igitur in Luciano, si lectio-
nem receptam probas, tota placentam, vel
porcus earum rerum, quae gulae heluatio-
nique inserviunt, delicatissimum, vel ca-
put coenae intelligetur: sed vereor equi-
dem, ne ante ἔ, τι περ exciderit ἢ, tali
sententia: Querulus semper, et portione sua
non contentus, vt placentam totam, aut por-
cum

πάροιθος, ἐκ ἄχρης ὠδῆς καὶ ὄρχηστος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὄργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικίῳ), τότε δὴ καὶ μάλιστ', περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ πενήτως ἔχων, καὶ ὑποτρυλίζων γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τέτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίας τῆς ἀνλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων ἐδει τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἄν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ ἔχαστύτητος, ἢ Φίλαργυρίας.

lentus, non ad cantum vsque et saltationem, sed ad conuicia et iracundiam prouehitur. Ibi sumpto in manum calice, multos sermones fundit. Tum enim uero de sobrietate et modestia agit, idque iam uino sere depositus, et ridicule balbutiens: post haec vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam amhabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel auaritiae concesserit;

cum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra caetera gratissimum fuerit apposuit. Hemst.

63. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι sermones ad uinum. Iidem λόγοι ἐπικυλικιοὶ Athenaeo initio libri I. ἐπικυλικιοὶ ἐξηγήσεις Diog. L. IV, 42. Hemst.

ρίας. ἀλλὰ καὶ κολάσιον ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπισηκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προσηεῖται, καὶ ἡ ἀπιστοχοντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ γῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· σιμώξετα. τριγάρην ἔκ εἰς μακρὰν γῆγος ἄν. Τί τῆτο; παπαί, χρόνιος τῶν Θρασυλάδης.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τῆτοις ἀφῆγμα, ὡσπερ εἰ τὸν πλετόν σε τεθῆπότες, ἀρτυρία, καὶ χρυσία, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεορμηκασί, πολλὰν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, εἶόν σε,
ἀπλσί-

rit; sed assentatorum longe princeps est, et peierare non cunctatur: illum in quouis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, et undique consummatus est, et varia quaedam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculli huc concurrerunt, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et
qui

ἀπλοῦν, καὶ τῶν ὄντων κοινῶν. εἶσθα
 γὰρ ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἰκανόν, ἔβου δὲ
 ἡοῖσιν θυμῶν, ἢ κέρδων, ἢ εἴποτε τρυφῶν,
 ἐλίγην τῶν ἀλῶν· πετόν δὲ ἢ ἐπιτέκνωσις. ὁ
 δὲ τριβῶν ἔτις ἢ βέλαι πορφύρας ἀμείων.
 τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς
 ἀνδράσι ψυφιδῶν μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτῷ χά-
 ριν ἐσχάτην, ὡς μὴ διαφθεῖρη σε τὸ κάλλιστον τῶ-
 νο καὶ ἐπιβελότατον κτῆμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλὰς αἰτίας ἀνθρώπων συμφερόν γεγε-
 νημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ἔλον εἰς
 τὴν θάλατταν ἐμβάλεις αὐτόν, ἔδεν ἀναγκ-
 αῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὴν φιλοσοφίας
 πλεῖστον

qui facultates tuas libenter aliis largiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut ree coenam, caepe autem et nasturium iucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë sente] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te diuitiae, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gravissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare conicies, quippe quas non desideret vir bonus, et qui philosophiae opes

Λιγυνητικῆς. ἑλιγαρηῆ δὲ καὶ μέτριον χρῆ εἶ-
 ναι τὸν φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆ-
 ραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
 σύκλεις· πρὸ γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρεσοι
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κενδύλων, ἐπιμετρήσας
 τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δῆμοκρατία, καὶ νόμοι,
 παιόμεθα ὑπὸ τῶ κατάρτα ἐν ἐλευθέρῃ τῇ
 πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ ἄγαθὲ Θρασύ-
 κλεις; μῶν παρακέκρυσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
 βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἄλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλε-
 ψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν δῖμωνομένων. ὥς
 τί

prorsus capit: paucis enim esse contentum, et
 mediocritatem sequi, hominem philosophantem
 decet, neque supra peram suam sapere. TIM.
 Isthuc recte, o Thrasycles; sed ante tibi ca-
 put implebo pugnis, auctarium hoc ligone ad-
 dens, priusquam tibi peram impleo. THRAS.
 O democratia, et leges, in libera ciuitate ab
 homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid
 conquereris, bone Thrasycles? an quod te in-
 ter admetiendum circumueni? atqui auctarii
 etiam loco adijciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Ble-
 psias, videlicet; et Laches, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos ego miris modis pulca-
 bo.

τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτρην ταύτην ἀπελθόν, τὴν
 μὲν δικέλευ ὀλίγον ἀναπαύω πάλα πεποντηκῶτα,
 αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἔπι-
 χαλαρῶ πέρρωθεν αὐτός; ΒΛ. μὴ βάλῃς, ὦ
 Τίμων· ἀπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' ἐκ ἀναμωτῆρος
 ὑμεῖς, ἔδὲ ἄνευ τραυμάτων.

bo. Quid itaque caesae, quin petram hanc
 conicendam, et aliqua requie ligonem meum
 reficiam, quem iam tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in unam collata, eos
 grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce
 quaeſo mittere; Timon; abimus enim. TIM. At
 ego certe sine cruore et vulneribus ne abeatis saxo.

Ἄλκυον, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Χαιρεφῶν, Σωκράτης.

ΧΑΙΡ. Τίς ἢ Φωτὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώ-
 κρατες, πέρρωθεν ἀπὸ τῶν ἀλι-
 λῶν καὶ τῆς ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἴδεια ταῖς ἀκραις.
 τί

Halcyon, seu de Transformatione.

Chaerephon, Socrates.

CHAER. Quae ista vox nos pepulit, o Socra-
 tes, eminus a littoribus, illoque
 promontorio? quam suavis auribus? quodnam
 est

τί ποτ' ἄρ' ἔστι τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διακινώμενα. ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ἔρως Ἀλκυῶν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθειται λόγος· Φασὶ γυναῖκά ποτε ἔσαν Αἰόλα τῆ Ἑλληνίος θυγατέρα, κρηίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πρόθω Φιλίας, Κήυκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἐωσφόρου τῆ ἁέρος, καλῆ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινὰ δαιμονίαν Βούλχσιν, εἰς ἔρωςος τρέπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητῆσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, ἔχ οἶά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ.

est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua sane vetus hominibus est conficta fabula: ferunt illam, quum mulier esset quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

O 2

2. CHAER.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυῶν τέτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φήεις; οὐ
 πώποτε πρόσθεν ἠκηγόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι
 ξένη τις τῶ ἔντι προσέπεσε. γινώσκῃ γὰρ ὡς ἀ-
 ληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ
 τί καὶ ἐστὶ, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. Ἐμέγα· μέ-
 γαλην μόντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ
 θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τέτῃ νεοττεία καὶ τὰς
 Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος
 ἀγεί, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς
 εὐδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον.
 ἔχ' ὄραϊς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύ-
 μαιτον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος,
 ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρω; ΧΑΙΡ. λέ-
 γεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμε-
 ρον

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis?
 nunquam ante audiueram eius vocem, quae
 mihi insolens reuera accidit: flebilem ergo pla-
 ne sonum emittit animal istud: quali autem cor-
 poris est magnitudine, o Socrates? SOCR.
 Non magnum: attamen magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis praemium: quum
 enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocan-
 tur, dies mundus agit, hyeme medio praeci-
 puos serenitate, quorum est etiam hodiernus
 hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint
 superna, fluctibusque careat et tranquillum sit to-
 tum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo.
 CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius
 hodie-

ρον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθές δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὄρνιθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται, πᾶν τὸ τοιῶτον.

ΣΩΚ. ὦ Φίλε Χαιρεφῶν, εἰκόσαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἀγνοῶσαν ἔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πρῶτα ἔν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπύρων ἀπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ

hodiernus esse dies; et heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex auibus mulieres unquam extitisse, aut aues ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu facilius difficilia, et eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non

καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὅτι γὰρ νήπιος
 ἔοικεν εἶναι πᾶς ἀνθρώπος, καὶ ὁ πάνυ γέρον,
 ἐπεὶ τοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογινός ὁ τῆ βίε χρό-
 νος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' αἶ, ὦ γὰρ δὲ,
 εἰ ἀγροῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων ἔχουσιν
 ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
 τοιούτων; ἑώρακας, Χαίρεφῶν, τρίτην ἡμέραν
 ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ τοι δέος
 ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκεῖνας καὶ βροντὰς,
 ἀνέμων τε ἐξέκισιζ μετέθῃ· ὑπέλαβεν ἂν τις
 τὴν οἰκημένην ἄπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμασῆ τις κατὰ στασις εὐ-
 δίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὐτῆ γε ἕως τῆ ἰῶν·
 πότε-

non pauca ob infantiam mentis: re enim vera
 infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde
 senex, quandoquidem exiguum plane, et in-
 fantiae instar vitae spatium ad omne aevum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Ge-
 niorumque ignorant, dicere habeant, vtrum
 talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vi-
 disti, Chaerephon, nudius tertius quanta fae-
 rit hyems: quin et animo repetentem metus
 inuadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorum-
 que ingentes furores: existimasset aliquis, tel-
 lurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
 itit compositi coeli serenitas. Iam tu
 vtrum

πότερυν ἂν οἶσι μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι,
 τοιούτην αἰθέραν ἐξ ἐκείνης τῆς αὐτοσάτου
 λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γα-
 λῆτην ἀναγκασθῆναι τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναι-
 κὸς εἶδος μεταπλασθῆναι εἰς ἄρσενός τινος ποιῆ-
 σαι; τὸ μὲν γὰρ τοῖατο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ
 παρ' ἡμῶν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμετα πηλὸν, ἢ
 κερὸν ὅταν λάβῃ, ἐκείως ἐκ τῆ αὐτῆ πολλὰκις
 ἔργω μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ
 δαιμονίῳ δὲ μεγάλῃ καὶ ἐσμελιτὴν ὑπεροχὴν
 ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐμερῆ τυχόν
 ἔπαντα τὰ τοιούτα, καὶ λεία· ἐπεὶ τὸν ὅλον ἔ-
 ρχον ἄνω τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, φρά-
 σαις ἔν;

ΧΑΙΡ.

utrum maius quiddam et operosius esse putas, ex
 isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione
 ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem,
 referre, inque tranquillitatem renovare mundum
 uniuersum, quam mulieris formam transmutatam
 in aniculam quandam facere? nam ad eum sane
 modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere
 sciunt, luto ceræque sumta, facile ex eadem saepe
 materiae mole fingunt refinguntque multas forma-
 rum naturas. Deo enim uero magnam habenti vir-
 tutis praestantiam neque omnino comparandam
 ad nostras agendi vires, ad manum esse credere
 par est omnia istiusmodi atque in facili polita. At
 enim totum coelum quanto tandem temet ipso vi-
 deatur maius, indicare tu possis?

O 4

5. CHAER.

ΧΑΙΡ. Τίς ὁ ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιαύτων; εἰ δὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἔκτεν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχέσας. ἢ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃν ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τέτων ἔτω πολυμηχανίων, καὶ ὅσα διὰ τῆς σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, εἰς ἕν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros profus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris et infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, et iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, et corpore et animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

6. Ro-

Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελεία τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἀνρὰδίως· ἢ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπυρος δὴπε πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολαθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὅπηνίκ' ἔν' ἀνθρώπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπε τοσούτω διαφέρει, τίνομίσομεν τὸν σύμπαντα ἕρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις Φανήναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνεμένοις; πιθανὸν ἔν' ἴσως δέξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τῷ κόσμῳ τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σικεράτης ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικῶτον καὶ τὴν δύνάμιν αὐτῆ, καὶ τὴν φρόνησιν,
καὶ

6. Roboris autem vnus viri adulti magnitudo immensum quantum illos. supergreditur; adeo vt millia talium vnus vir valde multa deuicerit facillime: aetas enim uero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, vt patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chacrophontis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque
O 5 intelle-

καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς
διαφέρειως.

Σοὶ μὲν ἔν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιού-
τοις ἔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πά-
νυ ῥαδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τεῖς ἀνκύλοις,
καὶ ἀναγκῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις
γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερον ἔσι τέως,
ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες, τῆ ποιῆσαι γυναι-
κας ἐξ ἑρμιθῶν, ἢ ἑρμιθας ἐκ γυναικῶν. ἢ δὲ
Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παρεβάλλεσα ζῶον ἄ-
πτην, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτε-
ρώσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ
καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σ-
φήν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε
ῶν

intellectum pro ratione antecedere facultatum
nostrarum dotes.

7 Proinde tibi mihiq̄ ac multis aliis nostri
similibus multa quidem impossibilia sunt eorum,
quae aliis valde facilia: nam et tibi as inflare
artis experibus, et legere aut scribere illitera-
tis multo magis arduum est, usque eo dum sint
imperiti, quam facere mulieres ex anibus, aut
aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in
suo fere sine pedibus ac pennis animal, pedi-
bus appositis atque alis, et varietate multa ex-
poliens pulcraque et omnimoda colorum, apem
sapiientem produxit, divini mellis opificem: tum
porro

ἠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζῶων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱερῆς αἰθέρος μεγάλα προσχρωμένη.

Τὰς ἔν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ἔσας 1) θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μεγάλα δυνάμειοι καθορῶν, ἔτ' ἔν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορῶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, ἐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων πέρι, ἔτ' Ἀλιδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδουσαν πατέρες, τοῖϛτο καὶ παισίν

porro ex ovis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper vsa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parua quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explore quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusiniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt parentes, talem et liberis

1. Τὰς ἔν ἀθ. δ. μεγάλας ἔσας] Si locus est integer, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus. *Hansf.*

Πικρὴ ἐμοῖς, ὦ ἔστι ἔργον μελῳδῆ, παραλαί-
 σθη τῶν σὺν ἔμοισι τέτι· καὶ σὺ τῶν εὐσεβῶν
 καὶ Φιλοσόφῳ ἔργα τελέων ὑμῶν, ἰουλι-
 ζί τ' ἐμῶν, Ἐπιδήμη τε καὶ Μυρταῖ λέγων
 τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δέ, καὶ τῶν εἰς ἔτοχας
 παρὰ θεῶν. ἀλλὰ γέ καὶ σὺ πειρήσας τι τοιοῦ-
 τος, ὦ Χαιρέφῳ; ΧΑΙΡ. πρῆπει γῆρ, ὦ
 Σοκράτης· καὶ τὰ ὑπὸ σὺ ῥηθέντα ὀφθαλμῶν
 ἔχει τῶν παραλόγων πρὸς ἰουλιῶν τε καὶ ἐπι-
 δήμῳ ἐμῶν. ΣΩΚ. ἔχῃ ἀσπασμένους τῶν
 ἄλλων, πρῆπει ἔοι πρὸς ἄλλο καί τις ἐκ τῶ
 Φαληρικῶ. ΧΑΙΡ. πάντο μὲν προῖμαι ἔτιος.

liberis meis, o ales lamentorum modulatrix
 tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et ma-
 rito devinctum amorem saepe celebrabo, vxo-
 ribus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum
 alia, tum praeterea, qualem honorem pariter
 fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile
 quiddam quoniam facis, non refugies. CHAER.
 Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a
 te dicta duplicem adhortationem, quae maxime
 viorum virorumque consuetudini conducit.
 SOC.R. Ergo, salutata Alcyone, progredi iam
 ad aegy tempus est e Phalerico. CHAER.
 Nulla quidem in me est mora.

Πρῆπει-

Προμηθεύς, ἢ Καύκασος.

Ἑρμῆς, Ἡφαιστος, Προμηθεύς.

ΕΡΜ. **Ο** μὲν Καύκασος, ὧ Ἡφαιστε, ἕτος,
 ὧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τρυφῶνι προση-
 λῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν-
 τινά ἐπιτήδειον, εἴ περ τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν,
 ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ ἕ-
 τος ἄπασι περιφανῆς εἶη κρεμάμενος. ΗΦ. πε-
 ρισκοπῶμεν, ὧ Ἑρμῆ· ἕτε γὰρ ταπεινὸν καὶ
 πρόσγειον ἐσαυρῶσθαι χρῆ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῆ οἱ ἄνθρωποι, ἕτε
 μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανῆς γὰρ ἂν εἶη τοῖς κάτω)
 ἀλλ'

Prometheus, sive, Caucasus.

Mercurius, Vulcanus, Prometheus.

MERC. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hicce,
 cui miserum Titanem istum clavis
 affigi oportebit: nos iam nunc circumspiciamus
 rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a
 niue nuda, ut firmiter defigantur vincula, et
 hic omnibus conspicuus sit pendens. VULC.
 Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in
 humili et terrae proximo loco cruci affigen-
 dus est, ne suppetias ipsi ferant, quos fin-
 xit, homines; neque etiam ad montis ver-
 ticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt:
 sed,

ἀλλ' εἰδοὺς αἰ, κατὰ μέσον ἐνταῦθα περὶ ὑπὲρ τῆς
Φάρκαγγος ἀνεξαρτήτως, ἐκπεταθεῖς τῷ χεῖρε
ἀπὸ τρυφῆ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις,
ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι,
πανταχόθεν ἕρεμα ἐπινευκυῖαι· καὶ τῷ ποδί
συνὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς
ἀκροποδίτι περὶ μόλις ἐξίστα· καὶ ὅλως ἐπιχει-
ρότατος ὁ σωρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε ἔν, ὦ
Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνέλθαι, καὶ παρέχε σεν-
τὸν καταπαγισόμενον πρὸς τὸ ἔρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γὰρ, ὦ Ἡφαίστε, καὶ Ἑρμῆ
κατελείσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῆντα.
ΕΡ. τῆτ' ἔφησ, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελείσατε,
ἀντί

sed, si videtur, in medio isthic propemodum
supra praecipitium suffixus haereat, dispanfis
manibus ab hac parte in aduersam. MERC.
Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et
inaccessae, vndiquaque leniter inclinatae: et
pedi angustum oppido praecipitium habet po-
nendo vestigio locum, ut summa planta vix ali-
cubi consistere liceat: commodissima denique
fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Pro-
metheu, adscende, teque praebere deligendum
ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane et
Mercuri, miseremini mei, qui praeter me-
ritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc
scilicet aiebas, o Promethen, miserescite,

VI

ἀντὶ τῆ ἀνασκηλοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρα-
κῆσαντας τῆ ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἰκανὸς εἶναι
σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἀν χωρῆσαι δύο
προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ἔρεγε τὴν δεξιάν· σὺ
δὲ, ὦ Ἡφαίσε, κατὰκλειε, καὶ προσήλαε, καὶ
τὴν σφύραν ἐρῶμένως κατὰΦερε. δὲς καὶ τὴν
ἐτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔ-
χει. καταπτήσεται δὲ εἴδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀπο-
κερῶν τὸ ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς κα-
λῆς καὶ εὐμηχάνε πλασικῆς.

ΠΡΟ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μή-
τερ, οἷα πέπονθα. ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν
εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ
Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν
ἔγχει-

vt tua vice iam nos statim in crucem agamur
dicto non audientes: num idoneus esse tibi vi-
detur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi
clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu
autem, Vulcane, include eam, additisque cla-
vis malleum valide quantum potes adige. Et
alteram praebe: haec etiam omnino bene re-
vincta esto. Recte habet: deuolabit iam mox
quoque aquila detonsura iecur, vt nihil non
habeas pro bella tua et solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Iapete, tuque Ter-
ra mater, qualia perpetior miser, qui nihil
mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti,
Prometheu, qui primum distributione carnum
tibi

ἐγχειρισθεῖς, ἔτῳς ἀδικὸν ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξέλεσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅς᾽ ἑκαλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί, ἔτῳς εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὰς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανκρυότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τῆτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ. Ἐοῖκας, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι· ὅς τὰ τσαῦτα προσφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως,
εἰ τὰ

tibi concredita, tam iniustam fecisti et fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Iouem autem circumuenires obteclis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaserrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, victum te esse dicis nulla re patrata.

4. PROM. Et tu mihi videris; Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae; qui talia aduersum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siqui-

εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμχυτόν.
 εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησαί-
 μην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικοι
 ἐγνωκότες περὶ ἐμῶ τὸν Δία· σὺ δὲ, σωμαῖος
 γὰρ εἶ, καὶ δίκαιικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῶ
 ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσχυρῶσθαί με
 πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ἐπὶ τῶ
 Καυκάσῳ, σῆκτισον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ.
 ἔωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῆ,
 καὶ εἰς ἔδεν δέον, ὅμως δ' ἔν λέγε· καὶ γὰρ ἄλ-
 λως περιμένειν ἀναγκαῖον; ἔστ' ἂν ὁ αἰετὸς
 καταπτῆ ἐπιμελησόμενός σε τῶ ἥπατος· τὴν
 ἐν τῶ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἀνείη, ἔχον,
 εἰς

siquidem ex merito ius redderetur, m^o dignum
 aestimassem. Quod si vacuum tibi tempus, li-
 benter equidem apud te causam meam agam,
 ostendamque iniustam de me sententiam pro-
 nunciassie louem: tu vero, loquaculus enim es,
 et forenti calliditate, praestans, partes eius
 tuere, et proba iuste calculum eum tulisse,
 quo damnatus sum ad crucem prope Caspias
 istas portas, in Caucaſo, miserabilissimum spe-
 ctaculum omnibus Scythiis. M E R C. Inani
 quidem, o Prometheus, prouocatione certa-
 bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim
 tantisper manere necesse est, dum aquila
 deuolet hepar tuum curatura. Quod autem in-
 terea vacui est temporis, optime fuerit factum,
 P eu

εἰς ἀκρόασιν καταχρησασθαι σοφιστικῆν, οἷός
εἶ σὺ πανηγρότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρῶτερός ἔν, ὦ Ἐριμῆ, λέγε, καὶ ὅ-
πως με ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς, μηδὲ καθυ-
Φῆς τι τῶν δικαίων τῆ πατρὸς· σὲ δέ, ὦ Ἡ-
Φαιζε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δι᾽,
ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστῆ ἴσθι με ἔξω· ἐς
τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρὴν μοι τὴν κάμινον
ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔγῃν διελέμενοι τὴν κατη-
γορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σῦνεις· ὁ
Ἐριμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνδρωποποιίαν καὶ τὴν κρεα-
νομίαν ἀτιμάσεται· ἀμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰ-
πεῖν δεινοὶ εἴκατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἐριμῆς καὶ
ὑπὲρ

eo si ad declamationem audiendam abutamur
sophistae, qualis tu es astutissimus orationum
artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque
me quam vehementissime accuses, nec quic-
quam tibi perire sinas eorum, quae pro iure pa-
tris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem
mihī lego. VVL C. Nullam in partem; sed pro-
be scito, me pro iudice accusatorem tibi fore;
qui igne subducto frigidum mihī fornacem reliqui-
sti. PROM. Quin ergo diuisa inter vos adio-
ne tu de furto iam dislere: Mercurius autem et
hominum creationem, et carniū distributio-
nem inculabit: ambo enim artifices et dicendi
peritissimi videmini esse. VVL C. Pro me di-

cer

ὑπὲρ ἐμῆ ἐρεΐ· ἐγὼ γὰρ ἔκ πρός λόγοις τοῖς δικα-
 ρικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμ.Φι τὴν κάμινον ἔχω ταπαλ-
 λά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐσί, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπαρέρ-
 γως μεμελέτηται 1) αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν ἔτι
 ἂν ποτε ὄμην καὶ περὶ τῆς κλεπῆς τὸν Ἑρμῆν
 ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, ἔδὲ ἐνειδιεῖν μοι τὸ τοιῶ-
 το, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιῶτον,
 ὦ Μαίας παῖ, ὑφίσασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν
 τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γῆν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ
 λόγων, καὶ ἰκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ
 πεπραγ-

cet Mercurius: nam ego a iudicialium oratio-
 num studio longe absum, quippe circa caminum
 plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac
 talia non leuiter ipsi sunt meditata. PROM;
 Nunquam putaueram fore, ut de furto Mercu-
 rius vellet dicere, mihi que exprobraret tale
 quicquam in arte simili versato: attamen si vel
 hoc ipsum, o Maiæ fili, aggredi sustines, tem-
 pus iam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Prome-
 theu, longa opus sit oratione, et instructo
 quodam apparatu aduersus ea, quae tu per-
 P 2 petra-

1. Μεμελέτηται] Rhetorum proprium μελε-
 τῶν, etiam tum, quando secum meditan-
 tur, quae in auditorio sint pronuntiaturi.
 Hemst.

πεπραγμένα· ἔχι δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια
 εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
 μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιζα ἐφύ-
 λαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τὸς
 ἀνθρώπους ἀνέπλασας, ἔδεν δέον· καὶ τὸ πῦρ
 κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτῆς. καὶ
 μοι δοκεῖς, ὦ βέλτισε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς
 τηλικέτοις πάνυ Φιλανθρωπῶπε τῷ Διὸς πεπει-
 ραμένος. εἰ μὲν ἔν ἔξαρκος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐ-
 τὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μα-
 κρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλιζα
 ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην
 πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ
 τῆς

petraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita
 exponere tuorum criminum? quod, quum prae-
 ficereriſ diuidundis carnibus, tibi met ipſi pul-
 cerrimas ſeruareſ, deciperet que regem: quod
 homineſ effinxerit, quo nihil minus fieri de-
 buerat: quod ignem ſuffuratuſ a nobiſ detuli-
 ſti ad iſtoſ. Et mihi quidem videriſ, o optime,
 minime intelligere, in tanta criminum gra-
 vitate quam clementem et benignum Iouem
 fueriſ expertuſ. Quod ſi negeſ iſta te feciſſe,
 arguendū erit, et longa quaedam oratio ex-
 tendenda, adnitendūque mihi, vt quam poſ-
 ſum maxime declarem veritatem: ſi concediſ
 talem te feciſſe diuiſionem carnium, conden-
 dorum

τὰς ἀνθρώπους καινεργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλο-
Φέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότε-
ρα ἔκ ἂν εἶποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρη-
κας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕσερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειρά-
σομαι ὡς ἂν εἴς τε ᾧ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλή-
ματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκασον τὰ περὶ τῶν
κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν ἔρανον, καὶ νῦν λέγων
ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τῆ Διός, εἰ ἔτω μι-
κρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς δίοτι μικρὸν
ὄσεν ἐν τῇ μερίδι εὔρεν, ἀνασκολοπισθησόμε-
νον πέμπειν παλαιὸν ἔτω θεόν, μήτε τῆς συμ-
μαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς
τὸ

dorum hominum inuentum nouasse, et ignem
subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur
plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae dixisti,
videbimus paulo post. Ego vero, quandoqui-
dem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te
prolata, conabor, quantum poterō, dissoluere
crimina. Primumque audi de carnibus. Atque e-
quidem, ita me iuuet Coelus, nunc etiam ista refe-
rens pudore suffundor Iouis vicem, qui tam sordi-
di sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut,
quia paruulum os in sua portione reperit, in cru-
cem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil
amplius auxilii lati memor, neque adeo irae

τὸ κεφάλαιον ὃ ἐσὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρα-
κίε τὸ τοῖζτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύ-
τας συμποτικάς ἔσας, ἔχρη, οἴκη, ἀπομνη-
μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξύ εὖω-
χήμεμων, παιδιὰν ἠγεῖσθαι, καὶ αὐτῶ ἐν τῷ
συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὖ-
ριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικαχεῖν,
καὶ ἑωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
ἔτε θεοῖς πρέπον, ἔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν
γὰρ ἀφέλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας
ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλ-
λαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ
μέθης,

causa quantilla sit cogitans, et plane pueri esse
illud, succensere atque indignari, nisi partem
ipse maiorem accipiat.

8. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viuiales non decet, opinor, memori mente re-
ponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit in-
ter epulas, ludum putare, atque ibi in conui-
vio depositam iram relinquere: verum ut in
crastinum sub pectore recondas odium, et iniu-
riae recorderis, atque hesternae rei memoriam
conserues, apage, neque Deos hoc decet, nec
praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a
conuiujs festiuitates eas, astum et iocos et sub-
fannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit
reli-

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἤκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥσε ἐγὼ εἰδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑσείραϊαν ἔτι ὄμην τὸν Δία, εἶχ' ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἠγῆσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδῶν τινὰ ἔπαιξε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἰρέμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλκώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμεμηκέναι τῷ Διῷ, τὴν δ' ὅλην ὑφῆρῆσθαι· τί ἔν' διὰ τῆτο εἶχρῆν, τὸ τῆ λόγῃ, τῆ γῆ τὸν ἔρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σαυρῆς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν,

reliquum, nisi ebrietas, satietasque et silentium, res tetricae et iniucundae, quaeque minime computationi conueniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Iouem postri-die; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, seque grauem iniuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod grauius est, non minorem me partem attribuisse Ioui, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod prouerbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire,

νοεῖν, καὶ ἀετὰς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἤπαρ ἐκκόπτειν; ὄρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορεῖ τῷ ἀγανακτῆντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ ἀγενεῖαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν ἕτος ὅλον βῆν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἔνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον δικάσονται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἔς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἔς ὀργὴν ὀξύτερος εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων ἐκ ἑσίν ὅστις τῷ μαγεύει σαυρῶ ἂν τιμήσκειτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεῖς τὸν δάκτυλον, τῷ ζωμῷ περιελιγμένω, ἢ ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρέχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμωσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργι-

venire, et aquilas demittere, et iecur extundere? Ista vide ne magnam patet faciant indignantis humilitatem animi ignobilem, et in ira concipienda levitatem: quid enim hic designet, si totum bouem perdiderit, qui frustulorum carnis paucorum causa tanto opere stomachetur!

10. Contra homines quanto se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram esse proniores Diis? et tamen eorum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes elixans immisso digito de iusculo degustarit, aut assatarum carniū quiddam auullsum deglutierit: sed veniam dant ipsis: sin est ut etiam valde irascan-

ὄργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κήρυγος ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ εἰδείς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικέτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τούτων· αἰσχρὰ μὲν καί μοι ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω κατηγορεῖν ἐκείνων.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῆτο δὲ, ὡς Ἐρμῆ, διττὴν ἔχον 2) τὴν κατηγορίαν, ἐκ οἷδα κατ' ὁπίτερον αἰτιᾶσθαι με· πρότερα, ὡς εἰδὲ ὅλως ἐχρῆν τὰς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἀμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῆν. ἄλλως ὄντας ἀνθρώπων

irascantur, aut pugnos incutere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque haecenus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

II. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus iam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquiescissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata;

2. Τῆτο --- ἔχον] Haec absolutae structurae forma, qua nominatiuus genitiui locum tenet, oppido familiaris est Graecis. Hemst.

γασον 3), ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐγρήν, ἄλλον δὲ
 τινα καὶ μὴ τῆτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον;
 ἐγὼ δὲ ὁμῶς ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε,
 ὡς ἐξομία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τέτρα βλάβη γεγένη-
 ται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων,
 πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμ-
 φέρου-

borata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in modum, efformatos.
 At ego tamen de utroque dicam: et primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum
 accidisse, quod homines in vitam sint producti,
 conabor ostendere: deinde, multum interesse,
 vt

3. Ἀτρεμεῖν γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργασον] Si
 homines non finxisset Prometheus, utique
 mansisset illa materia, ex qua sunt formati,
 γῆ ἄλλως ἀνέργασος, ipsique adeo homi-
 nes sine motu temere iacerent, nihil aliud
 quam lutum rude omnique formae decore
 nudatum. hoc est illud ἀτρεμεῖν. Quam
 ob rem *Luciani* verba talem habent sensum:
virum plane nullos homines oportuisse creari,
sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant,
conquiescerent, terra nimirum prorsus infor-
mis atque arte nulla elaborata. Error Inter-
 pretum in eo versatus fuit, quod γῆν non
 materiam creandorum hominum, sed vel
 terrarum orbem, vel terram quamcumque
 rudem intellexerint. *Hemst.*

Φέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ
εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν
μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾶλλον γὰρ ἔτω δῆλον ἀνγέ-
νοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μετακωσμήσας, καὶ
νεωτέρως τὰ περὶ τὰς ἀνθρώπων) τὸ θεῖον
γένος καὶ τὸ ἐπὶ χεῖρας γένος. ἡ γῆ δὲ, ἀγρίον
τι χεῖμα καὶ ἀμορφον, ὑλαιοῦς ἅπασα, καὶ ταύ-
ταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ
ιεῶς· πρόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο
τοιᾶτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται
μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ
γὰρ τι προβυλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ
ὅπως

ut utilius hoc ipsis et melius sit, quam si
terram desertam hominumque vacuum contigif-
set restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam
fiat, an quid ego peccauerim alio ornatu indu-
cto noueque fabricatis hominibus) diuinum so-
lum ac coeleste genus: tellus vero inculta quae-
dam res et informis, siluis tota iisque agresti-
bus horrida: neque erant arae Deorum nec tem-
plum (qui poterat enim?) nec statua, neque si-
mulacrum, neque aliud quicquam eiusmodi, qua-
lia multa iam vbiq̄ue apparent summa cum cura
in honore habita. Ego vero, semper enim ali-
quid consulo in commune, mecumque agito
quomodo

ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνειόησα ὡς ἄμεινον εἶη ὀλίγον ὅσον τῷ πληῶ
 λαβρόντα, ζῶα τινα συζήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα·
 καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὤμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μὲντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος ἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ὕδει Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπων, καὶ τὴν Ἀθηναῖν παρακλέσας συνε-
 πιλα-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adsimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam diuinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetæ dictum, aqua
 terrae mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui; ut una me-
 cum

πιλαβέσθαι μοι τῶ ἔργῳ. ταῦτ' ἐστὶν ἄ μεγά-
 λα ἐγὼ τὰς θεὰς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζῆμίωμα ὄρα
 πηλίκον, εἰ ἐκ πηλῆ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνῃ ἤττον θεοὶ εἰσὶν οἱ θεοὶ, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. ἔγω
 γὰρ καὶ ἀγκυακτεῖ ὁ Ζεὺς ὡσπερ ἐλαττωμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τῆτο δέδιε, μὴ καὶ ἔτοι ἀπόσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βελεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς, ὡσπερ οἱ Γίγαιτες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἔδεν ἠδίκησθε πρὸς ἐμῶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ
 μικρό-

cum operi manum adcommodaret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ graua in Deos admisi: tum
 detrimentum viden' quantum sit, qui e luto
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, vt vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quaedam mortalia ex-
 riterint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fectionis consilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu
 vnum

ἔπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνειόησα ὡς ἄμεινον εἶη ὀλίγον ὅσον τῷ πληθῆ
 λαβόντα, ζῶα τινὰ συζήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα·
 καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὄμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος αἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ἔδει Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνε-
 πιλα-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adsimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam diuinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorum dilucide pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetæ dictum, aqua
 terrae mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui, ut una me-
 cum

παραβέσθαι μοι τῶ ἔργῳ. ταῦτ' ἐσὶν ἂ μὲγά-
 λα ἐγὼ τὴς θεῶς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζῆμίωμα ἐρεῖς
 πηλίγον, εἰ ἐκ πηλᾶ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνῃς ἦττον θεοὶ εἰσὶν οἱ θεοὶ, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς σιγητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. ἔτι
 γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὡσπερ ἐλαττωμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τῆτο δέδιε, μὴ καὶ ἔτοι ἀπόσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βηλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὴς θεῶς, ὡσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἔδεν ἠδίκησθε πρὸς ἐμᾶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ
 μικρό-

cum operi manum adcommodaret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ graua in Deos admisi: tum
 detrimentum viden' quantum sit, qui e luto
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, vt vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quaedam mortalia ex-
 titerint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fessionis consilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu
 vnum

μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθώς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, ἔτις ἂν μάθῃς, εἰ ἐπιβλέψῃς τὴν γῆν ἔκτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῆ ἔσταν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικημένας, ἀπανταχῆ δὲ βωμὰς, καὶ θυσίας, καὶ ναῦς, καὶ πανηγύρεις· μεσαὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγυραὶ. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτήμα τῆτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὲ δὲ, ὦ Ἔρ-

tnum aliquod vel minimum, et conticescam, ac iusta me perpeffum a vobis fatebor.

14. Quin contra haec in rem esse Deorum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam et pulcritudine spoliata, sed vrbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare nauigatum, insulas habitatas, vbique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iouis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihi met soli hominés velut legitimam possessionem effinxisset, priuatis vsibus studere potuisset videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Iouis, Apollinis et tua, Mercuri-

ὦ Ἑρμῆ, νεῶς ἰδεῖν ἅπανταχοῦ ἐσι, Προμη-
θέως δὲ, ἔδαμῶς. ὅρῳς ὅπως τὰμαυτῶ μόννα
σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπερδίδωμι, καὶ ἐλάτ-
τω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· εἰνόησι,
εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτήμα, ἢ
ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται,
ὁμοίως ἢδὺ καὶ τερπνὸν ἔσσεσθαι τῷ ἔχοντι.
πρὸς δὴ τι τῶτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν
ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶ-
ναι τῶν ὄλων· καὶ πλεῖτόν τινα πλετήσειν ἐμέλ-
λομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλῃ τινὸς θαυμασθησόμενον,
ἔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἔδὲ γὰρ ἂν εἶ-
χομεν πρὸς ὃ, τι ἐλαττον παραθῶμεν κῦτόν,
ἔδ'

Mercuri, templa videre nusquam non datur; Pro-
methici nusquam: viden' vt meis solius commodis
inuigilem, publica prodam: et imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mer-
curi: expende tecum, tibine videatur bonum
aliquod teste carens, seu possessum, siue arte
laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo,
similiter suaue iucundumque fore habenti? quor-
sum autem illud dixi? quia non factis homini-
bus testem habitura non erat pulcritudo vniuer-
si: nimirum diuitiis abundaremus, quae neque
alii cuiquam essent in admiratione, nec nobis-
met ipsis perinde carae; nihil enim extaret omni-
no, ad quod tanquam imperfectius eas exigere-
mus;

ἔδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονεῖμεν, ἔχ' ὄρω-
 ντες ἀμύριος τῶν ἡμετέρων τινάς. ἔτω γὰρ δὴ
 καὶ τὸ μέγα δευχθεῖη ἂν μέγα, εἰ τῷ μακρῷ
 παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμῶν ἐπὶ τῷ πολι-
 τεύματι τέτω δέον, ἀνεξαρτώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμυβίην ἀποδεδώκατε τῆ βε-
 λεύματος.

Ἄλλὰ κακῶσγί τινες Φῆς εἶτω ἐν αὐτοῖς, καὶ
 μοιχεύουσι, καὶ πολεμῶσι, καὶ ἀδελφῶς ἡμιῶ-
 σι, καὶ πατράσιν ἐπιβλαύουσι· παρ' ἡμῶν γὰρ
 ἔχ' πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἔ' ἴππε δια
 τῆτο αἰτιάσχιτ' ἂν τις τὸν ἔργον, καὶ τὴν
 γῆν, ὅτι ἡμῶς συνεστήσχιτο· ἐπεὶ καὶ τῆτο
 ἴσως

mus; neque intelligeremus, quanta veriemur
 in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum
 magnum patebat esse magnum, si ad parui men-
 suram comparetur. Vos vero, quem decebat
 ob sollers inuentum honoribus afficere, in cru-
 cem sustulistis me, easque mihi vices reddidi-
 stis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores du-
 cunt, patribus insidiantur: quali apud nos non
 magna sit vitiorum illorum copia: nec sane
 propterea quis colpauerit Coelum et Terram,
 quod nos condiderint. Hoc insuper fieri
 potest,

ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελεζόμενος αὐτῶν. ἔκέν διά γε τῆτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰτέτω γε ἐργῶδες τῆτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ Φροντίς ἐκ ἀτερπῆ ἔχουσα τινὰ διατριβὴν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, ἐκ ἔχοντες ὧν προνοεῖμεν; ἠργεῖμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, ἔδεν ποιοῦντες.

Ὁ δὲ μάλιστ' ἀ με πνίγει, τῆτ' ἐσίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστ' ἀ τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρεῖτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλίπτετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δέ,

potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cuius sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sollicitudo non ingrati praebet occupationem. Nos autem quid ageremus non habentes, quibus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibereturque nobis nectar, et ambrosia nos ingurgitaremus otiosi.

17. Quod vero me maxime vrit, hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, et potissimum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram descendere nunc in tauros, alias

δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεὸς ἐξ αὐτῶν 4) ποιεῖσθαι ἀξιῶντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως Φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλο δὲ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέττε ἀμεινον προεσησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπισάμην; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες εἶδει, καὶ ἀγρίον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοὶς ἐθύσαν, ἢ τὰς ἄλλας

alias in satyros et cycnos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuissem, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expertus et ferum conueniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrifici-

4. Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Vt παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικῶς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεὸς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam grauiter ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumuis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac, suscipere haud dedignentur. Hemst.

λας ὑμῶν τιμὰς ἀπένειμαν, ἔχι τριῖςτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῶν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, ἔκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέσι, μετ' ἀμύμονας Λιθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῶν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσαυρώκατε. περὶ μὲν ἔν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἰκχνα.

Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδισον τούτην κλοπὴν. καὶ πρὸς θεῶν τῆτό μοι ἀπέκριναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῆ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτῃ καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐσίν; ἔκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, σίμα, φύσις τῆ τῆ κτήματος ἔδεν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καί τις ἄλλος αὐτῆ μεταλάβοι·
οὐ

crificassent, aliosque vobis honores tribuissent? et vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visitatis probissimos Aethiopas: me vero, honorum vobis et victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Iam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus: estne quicquam istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est? non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut decreseat, - etsi vel alius inde partem capiat: non

Q 2

erim

οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐκυσσάμενον τινός· Φθόρος δὲ ἀπικρύς τὸ τοιοῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τῶν κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεόμενοις· καίτοι θεός γέ ὄντας, ἀγαθὸς χερὶ εἶναι, καὶ δοτῆρας ἑάων, καὶ ἔξω φθόρου πάντας ἑσάναι· ὅπως γὰρ εἰ καὶ τὸ πᾶν τῆτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ἔλωσ τι αὐτῆ καταλιπὼν, ἔμεγα ὑμᾶς ἠδίκησθ'· ἐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτῆ, μήτε ριγῆντες, μήτε εἶποντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνῆσθαι δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως

enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hocine vos aegre feratis) ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detulissem in terram, nihilque omnino ex eo reliquissem, haud magna a me vobis iniuria foret facta: neque enim vos eo indigeris, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est et ad alia pernecessarius, et plurimum ad sacrificia,

VC

ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιάς, καὶ τῷ λιβανωτῷ
 θυμιᾶν, καὶ τὰ κηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν.
 ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλισα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ
 τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ἐπὶ ὅταν
 εἰς τὸν ἄραν ἢ κνίσσα γένηται ἐλισσομένη πε-
 ρὶ καπνῷ: ἐνκνιτωτάτη τοίνυν ἢ μέμψις ἀνγέ-
 νοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω
 δὲ ὅπως ἔχῃ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε κατα-
 λάμπειν αὐτῆς· καίτοι πῦρ ἔτος ἔσι πολὺ θει-
 ὄτερόν τε, καὶ πυρῶδες ἔστιν. ἢ ἀκείνον αἰτιά-
 σθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα.
 σφῶ δὲ, ὦ Ἐρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ κα-
 λῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνατε, καὶ διελέγχε-
 τε· καὶ γὰρ αὐθις ἀπολογησόμεαι.

E. P.

vt possint nidore vaporare vias, thus adolere,
 et lumbos hostiarum in aris: video sane vos
 summo opere delectari isto fumo, easque epu-
 las putare suauissimas, quando nidor in coelum
 penetrat multo summi volumine subuectus: ad-
 versetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
 stro desiderio. Miror autem, quomodo nec so-
 lem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est
 multo diuinior et flagrantior: aut illumne et-
 iam accusatis, quasi dissipantem propriam vo-
 bis possessionem? Dixi: vos autem utique,
 Mercuri et Vulcane, si quid minus recte dictum
 videatur, emendate et arguite; tumque ego
 iterum partes meas tuebar...

Q 3

20. MERC.

ΕΡ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἔτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπέχεσέ σε. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἕξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέχεσέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ἔτω δεινῶς αὐτᾶ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἑκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν 5) ἔ' πρσεγίνωσκες ἔτω κολασθῆσόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὐθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ἐν Φῆς ἐπιπτί-

20. MERC. Facile non est, Prometheu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iupiter istam orationem tuam non inaudiuerit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures approposuisse tibi ad intestina eruenda; tam grauitur ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non praesciueris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noueram illud, Mercuri; et me solui debere in posterum, noui: et iam quis Thebis adueniet tuus amicus non longo temporis interuallo, sagittis confixurus eam, quam in me

5. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator. Hemst.

ἐπιπτώσεις δὲ μοι τὸν ἀετὸν. ΕΡ. εἴ γὰρ γέ-
νοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδομί σε
λελυμένον, καὶ κενῆ σὺν ἡμῶν εὐωχέμενον, εὐ-
μέντοι καὶ κρεσσόμεντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει καὶ συευωχίσσμαι ὑμῖν,
καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἐκ ἀντὶ μακρᾶς εὐδαιμο-
νίας. ΕΡ. τίνας τούτης; μὴ γὰρ ἐκνήσης εἰπεῖν.
ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλὰ οὐ
χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπὸρ-
ρήτον, ὡς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς
καταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ
τᾶτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαισε,
καὶ γὰρ ἔτος ἤδη πλησίον ὁ ἀετὸς. ὑπόμεινε ἔν-
καρτε-

in me inuolaturam esse dicis, aquilam. MERC.
Ea, Prometheus, utinam eueniant, teque in-
tuear solutum, et una nobiscum epulantem; sic
tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: et simul vo-
biscum epulabor, et Iupiter me vinculis soluet
pro non exigua felicitate. MERC. Quanam
ista? eloqui ne graueris. PROM. Nostin', o
Mercuri, Therin? sed non expedit dicere: cu-
studire praestat hoc arcanum, ut merces sit et pre-
tium, quo me a poena redimam. MERC. Quin
tu tecum serua, o Titan, siquidem hoc melius est:
nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine
forti-

Q 4

καρτερώς· εἴη, δέ γε ἔδη σοι τὸν Θηβαῖον, ἐν
Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆνα, ὡς παύσειέ σε ἀνα-
τεμύμενον ὑπὸ τῷ ἄρτεξ.

fortiter: atque utinam tibi iam Thebanus ille,
quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet
laceratum ab ista alite.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

Προμηθεύς, καὶ Δίος.

ΠΡΟΜ. Ἄυσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἔδη
πέπονθα. ΖΕΥΣ. λύσω σε Φῆς,
ἐν ἐχρῆν βαρυτέρως πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν
Καύκασον ὄλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ
ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦ-
παρ

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis.

PROM. Solue me, o Iupiter: nam grauiam
iam passus sum. IVP. Ten' ut sol-
uam, ais, cuius oportebat grauiores habentis
compedes, Caucaso toto super caput iniecto, a
sexdecim vulturibus non solum deronderi he-
par,

παρι); ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμὸς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιέργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅσα πικρὰ κεκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἔκ᾽ ἐν ἰκάνῃν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσῶτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολέμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοσημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴν ἐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκᾶν.

Z E Y S.

par, sed et oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, et mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carniū, dum ossa adipe obiecta mihi apponis, et praestantio rem partem tibi met feruas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat iam poenarum exsolui tantum temporis Caucaſo affixus, quae auium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore? IVP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solues, Iupiter: sed tibi iudicabo quiddam valde magni momenti.

Q 5

2. IVP.

Ι. Κείρεσθαι τὸ ἥπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Hemst.

ΖΕΥΣ. Κατασφίξῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ.
καὶ τί πλέον ἔξω; ἔ γάρ ἀγνοήσεις αὐθις εἶτα
ὁ Καύκασός ἐστιν, ἐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἦν τι
τεχνάζων ἀλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἶπέ πρότερον
ὄν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀνάγκαιον ἡμῖν ὄντα.
ΠΡ. ἦν εἶπω ἐφ' ὅ, τι βελτίεις νῦν, ἀξιόπιστος
ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμε-
νος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἔ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέ-
τιν, συνεσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τοῦτ' ἐμὲ
ἔγνωσ. τί δ' ἔν τὸ ἐπὶ τάτῳ; δεκεῖς γὰρ τι
ἀληθές ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινότησος
τῆ Νηρηίδι· ἦν γὰρ αὐτῇ κυσφορήσῃ ἐκ σῆ, τὸ
τεχθεὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἐδρασας
τὸν

2. IVP. Tu me dolis circumuenire studes,
Prometheu. P R O M. Ecquid ex eo lucri ca-
pnam? non enim ignoraturus es postea, vbi
Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas
technas struere deprehendar. IVP. Ede prius,
quam mercedem his soluturus ita nobis necessa-
riam. P R O M. Si dixero, quo nunc vadas,
num tibi fide dignus habebor, si de reliquis et-
iam praedicam? IVP. Quidni? P R O M. Ad
Theridem properas, cum ea congressurus.
IVP. Id quidem peruidisti: quid tum porro?
videris enim aliquid veri dicturus. P R O M.
Tu ne, Iupiter, rem habueris cum Ne-
reide: etenim, si vterum ferat ex te, quod
erit natum pari te modo tractabit, quo tu
Satur-

τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τῆτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοῖσ'τότι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαρῆν ἡ Θέτις· σέ δέ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τέτοις λυσάτω.

Saturnum. IVP. Hoc scilicet significas, eie-
ctum me iri imperio. PROM. Absit omen, o
Iupiter: neque tamen non tale quid concubi-
tus eius minatur. IVP. Valeat ergo Thetis:
te autem Vulcanus huius moniti gratia soluat.

II.

Ἔρωτος καὶ Διός.

ΕΡΩΣ. **Α**λλ' εἰ καὶ τι ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγ-
γνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ
ἔτι ἀφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὅς
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπετῷ 2); ἢ διότι μὴ
πώγω-

Cupidinis et Iouis.

CVPID. **A**t si quid etiam peccaui, Iupiter, igno-
sce mihi: puerulus enim sum, atque
adhuc insipiens. IVP. Tune puerulus, o Cupido,
qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec
barbam

2. Ἀρχαιότερος τῷ Ἰαπετῷ] De senibus et
iam delirantibus per contumeliam ponitur.

Ad.

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἐφύσας; διὰ ταῦτα καὶ
 βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι; γέρων καὶ πανἄργος
 ὢν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων; ὡς Φῆς,
 ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῆ; ΖΕΥΣ.
 σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν
 ἔτως ἐντρυφᾶς, ὡς μηδέν ἐστὶν ὃ μὴ πεποίη-
 κᾶς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀε-
 τόν· ἐμῆ δὲ ὄλως ἐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πε-
 ποίηκας, ἐδὲ συνῆκα ἡδύς γυναικὶ διὰ σέ γεγε-
 νημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς;
 καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἴ δέ, τὸν μὲν ταῦρον,
 ἢ κύκ-

barbam nec canos protulisti, propterea infans
 haberi vis, quum vetulus sis et vafer? C. V. P.
 Quid autem in te commisi vetulus, ut ais; ego,
 cur me vincire quoque mediteris? I. V. P. Vide,
 execranda, an parua; qui mihi quidem eum in
 modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris
 me, satyrum, taurum, aurum, cyncnum, aequi-
 lam: me autem omnino nullam, quae amaret,
 effecisti; neque intellexi amabilem mulieri ope-
 ra tua me factum: quin necesse habeo praestigiis
 aduersum illas uti, et celare memet: tum taurum
 cyncnum-

Ad astutiam et calliditatem, quae multis an-
 norum experimentis colligitur. Noster retu-
 lit: simul autem ad ea respicit, quae vete-
 rum Theologia de Amoris origine, Deo-
 rum vetustissimi, tradidit. Hemst.

ἢ κύκνον Φιλᾶσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἴδωσι, τεθναῖσιν
ὑπὸ τῆς δέξας.

ΕΡ. Εικότως. ἔ γάρ Φέρεις, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταὶ ἔσαι τὴν πρόσροψιν. ΖΕΥΣ. πῶς ἔν τόν
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ἰάκινθος Φιλᾶσιν;

ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καί ται κο-
μήτην καὶ ἀγένας ἔντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρα-
σος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κε-
ραυτὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδίστον ποίει σεαυτὸν, ἑκα-
τέρωθε καθεμιμένος βροχύχας, τῇ μίτρᾳ 3)
τῆς ἀνείλημμένως, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου
χρυσί-

cycnumque amant; me si videant, moriuntur
prae timore.

2. CVP. Merito sane: neque enim serpere
possunt, Iupiter, mortales tuum conspectum.
IVP. Qui sit ergo, ut Apollinem Branchus, et
Hyacinthus ament? CVP. At Daphne illum
quoque fugit, tametsi comatum et imberbem.
Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate,
neque fulmen ser, sed quam iucundissimum te
redde, utrimque demissam caesariem mitra sub-
nectens, purpuream habe vestem, indue calceos
aura-

3. Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum vi-
rile habitum vel inde constat, quod a Iu-
none inter ea recensetur, quae indicio erant,
Bacchum luxu perditum et effoeminatissi-
mum esse. du Soul.

χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα
βῶινε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, ἐκ
ἂν δεξαίμην ἐπέραςος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.
ΕΡ. οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλω· ῥάδιον
γὰρ τᾷτό γε. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀ-
πραγμονέστερον δ' αὐτοῦ 4) ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ
τάτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

auratos, ad tibiam et tympana concinne ingre-
dere: tum tu videbis plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades. IV P. Apage: mul-
tum absum, vt amabilis esse velim tali ornatu.
CV P. Quin ergo, Iupiter, amare noli: fa-
cile hoc quidem. IV P. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faciliore via potiri: ea-
que ipsa te conditione dimitto.

4. Αὐτᾷ] Positum intelligo pro τᾷ ἐρᾶν·
ἐπιτυγχάνειν τᾷ ἐρᾶν, votis atque amoris
fructu potiri. Ἐπὶ τᾷτοις αὐτοῖς, sub hac
ipsa conditione. Hemst.

III. Διὸς

III.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ZETΣ. Τὴν τῆ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν εἶ-
σθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν
Ἰὼ λέγεις. ΖΕΤΣ. ἐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν,
ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράστιον τέτο. τῷ τρέ-
πω δ' ἐνηλλάγη; ΖΕΤΣ. ζήλοτυπήσασα ἡ
Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλ-
λό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι.
Βεκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τένομα ἐπέ-
σησεν, ὃς ἴεμει τὴν δάμαλιν, αὔπνος ὢν. ΕΡ.
τί ἔν ἡμᾶς χρεὶ πραιεῖν; ΖΕΤΣ. κατὰ πτάμε-
νος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δὲ που ὁ Ἄργος βε-
κολεῖ)

Iouis et Mercurii.

IVPIT. Inachi filiam, formosam illam, nosti,
o Mercuri. MERC. Vtique: nimi-
rum Io. IVP. Non amplius puella est ea, sed
iuuena. MERC. Prodigiousum hoc; at quo
tandem modo mutata est? IVP. Aemulata Iu-
no mutavit eam: quin etiam nouum aliquod ma-
lum machinata est aduersus miseram illam: bu-
bulcum aliquem multis oculis, Argum nomine;
adposuit, qui pascat iuuenecam insomnis. MERC.
Quid igitur nos oportet facere? IVP. Quum
deuolaris in Nemeam (illic vsquam Argus pa-
scit)

κολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἴω διὰ τῆ πελάγους ἐς τὴν Αἰγυπτὸν ἀπαγαγὼν, Ἴσιν ποιήσον. καὶ τοιοῦτόν ἔσῳ θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω 5), καὶ σωζέτω τὰς πλέοντας.

scit) eum interfice; Io, per pelagus in Aegyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, et seruet nauigantes.

5. Τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] *Ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam et tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Hemst.*

IV.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

ZETΣ. Ἄγε, ὦ Γανυμήδης (ἤκομεν γὰρ ἐνθάδε ἔχρην) Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνουγας

Iouis et Ganymedis.

IVPIT. Ἄγε, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me iam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque

δυνας ὄξεις, ἔπερὰ, οἷς ἐφαινόμην σοι πτη-
 νός εἶναι ὄσκῳ. ΓΑΝ. ἀνθρώπε, ἐκ αἰτός
 ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ
 μέσθ τῆ ποιμνίας; πῶς ἐν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά
 σοι ἐξεξήνκα, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;
 Ζ.Ε.Τ.Σ. ἀλλ' ἔτε ἀνθρώπος, ἐν ἑξῆς, ὦ μει-
 ράκιον, ἔτε αἰτός, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν
 θεῶν ἔτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν 6) ἀλλάξας
 ἐμυτῶν. ΓΑ. τί Φίς; σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος;
 εἶτα πῶς σύρρηγα ἐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, ἔδὲ
 λάσις εἰ τὰ σκέλη; Ζ.Ε.Τ.Σ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἠγῆ
 θεόν;

que vngues acutos, neque alas, qualis videbar
 tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non
 aquila modo eras, quumque deuolasses, rapui-
 sti me a medio grege? quomodo igitur alae
 istae tibi defluerunt, tuque iam alius euasi-
 sti? IVP. At neque homo sum ego, quem
 vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium
 rex Deorum hicce sum, commode mutata
 forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at
 quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque
 hirta crura? IVP. Eumne tu solum putas
 Deum?

6. Πρὸς τὸν καιρὸν] Intelligi voluit *Lucianus*
 opportunè, vilitatiquè meae seruiens, vt
 hac aquilae figura celatus te raperem in
 coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν, vel
 πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque*
vt imperoris ratio postulat. . Hemst.

R

θεόν; ΓΑ. ναι· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχιν
 τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσημε·
 σὺ δὲ ἀνδραποδισῆς τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ἐκ ἡκιστας ὄνο-
 μα, εἰδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τῷ ὄν-
 τος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιοῦντος;
 ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτισε, Φῆς εἶναι, ὃς πρῶην κατέ-
 χεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπερά-
 νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψέφον, ὃ τὸν
 κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με
 ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρέ-
 βατα ἴσως οἱ λύκοι διχρπάσαντο ἤδη, ἐρήμους
 ἐπιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
 προβά-

Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus
 ipsi integrum hircum ad speluncam adductum,
 vbi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis
 esse mihi videris.

2. IVP. Dic mihi, Iouisne non audiisti
 nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluen-
 tis, tonantis, et fulgura mittentis? GAN:
 Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudi-
 sti in nos multam grandinem, qui habitare su-
 perne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem
 pater mastravit? Et cuius admissi reum me
 subripuisti, Rex Deorum? oues quidem
 lupi forte iam discerpserunt, in desertas im-
 petu facto. IVP. Etiamne tibi cura est
 ouium

πρὸ βᾶτων ἀθανάτιω γεγενημένω, καὶ ἐνταῦθα
 συνεσομένω μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ
 γὰρ κατὰ ξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδην τήμερον;
 ΖΕΥΣ. ἔδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἶην ἀντὶ
 θεῶ γεγενημένος. ΓΑ. εἰκὼν ἐπιζητήσει με ὁ
 πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πλη-
 γὰς ὑσερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταιί σε; ΓΑ. μη-
 δαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις
 με, ὑπισχνῶμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ
 κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν
 δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἠγεῖται πρὸς
 τὴν νόμην.

Z E Y S.

ouium, qui immortalis factus hic nobiscum fu-
 turus es? G A N. Quid ais? tu non deuehes
 me iam in Idam hodie? I V P. Neutiquam:
 alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiis-
 sem. G A N. At requirer me pater, et in-
 dignabitur non inuento, plagasque postmo-
 dum accipiam, qui gregem reliquerim. I V P.
 Vbi autem ille te videbit? G A N. Nequa-
 quam (hic manere velim;) desidero enim
 iam patrem: quod si deduxeris me, polli-
 ceor tibi et alium ab eo hircum iri immola-
 tum, pretium scilicet mei recepti: habe-
 mus autem trimum istum grandem, qui dux
 est gregi ad pastionem.

R 2

3. I V P.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐσι, καὶ ἀπλοῖ-
 κός, καὶ αὐτὸ δὴ τῷτο παῖς ἐτι· ἀλλ', ὦ Γα-
 νύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἕα, καὶ ἐπι-
 λάθῃ αὐτῶν, τῷ ποιμνίῃ, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ
 δὲ, ἤδη γὰρ ἐπυράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις
 ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα·
 καὶ ἀντὶ μὲν τυρῶ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδη,
 καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγγέων. τὸ δὲ μέγιστον,
 ἔκετι ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ
 ἀστέρα σε φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ἔλως,
 εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω,
 τίς συμπαίξεταιί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλι-
 κιώται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸν
 συμπαι-

3. IVP. Quam apertus puer est et simplex,
 ipsumque illud plane puer adhuc. At, Gany-
 medes, ista quidem omnia valere iube, atque
 obliuiscere gregis et Idae: tu quippe, etenim
 iam coelestis es, multum hinc bene facies patri
 patriaeque: pro casco et lacte ambrosiam edes
 et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis
 praebebis infusum: quodque maximum; non
 homo amplius, sed immortalis eris, sidusque
 tuum apparere faciam pulcerrimum; deni-
 que beatus eris. GAN. Si ludere cupiam,
 quis mecum ludet: in Ida enim multi ae-
 quales eramus. IVP. Habes et hic, qui
 tecum

συμπαιζόμενον σοι τῷτον Ἔρωτα, καὶ ἀσραγά-
λας μάλα πολλές. θάρρει μόνον, καὶ Φαίδρος
ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ
ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ
ἀλλ' οἴνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ,
καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῃ. ΓΑΝ. τοῦτο
μὲν ἔχαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγγέσαι τὸ
γάλα, καὶ ἀναδένασι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ.
Ἰδὲ, πάλιν ἔτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀν-
θρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' ἔρανος
ἔστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.
ΓΑΝ. ἢ διον, ὦ Ζεῦ, τῷ γάλακτος; ΖΕΥΣ.
εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος ἔτι ποθή-
σεις

tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene
multos: bono animo solum esto, et hilaris, nul-
lumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim: hiccine
etiam pastorem agere oportebit? IVP. Mi-
nime, sed vinum temperabis, nectari prae-
ficietur, curamque geres conuiuii. GAN. Id qui-
dem haud arduum: etenim satis scio, quemad-
modum deceat infundere lac, et scite porrigere
cymbium. IVP. Ecce iterum ille lactis renouiscitur,
et hominibus se ministraturum putat: at qui
coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN.
Suauius ne, Iupiter, lacte? IVP. Scies paulo
post, et eo gustato porro non desiderabis
lac.

σεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ πᾶ τῆς
 τυκτός; ἢ μετὰ τῆ ἡλικιώτε Ἔρωτος; ΖΕΥΣ.
 ἔκ· ἀλλὰ διὰ τῆτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἄμα κα-
 θεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναίς,
 ἀλλ' ἡδίων σοι καθεύδειν μετ' ἐμᾶ; ΖΕΥΣ.
 νῆ, μετὰ γε τοιάτῃ, οἷος εἶ σὺ, Γανύμηδες,
 ἔτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ἀνήσει τὸ
 κῆλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τὶ θέλκτρον ἡδύ, καὶ
 μαλακιώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν
 ὄγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδειντι, καὶ διγ-
 γεῖτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτῆ τὸν ὕπνον ξρε-
 Φόμενος, καὶ λακτιζῶν, καὶ τι φθρηγόμενος
 μεταξὺ ἐπότε καθεύδοιμι· ὡς παρὰ τὴν μη-
 τέρῃ

lac. GAN. Vbi autem cubitum ibo nocte? an
 cum aequali Cupidine. IVP. Non: sed eapro-
 pter te subripui, ut vna dormiamus. GAN. Tu
 quippe solus non possis, sed iucundius tibi dor-
 mire mecum? IVP. Vtrique cum tali quidem,
 qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad somnum te iua-
 bit forma? IVP. Habet aliquod delinimen-
 tum suade, somnumque molliorem inducit.
 GAN. At pater sane mihi succensebat vna dor-
 miēti, atque enarrabat mane, quemadmodum
 eius interuertissem somnum volutando, calcitrando,
 et voce, interea dum dormiebam, missa: qua-
 re ad

τέρα ἔπειπέ με κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλά. ἴ-
 ρα δὴ σοι, εἰ διὰ τῆτο, ὡς Φῆς, ἀνῆρπασάς
 με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα
 ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς σρε-
 φόμενος. ΖΕΥΣ. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἡδιστον
 ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν
 γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.
 ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμησομαι,
 σὲ καταφιλέντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τι
 πρακτέον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 πτόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν,
 διδάξας πρότερον ὡς χρῆ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

re ad matrem ablegabat me plerumque dormi-
 tum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
 ais, subripuisti me, ut deponas iterum in ter-
 ram: ceteroquin negotium habebis vigilando:
 incommodabo enim tibi continuo corpus ver-
 sans. IVP. Hoc ipsum a te mihi suauissimum
 accidet; si vigilauero tecum: usque enim deo-
 sculabor te et amplexabor. GAN. Tu videris:
 ego somnum capiam vel te dissuauiente. IVP.
 Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc au-
 tem abduc ipsum, Mercuri, et vbi hauserit im-
 mortalitatis potum, reduc vinum nobis mini-
 straturum, postquam docueris prius, quomodo
 porrigere deceat scyphum.

R 4

V. Ηρας

V.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. **Ε**ξ ἔ το μείρακιον τῆτο, ὦ Ζεῦ, τὸ
 φέρειον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάζας δεῦ-
 ρο ἀνήγαγες, ἔλαττος μοι προσέχεις τὸν νῆν γ).

ZETΣ. καὶ τῆτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζήλοισυπεῖς
 ἤδη, ἀφθές ἔτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὦ-
 μνη ταῖς γυναιξὶ μόναις χλευεῖν σε εἶναι, ἐπέ-
 σαι ἂν ὀμιλήσωσιν ἐμεί.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. **Ε**x quo adolescentulum illum, Iupiter,
 Phrygium ab Ida raptum huc sub-
 duxisti, minus me curas. IV P. Illumne et-
 iam, o Iuno, aemularis, tam simplicem et nul-
 li plane molestum? equidem opinabar in mu-
 lieres solas difficilem esse te, quaecumque con-
 saeuerint mecum.

2. IVN.

γ. Μὴ προσέχεις τὸν νῆν] Inter alia poni so-
 let haec locutio in re amatoria, quando
 quis alteri morem gerit et obsequitur;
 blanditiis officiosis prolestat amoremque
 demereri studet: sic maritus uxori, uxor
 marito προσέχειν τὸν νῆν dicitur. *Hemst.*

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, εἰδὲ πρέ-
ποντα σεαυτῷ, ἐς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν,
ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν 8), ἐπὶ τὴν
γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρος, ἢ
ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν σοὶ
καὶ ἐν γῆ μένῃσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τρετὶ παιδίον
ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὧ γενναϊότατε θεῶν, καὶ
συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν 9),
οἶνο-

2. IV N. Ne ista quidem recte facis, nec di-
gna tua persona, qui omnium deorum quum
dominus sis, relicta me legitima vxore in terram
descendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum
taurumue mutatus: attamen illae tibi saltem in
terramanent: verum Idaeum istum puerum ra-
puisti et huc euolasti, generosissime Deorum: et
nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus,

R 5

at

8. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex
alia enim nulla legitimi liberi procreaban-
tur, nisi quae lege conuenisset in manus.
Apud Athenienses autem maxime debe-
bant obseruari in contrahendis nuptiis οἱ
νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, vt Plato ait.
Hemst.

9. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν] Proprietas quae-
dam est Graeci sermonis, seu maus Atti-
cae venustatis, quae sensu citius percipia-
tur, quam verbis explanetur. Maligne ve-
ro ἐπαχθέν. nam ἐπάγειν, ἐπέισάγειν,
obdu-

οἰνοχοῶν δὴ τῷ λόγῳ· ἔτως ἠπόρεις οἰνοχοῶν,
καὶ ἀπηγορευμένῃσιν ἄρα ἦτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαι-
στος διακονέμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκᾶν
ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆ, ἢ Φιλῆσας πρότερον
αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημά σοι
ἠδίων τῆ νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο ἐδὲ διψῶν
πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσά-
μενος μόνον, ἔδωκας ἐκεῖνῳ· καὶ πίνοντος ἀπο-
λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ,
πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνθα προσήρ-
μοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ Φιλῆς.
πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κερκυρὸν ἐκά-
θητο

at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincerna-
rum penuria: defecerunt scilicet delassati Hebe
et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem
non aliter accipere soles ab eo, quam osculo
prius dato in omnium conspectu: ac suavius ti-
bi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem
saepe poscis bibere: interdum etiam degustato
solum poculo, praebere soles ipsi: quumque bi-
berit receptum calicem, quantum in eo reli-
quum est, educis, unde et ipse bibit, qua-
que parte adplicuit labia, ut et bibas simul
et osculeris. Nuper enimvero rex et omnium
pater, positus aegide ac fulmine, sedebas
talis

obducere meretriculam, pellicem, superducere:
unde γυναικῆς ἐπέισακτοι. Hemst.

θησο ἀσφαλιζών μετ' αὐτῆ, πώγωνα τηλικῶ-
τον κηθευμένος. πάντα ἔν ὁρῶ ταῦτα, ὥσε
μὴ οἷα λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μειράκιον
ἔτω καλόν μεταξύ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ
ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ
νέκταρι; ἢν γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἄπαξ Φι-
λῆσά σε, ἔκέτι μέμψη μοι, προτιμότερον τῆ
νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι. ΗΡΑ.
παιδεραζῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα-
ρεῖν, ὡς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ
τέτῳ Φρυγί, ἔτως ἐκτεθλυμμένῳ. ΖΕΥΣ.
μὴ με λειδοῦ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς.
ἔτοσι

talis cum eo ludens, qui tantam barbam pro-
mittis. Ista video equidem cuncta, vt nihil sit,
cur putes, te latere.

3. IVP. Et quid tantum in eo criminis est,
Iuno, si adolescentulum ea forma inter biben-
dum perbassem, et delecter vtrisque osculo et
nectare? imo si permisero ipsi vel semel oscula-
ri te, iam non amplius vitio mihi vertes; quod
anteferendum nectari arbitrer suauium. IVN.
Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, ser-
mones: at mihi ne contigerit vsque eo insa-
nire, vt admoueam labia molli huic Phrygi
tamque effeminato. IVP. Ne tu con-
viciis incesse, optima, meos amores: hic-
ce

ἔτεσι γὰρ ὁ Σηλυδρίας, ὁ Βέρβερος, ὁ μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἔβλομαι δέ εἰπεῖν, μὴ σε προξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσεις αὐτὸν ἐμᾶ ἔνεκα μέμνησε γὰρ οἷά μοι διὰ τὸν σίνοςχόν τῆτον ἐμπασινεῖς. ΖΕΥΣ. ἔκ' ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν σίνοςχεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνε ἤκετα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἀπὸ τὴν πυρῆγρον ἀποτιθέμετον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασμένε Φιλῆσαι μεταξὺ, ἐν ἧδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλῆσεις ὑπὸ τῆς ἀσβόλης κατηδάωμενον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἔ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ σίνοςχος ἐκεῖνος

ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis; sed tempero verbis, ne te magis irriter.

4. IV N. Utinam et uxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. IV P. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuam filiam vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, et eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iocundiora; nonne? multumque interest; ut hic a poculis minister magis

ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμπόσιῳ τῶν θεῶν· ὁ
Γανυμήδης δὲ κατ'εμπτεῖς αὐθις ἐστὴν Ἴδην
καθάρεις γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισαμέ-
νωσ ἔρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα,
καὶ Φιλεῖ τῶν τῶν νεκταρῶν.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ γωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος,
καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῶ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀσβέλε μεσὸς ἐστὶ, καὶ νυκτικῶσ ὄρων αὐτῶν,
ἐξόττε τὸν καλὸν κομήτην τῶν τῶν Ἴδη ἀνέθερε-
ψε· πάλαι ὁ ἐ ἀχ' ἐώρας ταῦτα, ἐδ' οἱ σπιν-
θῆρες, ἐδ' ἡ κίμινος ἀπέτρεπὸν σε μὴ ἐχί πί-
νειν παρ' αὐτῶ. ΖΕΤΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα,
σεκυτὴν, ἐδὲν ἄλλο, κίμινος ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα
ζηλοτυπῶσα· εἰ ὁ ἐ ἀχθῆ παρὰ παιδὸς ὠραία
δεχο-

magis deceat symposium Deorum: Ganymedes
autem demittendus iterum in Idam: mundus
enim est, et roseo digitorum nitore, et scite por-
rigit poculum, quodque te maxime vrit, oscu-
latur nectare suavius.

5. IV N. Nunc et claudus, o Iupiter, est
Vulcanus, ei digiti eius indigni, qui tuum cali-
cem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu
conspicito nauseas, ex quo tempore pulcrum co-
matulum istum Ida enutrivit: dudum ista non
videbas, nec scintillae, neque caminus auerte-
bant te, quin biberes ab eo. IV P. Angis, Iuno,
temetipsam, nihil aliud; meumque amorem in-
tendis aemulando. Quod si graueris a puero for-
moso

δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἴνου χρεΐτω·
 σὺ δέ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδε τὴν
 κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάζῃ δις Φίλει με, καὶ ὅτε
 πλήρη ἐρέγοις, καὶ αὐτίς ὅποτε παρ' ἐμῶ ἀπο-
 λαμβάνοις. τί τῆτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἱ-
 μώξεται γὰρ, ἢν τις σε λυπεῖν ἐθέλη.

moſo accipere poculum, tibi filius vinum mini-
 ſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi praebe cali-
 cem, et ad ſingulos bis ſuaviare me, quum ple-
 num porrigis, quumque iterum a me recipis.
 Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim,
 ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίωνα τῆτον ἐρέξ, ὦ Ζεῦ; ποῖόν
 τινα τὸν τρόπον ἡγή; ΖΕΥΣ. ἄν-
 θρωπον εἶναι χρῆσόν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν.
 ἔ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τῆ συμποσίῃ ὧν
 ΗΡΑ.

Iunonis et Iouis.

IVNO. Ixionem iſtum vides, o Iupiter: qua-
 lem moribus eſſe putas? IV P.
 Commodum hominem, atque ad hilaritatem
 conuiuii factum: non enim nobiſcum verſa-
 retur, ſi quidem indignus eſſet ſympoſio.
 IVN.

ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐσι, ὑβριζῆς γε ὧν ὥσε
μηκέτι συνέσω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὑβρισε; χρεὴ
γάρ, οἶμα, καὶ μὲ εἰδέναί. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;
καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τριῖτόν ἐστιν
ὃ ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὲν διὰ τῆτο καὶ
μᾶλλον εἶπαις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρή-
σε· μῶν ἔν ἐπεύρα 10) τινά; συνήμι γὰρ ὑποῖόν
τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὑανήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, ἐκ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ,
πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόων
τὸ πρᾶγμα, δίστι ἀτειεὲς ἀφείωρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ
καὶ

IVN. Indignus sane; quippe iniuriae grauis
auctor: quare nobiscum amplius ne sit. IVP.
Quam tandem iniuriam fecit: oportet enim, vt
arbitror, me quoque certioreni fieri. IVN.
Quid autem aliud? at pudor impodit ne dicam;
tale facinus est ausus. IVP. Et eam qui-
dem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia
fuerit conatus: an igitur aliquam tentauit: ete-
nim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud,
quod eloqui refugias.

2. IVN. Imo me ipsam, non aliam quandam,
Iupiter, iam dudum. Primum equidem ignora-
bam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic
autem

10. Ἐπεύρα] Πειρᾶν ad Venerem sollicitare, pu-
dicitiam alicuius tentare. Hemst.

καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιῆσα
 παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβίων, ἐφίλει με-
 ταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὸς προσῆγε, καὶ
 αὐθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρω-
 τικὰ ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἠδέμην λέγειν πρὸς
 σέ, καὶ ὤμην παύσασθαι τῆς μαλίας τὸν ἄν-
 θρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγος ἐτόλμησέ μοι προσ-
 ενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα,
 καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα,
 ὡς μηδὲ ἀκέσαιμι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἰκετεύοντος,
 ἀπῆλθόν σοι φράσασα. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα ὅπως
 μέτει τὸν ἄνδρα.

Z E T Σ.

autem et gemitabat, et sublacrimabatur: si quan-
 do, ut biberam, traderem Ganymedi poculum,
 tum hic poscebat in eodem bibere; acceptuni-
 que poculum osculabatur interea, oculis admo-
 vebat, atque iterum intuebatur in me. Illa
 iam intelligebam amatoria esse: et diu quidem
 me pudebat haec apud te dicere, putabamque
 cessaturum hominem ab insania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego
 destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus
 aduolutum, obturatis auribus, ne audirem con-
 tumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indi-
 catura: tu autem vide quomodo virum vl-
 ciscaris:

3. IVP.

ΖΕΥΣ. Ἐὕγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτῶν,
καὶ μέγχι τῶν Ἡρας γάμων; τοσῶτον ἐμεθύ-
σθη τῶ νεκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τέτων αἴτιοι, καὶ
πέρα τῶ μετρέει Φιλάνθρωποι, οἷ γε καὶ συμ-
πότας αὐτῶς ἐποίησάμεθα. συγγνωσοὶ ἔν, εἰ-
πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἑράνια κάλλη,
καὶ οἷα ἔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπο-
λαῦσαι αὐτῶν, ἑρωτιάλλοντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν
τί ἐσι, καὶ ἐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ
καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σῶ μὲν καὶ πάνυ
ἔτος γε δεσπότης ἐσί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει (I)
τῆς

3. IVP. Siccine infandus ille in memet ipsum,
et ad Iunonis usque concubitus? adeone incbria-
tus fuit neclare? verum nosmet eorum causa
sumus, et ultra modum amantes hominum, qui
conuiuas etiam eos adsciuiimus. Ignoscendum
igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visis-
que coelestibus formis, quales nunquam specta-
runt in terra, desiderarunt frui illis amore ca-
pti: amor autem violentum quiddam est, ne-
que hominibus solum imperat, sed et nobismet
ipsis aliquando. IVN. In te quidem valde
dominium hiccce exercet, teque agit ac fert,
nafo,

II. Ἄγει σε καὶ φέρει] Sensus est: te suba-
ctum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.
Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedi-
bus ac rapinis omnia vastant. Hemst.

S

τῆς ῥίνας, Φάσιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ εἶπα
 ἂν ἠγῆται σοί· καὶ ἀλλάττη χερδίως ἐς σὺ, τι ἂν
 κελύσῃ· καὶ ὄλωσ κτῆμα καὶ παιδιὰ τῆ ἐξω-
 τος σὺ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι εἶδα καθεύτι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας
 ποτὲ αὐτῆ τὴν γυναῖκα, ἢ σοὶ τὸν Πειρίθου
 ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ
 τι ἐγὼ ἐπαιζα ἐς γῆν κατελθόν; ἀτὰρ εἶσθαι
 ὅ μοι δοκεῖ περὶ τῆ Ἰξίωνος; κολάζειν μὲν μη-
 δαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου·
 σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρχῆ, καὶ ὡς Φῆς ὀακρῦει,
 καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέ-
 δικ

nafo, ut aiunt, trahens: et tu sequeris ipsum,
 quocumque ducat, mutarisque facile in quam-
 cumque iusserit formam: atque omnino posses-
 sio ludusque amoris es profecto: etiam nunc
 Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius
 uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi
 Pirithoum peperit.

4. I V P. Tunc etiamnum recordaris eorum, si
 quid ego lusi in terram descendens? at scinne,
 quid mihi de Ixione videatur? punire quidem ne-
 quaquam ipsum, neque extrudere symposio;
 inurbanum enim: quandoquidem vero amat,
 et, ut ais, plorat, et intolerabilia suf-
 fert. I V N. Quid porro, Iupiter? nam
 metu o

δια γὰρ μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης. ΖΕΥΣ.
 ἄδαμῶς. ἀλλ' εἶδωλον ἐκ νεφέλης πλασθένος
 αὐτῇ σοι ὄμιον, ἐπειδὴν λυθῆ τὸ συμπόσιον,
 καὶ κείνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκός, ὑπὸ τῆ ἔρω-
 τος, παρακτακλίνομεν αὐτῷ φέροντες· ἔτω
 γὰρ πύσαιτο ἀνιῶμενος, σιγήσεις τετυχημένα
 τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἀπαγε, μὴ ὄραιοισιν
 ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΥΣ.
 ὄμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις
 δεινὸν ἀπὸ τῆ πλασματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων
 συνέσαι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ
 τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμέ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.
 ΖΕΥΣ. οὐδὲν τῆτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη
 ποτε

metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas.
 IVP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula
 ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam solu-
 tum fuerit conuiuium (vigilat autem, ut credi
 par est, prae amore) adclinemus iuxta ipsum,
 sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit se
 quod concupierat, adeptum esse. IVN. Apage:
 pessime pereat, ut qui rem supra suam sortem
 affecerit. IVP. Sustine tamen, o Iuno: quid
 enim ad te mali redundabit ab isto figmento,
 si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. IVN. At nebula ista ego esse videbor, et
 turpe illud in me patrabit ob similitudinem,
 IVP. Nihil dicis: nequē enim nebula
 S 2 vnquam

ποτε Ἡρα γένοιτ' ἄν, ἔτ'ε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἔξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειροκαλοὶ εἰσιν, αὐτὴ χήσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασιν, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἡρᾷ, καὶ σύλληκτρος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ περὶ τάχα ἔρᾶν με φήσειεν αὐτῆ, οἱ δὲ πισεύουσιν, ἔκ' εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν. ΖΕΥΣ. ἔκ' ἔν, ἦν τι τοιῆτον εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτῆ αἰεὶ, καὶ πόνον ἀπαύσων ἔξει, δίκην διδῶς τῆ ἔρωτος. ΗΡΑ. ἔ' γὰρ δεινὸν τῆτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

vnquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. IVN. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, vbi in terram venerit, et narrabit omnibus se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iouem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, vt me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. IVP. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotæque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. IVN. Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

VII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

ΗΦΑΙ. Ἐώρακας, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίης
 βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, οἷς καλὸν
 τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη
 ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀπεβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνόν
 γε Φῶ βρέφος, ὦ Ἡφαίστε, ἢ μέγα ἀγαθόν,
 δ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
 πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἀν. ἀδικῆσαι δύ-
 ναιτο ἄρτίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶ-
 να, ἔ τὴν τρίαινάν ἐκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ
 τέτρα γὰρ ἐξείλκυσε λαθῶν τὲ κελεῖ τὸ ξίφος,
 ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ἐν ἀφώπλισε τῆ τόξε,
 καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ.

Apollinis et Vulcani.

VVLC. Vidistin', Apollo, Maiæ filiolum mo-
 do editum? quam pulcher est, ar-
 ridetque omnibus, et iam patet aliquid, quod
 magni boni spem faciat. AP. Illum ego dix-
 ero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui
 Iapeto sit senior, quantum ad astutiam? VVLC.
 Ecce male facere possit recens natus? AP. Ro-
 ga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
 Martem; illius enim eduxit clam vagina gla-
 dium: ne me ipsum dicam, quem exarmauit
 arcu et sagittis.

S 3

2. VVLC.

ΗΦΑΙ. Τὸ γεννῶν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο
 ἐν τοῖς σπασγάνοις; ΑΠ. εἴση, ὦ Ἡφαίσε,
 εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσῆλ-
 θεν ἤδη. ΑΠ. τί ἔν, πάντα ἔχεις τὰ ἐρ-
 γασίᾳ, καὶ ἔδεν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ.
 πάντα, ὦ Ἀπολλων. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι
 ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, τὴν πυρήγρην ἔχ
 ὄρω. ΑΠ. ἀλλ' ὄψαι αὐτὴν παρ' ἐν σπασγάνοις
 τῆ βρέφους. ΗΦΑΙ. ἔτω; ὀξύχειρ 12) ἐσί,
 καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν ἰατρικὴν.
 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος
 ἤδη σωμύλα, καὶ ἐπίτροχα ὁ δὲ καὶ διακο-
 νεῖσθαι

2. VVLC. Haec iste recens natus, qui vix
 motere se poterat in fasciis? AP. Experiere,
 Vulcane, mox atque ad te accesserit. VVLC.
 Atqui iam accessit. AP. Quid ergo? cunctane
 habes instrumenta, nullumque eorum tibi pe-
 riit? VVLC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen
 inspice diligenter. VVLC. Ita me Iupiter
 amet, forcipem non video. AP. At videbis
 eum alicubi in cunabulis infantis. VVLC.
 Tamne acutis est manibus, ac si in vtero medi-
 tatus fuerit artem farandi.

3. AP. Non tu illum audiuisti iam loquen-
 tem argutula quaedam et volubilia: quin et mi-
 nistra-

12. Ὀξύχειρ] Significat *agili manuum mobi-*
litate promptum. Hemst.

νεῖσθε μὴ ἡμῖν ἐθέλει χυθῆς δὲ προκαλεσάμενος
 τὸν Ἐρωτα κατεπάλαισεν εὐθύς, ἐκ οἴῳ ἔπῳς
 ὑφέλων 13) τῷ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπκινέμε-
 νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κροῖον ἔκλεψε,
 προσπτυξάμενης αὐτὸν ἐπὶ τῆ ἰνῆ· τῷ Διὸς
 δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βεβύτθες
 ὁ κροῖον ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καὶ κείνῳ
 ἀν ὑφείλετο. ΗΨΑΙ. γοργόν τινα τὸν πῶδα
 φῆς. ΑΠ. ἐ μένον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.
 ΗΨΑΙ. τί τῷ τετῷ τεμαίρεσθε ἔχεις;

ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών ὄργα-
 νον ἀπ' αὐτῆς συνεπήχματο· πήχεις γὰρ
 ἐναρ-

nistrare nobis vult: heu vero prouocatum Cu-
 ridinem luclando deiecit statim nescio quomo-
 do subducens pedes: tum interea dum lauda-
 batur Veneris cestum surripuit, illum amplexae
 ob victoriam; Iouis autem ridentis sceptrum,
 et, nisi grauius esset fulmen, multumque ignem
 haberet, illum quoque surripuisset. VVL.C.
 Agilem quendam et alacrem puerum narras.
 AP. Non hoc tantum, sed et iam musicum.
 VVL.C. Id quo indicio colligere potes?

4. AP. Testudinem alicubi mortuam quoni in-
 venisset, instrumentum ex ea musicum compegit:

S 4

manu-

13. Ἰφέλων] Luciatorum est ὑφέλων τὰς
 πόδας, τὰ σκέλη, vt aduersarios in ter-
 ram deiiciant. Lubrica quoque dicuntur
 ὑφέλων, ὑποφέρειν, ὑποσκελίσειν τὰς
 πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. Hemst.

ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας; ἔπειτα κολλάβας 14) ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντείναν-
 μενος ἑπτὰ χορδαῖς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν,
 ᾧ Ἦφαισε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ αὐτῷ
 Φθονεῖν τὸν πάλα κηθαρίζειν ἀσκᾶντα. ἔλεγε
 δὲ ἡ Μαῖα, ὡς εἰδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐ-
 ρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἀχρι τῆ ἀδὲ κατίοι,
 κλέψων τί κήκειθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐσί·
 καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται. θαυμασίαν τὴν δύ-
 ναμιν,

manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum
 claviculis infixis, et asserculo supposito, fides-
 que intendens septem canit valde tenerum
 quiddam, o Vulcane, et concinnum, ut ego
 met ipsi inuideam, qui dudum arte pulsandae ci-
 tharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum
 ne noctu quidem manere in coelo, sed curiosita-
 tis ergo usque ad inferos descendere, nempe fura-
 turum aliquid inde etiam: alis autem est instru-
 ctus: et virgam quandam sibi confecit mirabili vir-
 tute

14. Κολλάβας]. Κόλλαβοι sunt paxilli, vel
 claviculae, quibus fides in lyris intenduntur.
 Πήξεις vero sunt manubria. Ζυγός vero,
 siue ut aliis ζύγωμα, iugum, est transuer-
 sum transtillum, in summa cithara, cui
 chordae annectebantur: μαγάδιον est li-
 gneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus,
 siue quibus nullum illae sonum edebant.
 Gracivus.

ναμιν, ἧ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τὰς νεκρὰς.
 ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.
 ΑΠ. τοιγαρῶν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν
 πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥσε βα-
 διᾶμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴπερ ὡς Φῆς εὐ-
 ρεθεῖη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

tute praeditam, qua animas ducit, deducitque
 mortuos. VVLC. Hanc ipsi donavi, ludicrum
 ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
 forcipem (furto sublatum.) VVLC. Recte sa-
 ne admonuisti: quare ibo ad eum recuperan-
 dum, sicubi, ut ais, reperiat in fasciis.

VIII.

Ἡφαίστος καὶ Δίος.

ΗΦΑΙ. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ,
 ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν
 ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δύοι μιά πληγῇ διατε-
 μεῖν. ΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἡφαίσε· ἀλλὰ διέλε-
 με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών. ΗΦΑΙ.

Vulcani et Iouis.

VVLC. Quid me, Iupiter, oportet facere?
 venio enim, ut iussisti, securim
 habens acutissimam, etiam si lapides opus sit vno
 ictu difficere. IVP. Recte sane, o Vulcane. At tu
 diuide meum caput in duas partes deiecta securi.

ΗΦΑΙ. πειρᾶ με, εἰ μέμνηνα; πρόσταττε δ' ἔν-
 τάλκηθές, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ.
 διχιρεθῆναί μοι τὸ κρηνίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις,
 ἔ νῦν πρῶτον ὀργισομένε πειράσῃ με· ἀλλὰ κρη-
 καθικνεῖσθαι παιτὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἷ' με τὸν ἐγ-
 κέφαλλον ἀνατρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὦ Ζεῦ,
 μὴ κκλόν τι ποιήσωμεν· ὄξυς γὰρ ὁ πέλεκυς
 ἔστι, καὶ ἐκ ἀναιμωτί, ἔδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν
 μχιώσεταιί σε. ΖΕΥΣ. κατένεύκε μόνον, ὦ
 Ἥφαιστε, θαρσύν. εἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέ-
 ρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, κητοίσω δέ· τί γὰρ
 κρη ποιεῖν, σὲ κελεύοντος; τί τῶτο; κόρη ἐνο-
 πλος;

V.V.L.C. Tentasne me an infaniam? Quin im-
 pera vere quod vis tibi fieri. I.V.P. Divide mi-
 hi caluariam: quod si morem non gesseris, non
 nunc primum iratum experiere me. Sed vide
 ut ferias omni animi contentione, neque cun-
 cteris: perco enim prae doloribus, qui meum
 cerebrum conuellunt. V.V.L.C. Vide, Iupi-
 ter, ne male quid faciamus: acuta enim secu-
 ris est, et non sine sanguine, neque ad Luci-
 nae morem tibi obstetricabitur. I.V.P. Incute
 modo, Vulcane, audacter: ego enim noui
 quid conducat. V.V.L.C. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat,
 te iubente? Quid hoc? puella armata?
 Magnum,

πλευρῶν; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γὰρ ἐξέθυσες ἧσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἦπερ σφαγέπεδον, ἔ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ περὶ, καὶ πυρρῆιζιζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλθει, καὶ ἐνθάσει· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάντο καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κῆρυκεῖ καὶ τᾶτο ἡ κέρυς. ὦσε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπέδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένας γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γὰρ τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ εὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙΣΤΟΣ. τούτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ· καὶ ἤδη

Magnum, o Iupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem viuam nutrites, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, et furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura extitit breui: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iupiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa. IVP. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor. VVLC. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt; iamque

ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἴ-σοι ῥάδιον,
ἔτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

iamque ipsam corripiam. I V P. Si tibi hoc fa-
cile, ita fac: noui tamen, quae fieri nefas sit,
te appetere.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΟΣ. Ἔσιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;
ΕΡΜ. ἔδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ.
ὅμως προσάχθειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει,
Φημί. ἀκαιρον γάρ, ὡς ἐκ ἀν' ἰδοῖς αὐτὸν ἐν
τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρα σύγεςιν;
ΕΡΜ. ἐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐσί. ΠΟΣ. συνή-
μι: ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο·
ἀλλὰ

Neptuni et Mercurii.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc conuenire Io-
vem? MERC. Nequaquam, Ne-
ptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia
ipfi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non
opportunum enim; atque adeo visere non licet
eum in praesentia. NEPT. Num Iunoni dat
operam? MERC. Minime: sed longe aliud
quiddam est. NEPT. Intellego: Gany-
medes intus. MERC. Neque hoc: at
ipse

ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ἴω Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τῷτο Φῆς. ΕΡΜ. αἰσχύνουμαι εἰπεῖν; τοιᾶτόν ἐσι. ΠΟΣ ἀλλ' ἐχρῆ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε εἶναι. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ἐκᾗ ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' ἐδὲ ἐπεσήμαινε αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὡσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκὰδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκίει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τῷ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ.

ipse sane non optime valet. NEPT. Vnde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patrum. MERC. Reperit iam modo, Neptune. NEPT. Agage: ille ne reperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius vterus tumoris vllius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite reperit iterum, vt Mineruam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Eugene: vt bonus ille totus nobis vterum gestat, et in omni parte corporis: at quaenam est Semele?

2. MERC.

ΕΡ. Θηβασία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία.
 ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ.
 εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ.
 καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν
 μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθῆσα ἡ Ἥρα, οἴσθα δὲ
 ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ
 Διός, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἦκειν παρ'
 αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν
 κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη
 μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῆς πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει
 ἀνατεμίντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικός, ἀνακίμει-
 σαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον.
 καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτῆς μηρόν,
 ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ τῶν
 τρίτῳ

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una:
 illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum
 peperit, Mercuri, eius vice? MERC. Ita pla-
 ne, tametsi fidem mereri res tibi non videatur:
 Semelen enim dolis aggressa Iuno (nosti gra-
 vem eius aemulationem) inducit ad petendum
 a Ioue cum tonitribus ac fulminibus ut veniat
 ad se: quum morigeratus accessit fulmen ha-
 bens, succensum est rectum, ipsaque Semele
 perit ab igne: tum me iuber, exscido utero mu-
 lieris, deferre nondum maturum ad se foetum
 septimestrem: postquam feci, percisso fe-
 moti suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc
 tertio

τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἔν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα τῷς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διονύσον ἐπωνομασθέντα. ΠΟΣ. ἔκῃν ἀμφοτέρα, τῆ Διονύσῃ τέττα καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὀδέ ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἔν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα ρίψων, καὶ τᾶλλα ποιήσῃν, ὅσ' ἂν νομίζηται, ὡσπερ λεγοῖ.

tertio iam mense partum edidit, atque Imbecilius ex laboribus habet. ΝΕΡΤ. Vbinam nunc infans est? ΜΕΡC. In Nysam ablatum tradi di Nymphis educandum, imposito Dionysi nomine. ΝΕΡΤ. Ergo utrumque Dionysi istius et mater et pater est hicce. ΜΕΡC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

Ἑρμοῦ καὶ Ἡλίου.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεὺς
Φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην
ἡμέραν,

Mercurii et Solis.

MERC. Sol, ne currum egeris hodie, Iupiter ait, nec cras, neque perendie;

ἡμέραν, ἀλλ' ἔδον μείε· καὶ τὸ μεταξύ μίαιτις
 ἔσω νύξ μακρά, ὥσε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὀρμη αὐ-
 θις τὰς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνά-
 παυε διὰ μακρᾶ σεαυτὸν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα,
 ὦ Ἐρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων.
 ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
 ἔσω ἐλάσαι τῶν ὄρων, καὶ τί μοι ἀχθεταί, καὶ
 τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέ-
 γνωκεν; ΕΡ. ἔδεν τοιοῦτον· ἔδ' ἐς αἰεὶ τᾶτο
 ἔσαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεσέραν γε-
 νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πᾶ δὲ καὶ ἐσίν, ἢ
 πρόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ.
 ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύω-
 νος γυναικός, ἢ σύνηςιν. ΗΛ. ἔρων αὐτῆς;
 εἶτα

die; sed intus mane: idque temporis interval-
 lum una esto nox longa. Quare soluunto Horae
 iterum equos: tu restingue ignem, teque re-
 crea quiete post longum tempus. SOL. Insolita
 haec, o Mercuri, atque inusitata nuncians ades:
 sed numquid de via aberrare visus sum in cursu,
 et extra limites equos agere, idque mihi succen-
 set, et propterea noctem triplo maiorem die facere
 constituit? M F R C. Nihil quidem tale: neque
 semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut no-
 ctem sibi fieri productiorem velit. S O L. Ille au-
 tem ubi est, aut vnde missus tu, ut haec mihi nun-
 ciales? M E R C. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryo-
 nis vxore, cum qua una est. S O L. Scilicet illam
 airans:

εἶτα ἔχ' ἰκανὴν νύξ μίαν; ΕΡ. ἔδαμῶς. τεχθῆ-
 ναι γὰρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν,
 καὶ πολὺχρόνον θεόν. τῆτον ἔν' ἐν μιᾷ νυκτὶ
 ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιτε-
 γείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἔν, ὧ Ἑρμῆ, ἔκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ
 Κρέονα, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) 15) ἔδ' ἀπό-
 κοιτος ἐκείνος πὰρὰ τῆς Ῥέας ἦν, ἔδ' ἀπολι-
 πῶν ἂν τὸν ἔρανον ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ
 ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ
 αὐτῆς

amans: tum porro non satis est vna nox? MERC.
 Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo
 congressu magnum et multis certaminibus in-
 signem Deum: is talis vt vna nocte absoluatür;
 fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene
 vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Sa-
 turni (sumus autem soli sine arbitris) neque secu-
 habat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in le-
 ctum ibat: sed dies erat dies, et nox itidem pro
 mensu-

15. Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Consueta loquen-
 di formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, soli sumus et
 sine arbitris; qua tum potissimum vtuntur;
 si quis liberius quiddam, quod alios, si ad-
 sint, possit offendere, sit dicturus. Αὐ-
 τὸς pro solus, seiunctus ab aliis, etsi satis sit
 vsitatum, est tamen, vbi sefellerit Inter-
 pretes. Hemst.

T

αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις: ξένον δέ, ἢ παρηλαγμένον ἔδεν. ἔδ' ἂν ἐκονώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δύστηνε γυναῖε ἔνεκα χρεῖ ἀνεστρέφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεσέρχης μὲν γενέσθαι τὰς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδόν, ἀτριβῆ μένυσσάν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τὰς δ' ἀνθρώπους ἀδελίως ἐν σκοτεινῷ διαβιῆν. τοιαῦτα ἀποκλύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδῶνται περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀδελιτῆν; ὄν λέγεις, ὑπὸ μακρῶ τῷ ζόφῳ. ΕΡ. σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀποκλύσῃς τῶν λόγων. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπέλθῶν καὶ τὸν Ἵπνον, ἀπαγγελῶ καὶ κεῖνοίς, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέσειλε, τὴν μὲν σὺχολῆν
 πρὸ βαι-
 mensurā sua exaētia ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iouis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras. MERC. Tace, Sol, ne infortunium tibi adserant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans et Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur,

προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνου μὴ ἀνιέναι τὰς ἀνθρώ-
πους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔστω τὴν νύκτα γε-
γεννημένην.

diatur, Somnus autem ne remittat homines,
ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

XI.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

ΑΦΡΟ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν
σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γέ-
νη, ἰσάναι μὲν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν
Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνη-
γέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐ-
τὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀ-
φροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ἔς μοι τῶν αἴ-
τιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκείνος ὑβρίσης ἐστίν·
ἐμὲ

Veneris et Lunae.

VEN. Quid ista, Luna; dicunt facere te?
quum aduersus Cariam veneris, siste-
re te bigas, et despectare in Endymionem dor-
mientem sub diuo, quippe venatorem; aliquan-
do etiam descendere ad ipsum ex media via?
LVN. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi ho-
rum causa. VEN. Hem; ille insolenter iniurio-
sus

ἐμὲ γὰρ αὐτῆ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι
 μὲν εἰς τὴν Ἰδὴν κατὰγον, Ἀγχίστῃ ἕνεκα τοῦ
 Ἰλιέως, ἄρτι δ' εἰς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύ-
 ριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ
 ἐπέρασεν ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρώμενον· ὥσε πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ
 παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ
 τὰ τόξα, καὶ τὴν Φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ
 καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐπέ-
 τεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σκινδάλῳ· ὃ δὲ ἐκ οἴδ'
 ὅπως τοπαραυτικά δεδιώς, καὶ ἱκετεύων, μετ'
 ὀλίγου ἐπιλέλησμαι ἀπάντων.

Ἀτὰρ εἶπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν·
 εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. Σ Ε Λ.
 ἔμοι

his est: en, in me matrem qualia designavit,
 nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia;
 alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescen-
 tulum, quem quum et Proserpinae amabilem
 fecit, ex dimidia parte mihi subripuit meos amo-
 res. Atque adeo saepe comminata fui, nisi de-
 sistat talia facere, me confracturam esse eius
 arcus et pharetram, imo etiam circumcisuram
 alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates
 sandalio: is autem nescio quo pacto, in praesentia
 quidem timesactus et supplex, post paulo
 oblitus est omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? ma-
 lum enim hoc maxime solatio mitigetur. L V N.:
 Mihi

ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλός, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ
καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ
ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δε-
ξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλα-
σμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περιχέιμένη· ὁ
δὲ ὑπὸ τῆ ὑπὲρ λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμ-
βρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψό-
φητι κατιῆσα, ἐπ' ἀκρῶν τῶν δακτύλων βε-
βηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖη·
οἶσθα· τί ἂν ἐν σοὶ λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα·
πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τῆ ἔρωτος.

Mihi quidem sane pulcher, o Venus, videtur;
tumque maxime, quando subiecta super rupem
chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex ma-
nu pene defluentia: dextra vero circa caput sur-
sum reflexa admodum decet faciem ambiens:
ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur am-
brosum illum halitum. Tunc ergo sine villo
strepitu delapsa, summisque pedum digitis in-
nixta, ne expergesactus subito conturbetur; rem-
nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae conse-
quantur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

Ἄφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. **Ω** τέκνον Ἔρωτος, ἔρα οἷα ποιεῖς. οὐ
 τὰ ἐν τῇ γῆ λέγω, ὅπόσά τοὺς
 ἀνθρώπους ἀναπαίθεις κατ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλή-
 λων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἔραυνῳ· ὅς
 πόν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάτ-
 των ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν Σε-
 λήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τῷ ἔραυνῳ, τὸν Ἥλιον δὲ
 παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις,
 ἐπιλεησμένον τῆς ἰππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῆϊόν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ,
 ὦ τόλμηρέτατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν ἡραυνῆδη,
 καὶ

Veneris et Cupidinis.

VEN. **Ο** fili Cupido, vide, qualia facis:
 non ea, quae in terra contingunt,
 dico, quaecumque homines inducis, ut in se
 quisque aut alii in alios admittant; sed etiam
 quae in coelis: qui Iouem quidem multas in
 fornias conuersum identidem exhibes, eum mu-
 tans in quodcumque tibi commodum viderur,
 Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clyme-
 nen commorari nonnunquam cogis oblitum cur-
 sus ordiendi: nam quae in me genitricem com-
 mittis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed
 tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam
 et

καὶ μητέρα τούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδερα-
 σεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μαιρέκιον ἐκεῖνο ποθεῖν·
 καὶ νῦν ἐκεῖνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη
 τὰς λέοντας, παραλαβῆσα καὶ τὰς Κορύβαντας,
 ἄτε μανικὰς καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω
 τὴν Ἰδὴν περιπολεῖσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζετα ἐπὶ
 τῷ Ἄττι· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέ-
 μινστα ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνεῖς τὴν κόμη,
 ἔβτα μαιμηγῶς διὰ τῶν ὄρων· ὁ δὲ, αὐλῆι τῷ
 κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ 16), ἢ
 ἐπικτύ-

et matrem tot Deorum impulisti, ut puerum
 amet, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
 petat. Nunc illa surit opera tua; iunctisque
 leonibus et adsumtis in comitatum Corybantibus,
 qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deor-
 sum Idam circumuagantur, haec ululatus edens
 ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit si-
 bi ense cubitum, ille effusa coma fertur, suriatus
 per montes, alius tibiā inflat, adunco cornu,
 alius bombum excitat pulso tympano, aut
 T 4 increpat

16. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum
 minus, quod manibus a saltantibus pulsaba-
 tur, cuius sonus voce βόμβος recte expri-
 mitur. Cymbalum vero fuit instrumentum
 constans duobus hemisphaeriis aeneis et
 concavis, quae collidebantur, et quorum
 sonitus voce κτύπος commode describi-
 tur. Cleric.

ἐπικυπεῖ τῷ κύμβάλῳ· καὶ ὄλως, φόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντὰ ἐσι. δέδια τοῖνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιᾶτο ἢ τὸ μέγα σέκακόν τεκῆσα, μὴ ἀπομάνεισά ποτε ἢ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἐτι ἐν αὐτῇ ἔσα, κελύση τῆς Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέξι παραβλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέξιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἠνιοχῶ αὐτές· οἱ δὲ, σαίνεσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ σῶμα, περιλιγμῆσάμενοι ἀπεδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἢ Ῥέα, πότε
 ἄν

increpat cymbalo: et in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus obiicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

2. CVP. Bono esto animo, mater, quandoquidem et leonibus ipsis iam familiaris sum, et saepe conscensis eorum tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, et manum acceptam in os delambentes restitunt: de ipsa vero Rhea, quando
 tandem

ἂν ἐκεῖνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη ἔσσι ἐν τῷ
 Ἄττῃ· καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ
 οἷά ἐσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν κελῶν· μὴ
 τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τέτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ
 μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τῷ Ἄρειω,
 μήτ' ἐκείνον σῶ; ΑΦΡΟ. ὡς δεινός εἶ, καὶ κρατεῖς
 ἀπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ με ποτὲ τῶν λόγων.

tandem illa otium agat, aduersum me ut quicquam
 conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego
 delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vos-
 met autem ipsae desiderio tenemini pulcrorum:
 eorum ergo ne me infimuletis: hocine vis, ma-
 ter, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec
 ille te? VEN. Quam mirificus es et superior omni-
 bus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

XIII.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Πάυσασθε, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡρά-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὡσπερ
 ἄνθρωποι. ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια σῶ
 συμ-

Iouis, Aesculapii, et Herculis!

IVP. Cessate, Aesculapi et Hercules, ri-
 xantes inter vos quasi homines:
 indecora enim haec, et aliena conuiuio
 Deo.

συμποσίε τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἄεθέλεις, ὦ Ζεῦ,
 τετονί τόν Φαρμακέα προκατακλίνεσθαι μου.
 ΑΣΚ. γῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ.
 κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητα 17); ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς
 ἐκεραύνωσε, ἂ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ κατ'
 ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετεύληφας; ΑΣΚ. ἐπι-
 γέλησα γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἰτῇ
 καταφλεγείς, ὅτι μοι ἐνειδίξεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ.
 ἔκην ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὅς Διὸς μὲν
 υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων
 τὸν βίον, θηρίων καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώ-
 πων

Deorum. HERC. Etnu velis, o Iupiter, istum
 veneficum supra me accumbere? AESC. Sic
 sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo
 in genere, attonite: ideone, quod te Iupiter
 fulmine percussit, quae fas non erat, facien-
 tem? nunc autem per misericordiam iterum im-
 mortalitatem participasti. AESC. Scilicet obli-
 tus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui
 mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pa-
 ri similique ratione vita nobis est exacta, ut qui
 Iouis sum filius; tantosque labores suscepi ex-
 purgando hominum aetatem, feris debellandis, et
 in ho-

17. ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex
 vocabuli potestas inuoluta: vide quae nota-
 vimus ad Tim; §. I. Aesculapius naturae
 leges violavit, atque adeo fecit ἂ μὴ θέμις,
 quando mortuos in vitam reuocabat. Hemst.

πες ὑβριστὰς τιμωρέμενες. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ,
καὶ ἀγύρτης, νοσᾷσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χη-
σιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ
ἔδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα ἰα-
σάμην, ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' αἰ-
φοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τᾶ χιτῶνος,
καὶ μετὰ τᾶτο, τᾶ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μη-
δὲν ἄλλο, ἔτε ἐδάλευσα ὡσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινον
ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδυκῶς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ,
ἀλλ' ἔδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα
καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορέ-
μενός

in homines iniuriosos animaduertendo: tu vero
praefectas herbarum radices colligis, et circula-
tor es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad
imponenda medicamenta, qui virile tamen ni-
hil praestiteris.

2. AESC. Recte narras: nam iniusta tibi
flammae vestigia sanavi, quando nuper huc ad-
scendisti semustus, ab utrisque corrupto corpo-
re, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si
nihil aliud, neque seruiui, quemadmodum tu,
neque carminavi lanam in Lydia purpuream
vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo
sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci
liberos et uxorem. ΗΕΡC. Nisi desieris, conui-
ciari

μεις μοι, κῆρυξ μάλα εἶση, ὡς ἔπειθ' ἔπε
 ὀνείσει ἢ ἀφρασίᾳ, ἐπεὶ ἀράμενος σε, εἶψω ἐπὶ
 κροτάφῃ ἐκ τῆς ἕρπυος, ὡςτε μὴδὲ τὸν Πάριον
 ἰάσασθαι σε, τὸ κρητίστου τριβέντα ΖΕΥΣ
 πάσασθαι Θῆμι, καὶ μὴ ἐπιτρέπτετε ἑμῶν τῆν
 ἕρπυον, ἢ ἀφρασίᾳ ἀποπέμψωμαι ὑμᾶς τῆ
 συμποσίᾳ κῆρυξ ἐρήτωσιν, ὦ Ἡρακλῆς, προκ
 τάλισθαι σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἄτε καὶ πρότε
 ρον ἀποθνήσκουσα.

ciani mihi, confestim scies, quam tibi non multum
 profutura sit immortalitas: etenim sublatum te
 proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne
 Pacan quidem ipse mederi tibi possit, cranio con
 tuito. IVP. Finem, inquam, altercandi facite, et
 non conturbare nobis consuetudinis iucundita
 tem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a conui
 vio. Enimvero aequum est, Hercules, priorem de
 cumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

Ἑρμῶ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τί σκῆθρον εἶ, ὦ Ἀπόλλων; ΑΠ.
 ὅτι, ὦ Ἑρμῶ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτι
 κῆρι.

Mercurii et Apollinis.

MERC. Quid contracto vultu es, Apollo?
 AP. Quia enim, Mercuri, pa
 rum ex sententia mihi procedant res amato
 riae.

κοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιζτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. ἔδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πειθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλα. ΕΡ. τέθνηκε γάρ, -εἶπέ μοι, ὁ Ἰάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνας, ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς ἔτιως ἀνέραςτος ἦν, οἷς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεῖράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἔμᾳ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἐκῆν ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. ἐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκῆσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κῆκισα ἀνέμων ἀπολέμενος Ζέφυρος, ἦρα μὲν ἐκ πολλῶ καὶ αὐτός, ἀμελέμενος δέ,

riae. MERC. Dignum certe moerore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? ΑΡ. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, queso, mihi, Hyacinthus? ΑΡ. Maxime. MERC. A quo, Apollo? et quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuuenem? ΑΡ. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? ΑΡ. Haut sane: sed infortunium quoddam inuoluntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. ΑΡ. Discum tractare discebat, egoque vñatum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iam dudum eclipse, sed

δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπερψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρ-
 ρηψα, ὡσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω·
 ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Ταῦγέτης καταπνεύσας ἐπὶ κεφα-
 λὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὡς ἀπὸ
 τῆς πληγῆς αἷμα τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ-
 δα εὐθύς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυ-
 ρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατρέψας, φεύγοντι
 ἐπισπώμενος ἄχρι τῆς ἕρης· τῷ παιδί δὲ καὶ
 τάφον ἐχώραμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπῃ ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τῆς αἱματὸς αἵδος
 ἀναδῆναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὧ Ἐρμῆ, καὶ
 εὐανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμ-
 ματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρα σοι
 ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ, ναί, ὦ Ἀπολλ-
 λον·

sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum
 proiicio, ut solebamus, discum in altum, Ze-
 phyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
 caput puero impexit; quam poterat vehemen-
 tissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis
 manaret multus, et puer statim emoreretur.
 At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis
 immillis, fugientem persecutus usque ad montem;
 puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi di-
 scus illum deiecit; atque a sanguine florem sub-
 mittere terram feci suavissimum, Mercuri, et flo-
 ridissimum omnium florum, qui praeterea literas
 habet luctum super mortuo testantes. Num tibi si-
 ne ratione tristitia videor adfectus? MERC. Vti-
 que,

λον· ἦδεις γὰρ θνητὸν πεπειθημένος τὸν ἐρώμενον· ὥσε μὴ ἄχθῃ ἀποθανόντος.

que, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum: quare ne grauius feras eo mortuo.

XV.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναιστον, ὦ Ἀπόλλων, τὰς καλκίδας γεγαμηκέναι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐποτρίατις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνέσας αὐτῶν, καὶ μάλιστα ὅταν ἐρῶσιν ἰδρῶτι ῥέομενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώπῳ

Mercurii et Apollinis.

MERC. Et quale tandem, claudum istum Vulcanum, et artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem et Gratiam! A P. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror; qui pati possint consuetudinem eius, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem prorum atque intentum, multam fuliginem in facie

πε ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτόν, περιβάλλεσί τε, καὶ Φιλᾶσι, καὶ συγκαθεύδουσι 18). ΕΡ. τᾶτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίσῳ Φθόνῳ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλων, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει Φρόνει, κῆγῶ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

Α Π.

cie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et vna cubant. MERC. Illud et ipse indignor, Vulcanoque inuideo. Iam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa, et superbius ob pulcritudinem esset te, atque ego ob palaesticum corporis habitum, et artem lyrae temperandae; tum vbi cubitum erit eundum, si scilicet dormiemus.

2. Α Ρ.

18. Καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτόν, περιβάλλεσί τε, καὶ Φιλᾶσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusatiuum et poscunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita solet, vnus casus poni, ad quem verba sequentia, diuersum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo cum Graecis conueniunt Latini. *Sensus.*

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτης εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γὰρ, εἰς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ἵακινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὡς εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τῆ δίσκου ἀπώλετο, καὶ ἰὼν αὐτ' ἐκείνων σεφάνες ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' ἔχρη αὐχεῖν. ΑΠ. εἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σῆ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκείνός μοι εἶπε, εἴ τι εἶσθαι, πῶς ἔζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλων, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ συνέσει, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ ἔραυνῷ·
ἄλλως

2. A P. Ego quidem et alias inuenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacinthum, haec aufugit me et odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: et nunc illorum vicem coronas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. A P. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. M E R C. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in caelo:
V quae

ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπεινὰ, καὶ κεί-
νε ἔρα, ὥσε ὀλίγον αὐτῇ τῷ χαλκίῳ τέτρα μέ-
λει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἶει τὸν Ἡφαιστον εἰδέ-
ναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσῃ δύναίτο,
γενναῖον ἔρων νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν·
ὥσε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά-
τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψασθαι,
σαγηνώσας ἐπὶ τῆς εὐχῆς. ΑΠ. ἔκ οἶδα, εὐ-
ξάϊμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ συλλήψασθαι εἶναι.

quae praeterea circa Martem est occupata pluri-
mum, eamque amat; ideoque parum ipsam fa-
bri istius ferrarii cura tingit. ΑΡ. Haec tu pu-
tas Vulcanum scire? ΜΕΡC. Sane: sed quid
efficere possit, quum strenuum videt iuuenem,
eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam
machinaturum aduersus illos, et oppressurum ir-
retitos in lecto. ΑΡ. Nescio: at equidem opta-
verim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

Ἥρας καὶ Λήτους.

ΗΡΑ. Καλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέ-
κνα ἔτεκες τῷ Διί. ΛΗ. οὐ πάσαι,
ὦ Ἡ-

Iunonis et Latonae.

IVN. Pulcros enim vero, Latona, et tu libe-
ros peperisti Ioui. LAT. Non omnes,
Iuno.

ὦ Ἥρα, τοιότῃς τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥ-
 Φαισός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτος μὲν ὁ χωλός,
 ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ
 κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν ἄρανόν, καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ἐγήμη, καὶ σπεδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ
 δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρηνική πέρα τοῦ
 μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν
 Σκυθίαν ἀπελθῶσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει 19)
 ξενοκτονῶσα, καὶ μιμημένη τῆς Σκύθας αὐτῆς,
 ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσ-
 ποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ
 κιθαρίζειν, καὶ ἰατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι,
 καὶ

Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulca-
 nus. LVN. Sed hic claudus tamen utilis est,
 quippe artifex optimus, et adornavit nobis coe-
 lum, et Venerem duxit, ab eaque obseruatur.
 De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra
 modum et montana; ac denique in Scythiam
 profecta nemo nescit quales cibos capiat hospi-
 tibus interlectis, atque imitata Scythas ipsos,
 qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae
 se fert euneta se scire, et iaculari, et ci-
 thara ludere, et medicum agere, et vaticinari:
 V 2 tum

19. Οἷα ἐσθίει] Hoc est, quibus sacrificiis
 delectetur: nam sacrificia esse putabant con-
 viuia Deorum. Cleric.

καὶ κατασησάμενος ἐργασήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελ.Φοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἑξαπατᾷ τὰς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἑπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλετεῖ μὲν ἀπὸ τῆς τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς καταγοητεύεσθαι· πλὴν ἐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατεύμενος· αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ἔπροεμαντεύσατο δὲ, ὡς· Φεύξεταί αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ἔτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε ἐχ' ὄρω καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

Λ Η.

tum constitutis officinis artis diuinandi Delphis, Clari et Didymis frustratur consulentes, obliqua et ambigua in vtramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, vt arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec praediuinavit fore, vt fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum et bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nio-ben praestare videaris.

g. L A T.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξεινοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, εἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμασὸς, ἐν ὃ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ Μῆσαμ δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν αὐν, αὐτὸς κρατήσας τῆ μεσικῆ; νῦν δὲ κατὰ σφοδρῆς ἀθλίας ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλῆς· ἡ δὲ καλὴ σε παρθένος ἔτω καλῆ ἐσιν, ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τῷ Ἀκταίωνα, φρονηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἴσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐῷ γάρ

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix et mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos: tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in conuiuio, admirationi est omnibus. I V N. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, vt, postquam comperit se visam esse ab Actaeone, veritate ne iuuenis euulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, V 3 neque

γὰρ λέγειν ὅτι· ἄδὲ τις τεκνύσας ἐμυζῆτο, παρε-
 θένος γε καὶ αὐτῆ ἕσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα,
 Φροσεῖς, ὅτι ζῆσει τῷ Διὶ, καὶ συμβουλεύεις
 αὐτῷ, καὶ διὰ τῆτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν ἄλλ'
 ἔβουμά σε μετ' ἐλίγον αὐθις διακρύψαν, ὅπτε-
 ταν σε κατὰ λιπῶν ἐς τὴν γῆν κατήη, ταῦρος ἢ
 κύκνος γενόμενος.

neque parturientibus obstetricaturam fuisse, vir-
 go si modo foret. L A T. Arroganter, o Iuno,
 te effers, quia coniux es Iouis, cumque eo re-
 gnum tenes: propterea contumeliam facis per-
 licenter: at videbo te post paulo iterum lacri-
 mantem, quum te Iupiter relicta in terram de-
 scenderit, tauri cygnive summa specie.

XVII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠΟΛ. Τί γε λῆξ, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιοῦ-
 τατα, ὦ Ἀπολλων, εἶδες. ΑΠ. εἶ-
 πέ εἶν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκύνος ἔχω ζυγγεῖν. ΕΡ.
 ἢ Ἀ-

Apollinis et Mercurii.

ΑΡΟΛ. Quid rides, Mercuri? ΜΕΡC.
 Quia scilicet maxime ridicula,
 Apollo, vidi. ΑΡ. Quin narra, ut et ipse
 re audita vna tecum possim ridere. ΜΕΡC.
 Venus

ἡ Ἀφροδίτη ζυνῆσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὰς ζυλλαβῶν. ΑΠ. πῶς; ἠδὲ γὰρ τι εἶναι ἔοικας. ΠΡ. ἐκ πολλῶ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτὰς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθῶν ἐπὶ τὴν κάμινον. οἷον ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθῶν, ὡς ᾔετο· καθέρῃ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τῷ λέχῳ, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγέννηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῆ ἔσα, καὶ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδῆμένη· ὁ δὲ Ἄρης
τὰ

Venus concumbens cum Marte constricta est, et Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Iampridem, opinor, ista quum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, et indicium desert ad Vulcanum. Vbi autem adscenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, et superuenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars

τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥίξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτω ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

ΑΠ. Τί ἔν; ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. ἔδέπω, ἀλλὰ ζυγαλέσας τὰς θεὰς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροι καὶ τῶ γενεουκότες, ζυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θεᾶμα ἤδισον ἐμοὶ ἔδοξε μονορχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος ἐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῷ γάμῳ; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφ' ἑσῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρητὰ ληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνην τῷ Ἄρει 20), μὴ μόνον

primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes euadendi sit nulla, supplicabat.

2. ΑΡ. Quid ergo? absoluit eos Vulcanus? ΜΕΡC. Nondum; sed conuocatis Diis spectandum praebet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. ΑΡ. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? ΜΕΡC. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, inuidebam Marti non solum adulteranti

20. Ἐφθόνην τῷ Ἄρει] Totus hic quidem, dia-

νον μοιχεύσαντι τὴν κάλλιστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ
 δεδεμένη μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔκῃν καὶ δεδέσθαι
 ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τῷ; ΕΡ. σὺ δ' ἔκῃν, ὦ
 Ἀπολλων; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσσω
 γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

teranti formosissimam Deam, sed et adligato
 cum ea. ΑΡ. Tunc ergo vinciri te patereris ea
 mercede? ΜΕΡC. Tu nolles, Apollo? pro-
 pius accede tantum et vide: magnus eris mihi
 Apollo, nisi, quum videris, idem optabis. . .

dialogus ex Homero deformatus; sed isto-
 rum lepor vix est, vt satis intelligi possit,
 nisi poetam ipsum legeris Od. Θ. 331. Hemst.

XVIII.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Εγὼ μὲν ἰσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι
 τοιῶτος ἦν υἱός, θῆλυς ἔτω καὶ διβ-
 φθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα μὲν ἀναδέ-
 δεμένη

Iunonis et Iouis.

IVNO. Me quidem puderet, Iupiter, ta-
 lis filii, tam feminei et cor-
 rupti ebrietate; qui mitra reuinctam ge-
 rat.

V 5

δειμένος τὴν κόμην, τὰ πολλαὶ δὲ μαινομέναις
 γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
 τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων·
 καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πα-
 τρὶ. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἔτός γε ὁ Φηλυμίτρης,
 ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ἔ μόνον, ὧ Ἡρα,
 τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆντας
 τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς Θράκας ὑπηγάγε-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδῶν ἐλάσας τῷ γυναικείῳ
 τῷ στρατιωτικῷ, τὰς τε ἐλέφαντας εἴλε,
 καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς
 ὀλίγον ἀντισηῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχόμενος
 ἄμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων,

rat comam, plurimum cum furibundis mulieri-
 bus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana ti-
 biasque et cymbala choreas agens, atque omni-
 no cuius similior, quam tibi patri. IVP. At-
 qui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
 lieribus, non solum, Iunó, Lýdiam subegit,
 incolentesque Tmolium cepit, et Thracas sibi
 subiecit; sed et aduersus Indos rapto mulie-
 bri isto exercitu elephantos in potestatem rede-
 git, et regione tota potitus est, regemque
 paululum resistere ausum captiuum abduxit:
 et ista quidem omnia perfecit saltans simul
 et choreas ducens, thyrsis vsus hederaceis,
 ebrius,

μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθουάζων. εἰ δὲ τις ἐπε-
 χείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
 τελευτὴν, καὶ τῆτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδή-
 σας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
 ὑπὸ τῆς μητρὸς ὡσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνυρεῖα
 ταῦτα, καὶ ἐκ ἀνάξια τῆ πατρὸς; εἰ δὲ παι-
 διὰ καὶ τρυφῇ πρόσεσιν αὐτοῖς, ἔδεις φθόνοσ
 καὶ μάλις εἰ λογίσαιτό τις οἶος ἂν νήφων οὗ-
 τος ᾖν, ὅπερ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὖ-
 ρημα αὐτῶ, τὴν ἀμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦ-
 τα, ὁρῶν οἶα οἱ μεθύσθεντες ποιῶσι σφαλλό-
 μενοι, καὶ πρὸς ὑβριν τραπόμενοι, καὶ ὅλως
 μεμη-

ebrius, ut ais, et furore concitus. Tum si quis
 in animum induxit male dicere ipsi, contume-
 liis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poe-
 nas expetiit, vel ligatum obstringens palmiti-
 bus, vel ut discerperetur efficiens a matre tan-
 quam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, at-
 que haud indigna patre? Si vero lusus et la-
 sciua simul adsint, nihil est ea in re, quod in-
 vidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis
 sobrius hiece foret, vbi isthaec facit ebrius.

2. I V N. Tu mihi videris laudaturus
 etiam inuentum eius vitem, et vinum; idque
 tametsi videas, qualia perpetrent inebriati
 titubantes atque ad iniuriam versi, et plane
 furen-

μεικρότερος ὑπὸ τῆς πίστε· τὸν γὰρ Ἰκαρίου, ὃ
 πρῶτον ἔθηκε τὸ κῶμα, εἰ ζυμπόταν αὐτοῖ
 διέφθειραν, παύσσετε τῶς διαέλαις. ΖΕΤΣ·
 εἶδεν τῆτος Φῆς· εἰ γὰρ εἶνος ταῦτα, εἶδεν ὁ Διό-
 τωρος ποισί, τὸ δὲ ζυμπόταν τῆς πίστεως, καὶ
 τὸ πέρη τῆ κωμῆς ἔχοντας ἐμφερεῖσιν τῶ
 ἐκείνῃ. εἰ δ' αὖ ἐμμετρῶ πῆη, ἰκαρίων
 μέν, καὶ ἰδίωι γένοιτ' αὖ· εἶος δὲ ὁ Ἰκαρίος ἔ-
 παύει, εἶδεν αὖ ἐργασίης εἶδεν τῶν ζυμπό-
 τῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπέηλετυπεῖν 21) ἔσαις, ὃ
 Ἡς,

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo do-
 nauit palmitem, iphī compotatores intereme-
 runt concisum lignonibus. IV P. Nihil hoc ad
 rem; quod dicitis: non enim vinum ista, ne-
 que Bacchus facit; sed potus immoderate sum-
 tus, et ultra quam deceat ingurgitari mero:
 qui vero bibendi modum seruat, hilarior et
 suauior existit; neque eiusmodi, quale Icario
 contigit, quisquam designauerit in illum
 compotatorem. At tu adhuc aemulari videris,
 Iuno,

21. Ἐπέηλετυπεῖν] Ex hoc loco compo-
 situm illud in Lexica peruenisse credibile est:
 si quis pro spurio expellendum sentiat, eum
 nihil morabor: nam hic quidem sine dubio
 legi debet ἐπιζυμπόταν· saepius ista par-
 ticula vitiosa verbis sequentibus adhaesit.
 Heuß

Ἡρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε δικ-
βάλλεις τῷ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Iuno, et Semeles meminisse, vt quæ crimine-
ris Bacchi pulcerrimas dotes.

XIX.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν,
ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνῃς δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηναῖς,
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δάξ, κενὴ δ'
οἰσῶν ἢ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσο-
χος; ΕΡ. δέδια, ὦ μήτηρ, αὐτὴν· φοβερὰ
γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὑπό-
ταν

Veneris et Cupidinis.

VEN. Quid est enimvero, Cupido, quod
alios quidem Deos debellaris omnes,
Iouem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me
quoque matrem; a sola vero abstineas Minerua,
et in illa igne careat tibi sax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quali tractandi arcus, et col-
lineandi sis imperitus. CVP. Metuo, mater, eam:
nam formidabilis est et torua, atque admodum vi-
rilis;

ταν ἂν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτήν,
 ἐπισηύσσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρο-
 μος γίνεμαι, καὶ ἀπορῥεῖ με τὰ τοξεύματα ἐκ
 τῶν χειρῶν. Α Φ. ὁ Ἄρης γὰρ ἔ Φοβερώτερος
 ἦν; καὶ ὁμῶς ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.
 Ε Ρ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίσταί με, καὶ προσ-
 καλεῖται· ἢ Ἄσκηξ δὲ ὑΦορᾷται, 22) αἰί, και
 ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλῳ παρῆπτην, πλησίον ἔχων
 τὴν λαμπάδα· ἢ δὲ, εἰ μοι πρόσσει, Φησί, νῆ
 τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τῷ
 ποδῶς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβλαῖ-
 σα,

rilis: quando igitur intento arcu aggredior ad
 eam, quassata crista perterrefacit me, et con-
 tremisco, defluuntque tela meis de manibus.
 VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen
 exarmasti ipsam, ac vicisti. CVP. At iste ultro
 admittit me, atque inuitat: Minerva contra sem-
 per suspiciosa torue me intuetur; factumque iam
 adeo, ut ego sic praeteruolarem, propius ad-
 mota face; illa confestim, si ad me accedis,
 inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum,
 aut pede correptum in Tartarum iniuciam,
 aut

22. ὙΦορᾷται] Eleganter Erasmus, *adductis
 superciliis*, utraque verbi potestate coniu-
 eta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*,
 qui dedit, *torue semper adspicit*: hoc est δε-
 μὴ ὄρᾳν. Hic autem ὑΦορᾷσθαι *suspectum
 habere, et diligenter ne noccat observare*. Hemst.

σα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπειλήσας· καὶ ὄρξ' δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τῷ σήθεος ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχιδναίς κατὰκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλις α δέδια. μορμολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τῷ Διός. αὐ δὲ Μῆσση διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κείναι λόφους ἐπισείσσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. αἰδῶμαι αὐτάς, ὧ μήτερ'· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίσσι, καὶ περὶ αἴδην ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρῖσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλέμβ-

105

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, et, quum eo oculos conuerto, in fugam propellor.

2 VEN. At expauescis Mineruam, vt ais, et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iouis. Musae vero cur tibi sunt inuulneratae, et extra teli iactum positae? an et illae cristas concutiunt, et Gorgonas ostendunt?

CVP. Reuereor illas, mater; nam venerandae sunt, et semper quiddam commeditantur, et cantu distinentur: atque ipse adsto saepius
illis

νος ὑπὸ τῷ μέλῃ. ΑΦ. ἔκκαί ταύτας, ὅτι
 σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνας ἐνεκα οὐ τιτρώ-
 σκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὄλον, εἰδὲ καταλαβεῖν αὐ-
 τὴν οἶόντε, φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἶ-
 τα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρα. ΑΦ. τίνας,
 ὦ τέκνον; ΕΡ. θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε-
 βρῶν, αἰρεῖν τε διώκασα, καὶ κατατοξεύειν,
 καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιάτῳ ἔσιν. ἐπεὶ τὸν γε
 ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄν-
 τα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολ-
 λὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

illis delinitus carminè. VEN. Age, mitte et
 istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur
 non vulneres? CVP. In summa, ne conse-
 qui quidem illam licet fugientem semper per
 montes: tum etiam sibi proprium quendam a-
 morem iam amat. VEN. Cuius, filii? CVP.
 Venationis et ceruorum, hinnulorumque, ut
 capiat persecuta, et sagittis configat; tota deni-
 que huic rei est intenta: ceteroquin fratrem
 eius arcitenentem et ipsum, ac longe iaculan-
 tem. VEN. Scio, nate, quid velis: frequen-
 ter ipsum arcu fixisti.

XX. Θεῶν

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Πάρις, ἢ Ἀλέξανδρος.

ΖΕΥΣ. Ἑρμῆ, λαβὼν τετὶ τὸ μῆλον, ἀπιθί
 ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου
 παῖδα τὸν Βηκόλον, (νέμει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
 Γαργάρω,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πά-
 ρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
 καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεῶν, ἢ
 τις αὐτῶν ἢ καλλίση ἐςί· τῶ δὲ ἀγῶνος τὸ
 ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη
 καὶ

Dearum Iudicium.

Iupiter, Mercurius, Iuno, Minerva,
 Venus, Paris, aut Alexander.

IVP. **A**ccepto, Mercuri, isto pomo abi in
 Phrygiam ad Priami filium boum pa-
 storem (pascit autem Idae montis in Gargarō) ipsi-
 que dic: Te, Pari, iubet Iupiter, quandoquidem
 formosus ipse es, et sapiens in rebus amatoriis,
 sententia Deabus lata pronunciare, quae illa-
 rum pulcerrima sit: certaminis autem praemium
 victrix recipiat pomum. Iamque commodum est,

X

vt

καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθῆμαι τὴν δίκαιαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἠδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μισθὸν τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτοῖσι οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρύξ, ἐφ' ὃν ἀπίτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδους τέτρα ξυγγενής, τᾶλλα δὲ ἀφελής, καὶ ὄρειος, καὶ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειται αὐτῆς θεᾶς.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιθήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θαρσύνουσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ

vt ipsaemet abeatis ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, vt qui ex aequo vos amem, et, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, vt alia ne dicam, necesse, vni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim iudex: iuuenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, et Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex et montanus: neque illum quis indignum. censuerit eiusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Iupiter, etiamsi vel Momum ipsam imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae ostentationem: quid enim

γὰρ ἂν καὶ μωμῆσαιτό με; χρὴ δὲ καὶ ταύταις
 ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. ΗΡ. οὐδ' ἡμεῖς,
 ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης
 ὁ σὸς ἐπιτραπῆ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα
 καὶ τῆτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ.
 ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί
 Φῆς; ἀποσρέφη, καὶ ἐρυθριάς; ἔσι μὲν ἴδιον,
 τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρ-
 θένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἀπιτε ἔν, καὶ ὅπως
 μὴ χαλεπήνητε τῷ δικασῆ αἰ νενικημένα, μηδὲ
 κακὸν ἐντρέψησθε τῷ νεανίσκῳ. εἰ γὰρ οἷόν τε
 ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Προΐωμεν εὐθύ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
 ἠγόμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ
 μοί·

enim ille mei reprehenderit? attamen oportet
 illis quoque placere hominem. IV N. Nec nos,
 Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si
 permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istam,
 quicumque sit, Parin. IV P. Tibine, nata,
 eadem placent? quid ais? faciemne auertis et
 erubescis? est hoc quidem proprium, ut vere-
 cundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen
 annuis: abite ergo: at ne quid acerbius
 indignemini iudici, quae victae eritis, nec ma-
 lum inferatis iuueni: fieri quippe non potest,
 ut aequae sitis pulchrae omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam,
 ego viae dux, vos autem non lente sequimini

X 2

me:

μοι· καὶ θαρρείτε, εἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἰκανώτατος· ἔκ' ἂν ἐκεῖνός δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τῆτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμᾶ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πότερά· δὲ ἀγαμὸς ἐστὶν ἔτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. ἔ παντελῶς ἀγαμὸς ἐστίν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνεικεῖν Ἰδαία γυνή, ἰκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ, καὶ δεινῶς δρῆϊος· ἀλλ' ἔ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνας δ' ἔν' ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾶς; ΑΦΡ. ἄλλως ἤρῃμην.

ΑΘΗ.

me: bonoque estote animo: noui Parin, iuuenis est formosus, praeterea amori deditus, et ad talia diiudicanda imprimis idoneus; is sane non male ius dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem; utrum vero innuptus est, an vxor aliqua cum eo viuit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, vt arbitror, Idaea quaedam mulier, commoda quidem facie, at rustica, et valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN.

ΑΘΗ. Παρπρεσβεύεις, ὦ ἄτος, ἰδίᾳ ταύ-
 τῃ κόνολογούμενος. ΕΡ. οὐδέν, ὦ Ἀθηναῖ,
 δεινόν, ἐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' εἵρετό με, εἰ ἄγα-
 μος ὁ Πάρις ἐσίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τῆτο πολυ-
 πραγμονῆσα; ΕΡ. ἐκ οἶδα. Φησὶ δ' ἐν ὅτι
 ἄλλως ἐπελθόν, ἐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ.
 τί ἐν ἄγαμὸς ἐσίν; ΕΡ. ἐδοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ
 τῶν πολεμικῶν ἐσίν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φι-
 λόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βυκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν
 ἀληθές ἐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄν-
 τα καὶ τῆτων ἐρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βέλεσθαι
 ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ.
 ὄραῖς; ἐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, ἐδὲ προσεγκαλῶ
 σοι

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum pri-
 vatim: cum ea sermones communicans. MERC.
 Nihil, o Minerua, quod metuas, nec quod vo-
 bis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset
 Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose sci-
 fcitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod
 casu in mentem venerat, non de industria ro-
 gasse me: MIN. Quid ergo? caelebs est?
 MERC. Haud pūtem. MIN. Quid porro?
 bellicarumne rerum studio tenetur, et gloriae
 cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea
 de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi
 quod conicere licet iuuenem expetere, horum
 ut sibi facultas fiat, et velle sane se primum esse
 in praefsis. VEN. Viden? nihil ego criminor, ne-
 que

σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ ἐκ Ἀφροδίτης τὰ τριαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷα μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη κατὰ τὸ ἀπλῆν ἀπεκρινάμην.

Ἄλλα μεταξύ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀσέρων 23), καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν

que in simulo te, quod cum ea priuatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. M E R C. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, et circiter ex aduerso Phrygiae sumus:

23. Ἄπεσπάσαμεν τῶν ἀσέρων] Ἄπεσπᾶν, auellere, distrabere, auocare: ἀποσπᾶσθαι, vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diuelli possunt ac discedere. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque auocari se patiuntur, raro commodi causa, saepius inconsiderate, sic vt periculum aliquod aut damnum grauius consequatur. Haec in Atticis, castigatissimisque scriptoribus satis sunt visitata: verum quando ἀποσπασθῆ-

τὴν Φρυγίαν ἑσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδην ὄρω,
καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἔξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πά-
ριν. ΗΡΑ. πᾶ δὲ ἔσιν; ἔ γὰρ κῆμοί Φαίνε-
ται. ΕΡ. ταύτη, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκό-
πει, μὴ πρὸς ἀκρῶ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευ-
ρᾶν, ἔ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρῃς. ΗΡΑ.
ἀλλ' ἔχ ὄρω τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί Φῆς; οὐχ
ὄρῃς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμόν οὕτως ἰ δάκτυλον ἐκ
μέσων

mus: quin etiam Idam video, Gargarumque to-
tum accurate; et, ni fallor, ipsum vestrum iu-
dicem Paridem. IVN. Vbi vero est? necdum
enim mihi apparet. MERC. Illac, Iuno, ad
sinistrum respice; non ad summum montem; sed
iuxta latus, vbi antrum et gregem vides. IVN.
Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non
tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium

X 4

ex

ναί simpliciter προ χωρισθῆναι, recedere,
digredi ponitur, illud iam communi, quam
vocant, et minus accuratae Graece loquen-
di formae proprium est. Eandem vim ob-
tinuit ἀποσπασμα, vbi tum intelligendum
est ἑαυτὸν quod a Macedonia vel Alexan-
drina dialecto videtur tractum: nam apud
vetustiores vix equidem reperiri putem.

Πολὺν autem, secus atque Interpretes fe-
cerunt, iungendum est cum ἀπεσπάσαμεν.

Hemst.

μέσων τῶν πετρῶν προσερχόμενα, καὶ τινὰ ἐκ
 τῆ σκοπέλα καταθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀ-
 γέλην; ΗΡΑ. ὄρω νῦν, εἴ γε ἐνεῖνός ἐστιν. ΕΡ.
 ἀλλ' ἐκεῖνος 24). ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἴ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα
 μὴ διατραύξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανῆς καδι-
 πτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω ποιῶ-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀ-
 φροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ.
 σὺ

ex mediis rupibus prodeuntes, et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissipetur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 viderur, positus vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex improviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam muneris,
 Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae:
 etenim

24. Ἄλλ' ἐκεῖνος] Ἄλλὰ eleganter positum:
 Imo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum
 καταστάντες quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si viderur, posi-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet inuenis a-
 nimo conturbetur, et plane stupefiat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.

σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τῷ χωρίου, πολλαίς, ὡς λόγος, κατελθῆσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. ἔσφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἀχθομαί τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. Ἄλλ' ἔν ἐγὼ ὑμῖν ἠγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τῷ μειρακίᾳ τῷ Φρυγῶς, καὶ πολλαίς δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεῖς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ αἰτῶ ἦν 25),
συμ-

etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. V E N. Non admodum, Iuno, istis commoueor cauillationibus tuis.

6. M E R C. Atque ego adeo vobis viam monstrabo : etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iupiter amabat adolescentulum Phrygem : tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad inuisendum puerum : quumque iam ab aquila ve-
X 5 here-

25. Ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰτῶ ἦν] Dubites, utrum de Ioue haec intelligenda sint, an de Ganymede : posterius in versione sero sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis : *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius vna volabam, adiutabamque in alleuando Ganymede : series orationis sauet ; sic dixerit εἶναι ἐν τῷ αἰτῶ, quod Latinis est latere in aquila, aquilae forma, celari : idque ea probabilius, quia*

μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ
 τῆ σκοπέλα καταθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀ-
 γέλην; ΗΡΑ. ὄρω νῦν, εἴ γε ἐνεῖνός ἐστιν. ΕΡ.
 ἀλλ' ἐκεῖνος 24). ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἴ δοκεῖ, κατασάντες βαδίζωμεν, ἵνα
 μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανῆς καδι-
 πτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω ποιῶ-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀ-
 Φροδίτη, προῖεναί, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ·

σὺ

ex mediis rupibus prodeuntes, et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissipetur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 videtur, positis vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex improviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam muneris,
 Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae:
 etenim

24. Ἄλλ' ἐκεῖνος] Ἄλλὰ eleganter positum:
 Imo is ipse: τὸν ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum
 κατασάντες· quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si videtur, posi-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet inuenis a-
 nimo conturbetur, et plane stupefiat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.

σὸ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τῷ χωρίῳ, ποικίλεις, ὡς λόγος, κατελθῆσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. ἔσφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἀχθόμεναι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐν ἐγὼ ὑμῖν ἠγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἔρα τῷ μειραλίῳ τῷ Φρυγῆς, καὶ ποικίλεις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν 25),
συμ-

etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. V E N. Non admodum, Iuno, istis commoueor cauillationibus tuis.

G. M E R C. Atque ego adeo vobis viam monstrabo : etenim ipse non raro commemoratus sum in Ida, quando Iupiter amabat adolescentulum Phrygem : tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad inuisendum puerum : quumque iam ab aquila ve-
X 5 here-

25. Ὅποτε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Ioue haec intelligenda sint, an de Ganymede : posterius in versione sero sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis : *Et cum iam in aere in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiurabamque in allucando Ganymede :* series orationis sauet ; sic dixerit εἶναί ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari* : idque ea probabilius, quia

συμπριπτάμενη αὐτῷ, καὶ συνεχέφριζον τοὶ κη-
 λόν. καὶ εἶ γε μέμνημα, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς
 πέτρης αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυ-
 χε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· κατὰπτάμενος
 δὲ ἔπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέφως μάλᾳ τοῖς
 ἐνυξί περιβελών, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐπὶ τῇ
 κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-
 τρυγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεσραμμένῳ ἐς
 αὐτὸν ἀποβλέποντα τότε. ἐν ἐγὼ τὴν σύριγ-
 γα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ
 δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ δικαιητής ἔτοσι πλυσίον,
 ὥσε προσείπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε,

beretur, iuxta simul volabam, alleuabamque
 pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista
 rupe illum subripuit: hic tum forte fistula lude-
 bat ad gregem; deuolans autem pone eum Iu-
 piter valde leuiter vnguibus amplexus, et oris,
 quam in capite gerebat, tiamam morsu prehen-
 dens tollebat puerum turbatum, ceruiceque re-
 flexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam
 tuli; abiecerat eam prae timore. Atenim ar-
 biter hicce prope adest: quare adloquamur
 eum.

7. Sal-

quia Ganymedem non aquila vestum vete-
 res fecerunt, sed apprehensa coma, de vn-
 guibus alitis pendentem. Hemst.

Χαῖρε, ὦ Βακώλε. ΠΑ. νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκῃ· τίς δὲ ὧν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἔ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεσπολεῖν, ἔτω γε ἔσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἔ γυναῖκες εἰσίν. "Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ἑρᾶς, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέσειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριάς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ ἔδέν· κελεύει δὲ σὺ δικαστὴν γενέσθαι τῆ κάλλος αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τῆ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον εἴση ἀναγνῆς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέρ', ἴδω, τί καὶ βέλεται· Η ΚΑΛΗ,

7. Salve, boum pastor. P A R. Et tu sane; iuuenis: quis autem huc aduenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma. M E R C. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Mineruam et Venerem intueris, meque Mercurium misit Iupiter. At quid trepidas et palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Iubet autem te Iupiter, iudicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, et ipse formosus es, et doctus rebus amatoris, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum. P A R. Cedo, videam, quid tandem velit:

FORMA

ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἔν, ὦ δέσποτα Ἐρμῆ, δυνηθεῖην ἐγὼ θνητὸς αὐτός, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θεάου, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ Βεκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀσικῶν· τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ἑποτέρα ἢ καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικασαίμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὐτὰ δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλὰ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· ἔ γὰρ ἐθέλει ἀφίσσασθαι ῥαδίως, ἀλλ' εἴθε ἂν ἀπερείση τοπρῶτον, τὰ τε ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαίκεϊ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῆ, καὶ κείνο καλὸν ὄρεῖ,

FORMA PRAESTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo: domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, et rusticus, iudicem agere admirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conueniat? haec enim talia diiudicare delicatiorum potius et urbanorum hominum: de me autem, quae capella capellam forma praestet, item iuuenca iuencam aliam, id quidem forte iudicauerim ex arte.

8. Hae vero omnes perinde pulchrae, et sane nescio, quo pacto ab vna quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult absistere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praesens probat: quod si ad aliud transierit, id aequae

ὄρῳ, καὶ πάραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον πα-
ραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ
κάλλος αὐτῶν, καὶ ἔλον περιείληφέ με, καὶ
ἄχθουμαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτός, ὡσπερ ὁ Ἄργος,
ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. ἴδοκῶ δ' ἂν
μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδῆς τὸ μῆλον.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέ-
βηκε τῷ Διὸς ἀδελφῆν, καὶ γυναῖκα· τούτας
δὲ, θυγατέρας· πῶς ἔν ε' χαλεπὴ καὶ ἔτως ἡ
κρίσις; E P. ἔκ οἶδα· πλὴν ἔχ οἶόν τε ἀναδύ-
ναι πρὸς τῷ Διὸς κεκελευσμένον.

Π Α. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσαι 26)
αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς
νεύ-

que pulcrum videt, atque immoratur, et a proximis
abripitur: atque adeo, ne longum faciam, cir-
cumfusa mihi est forma earum, totumque me
occupavit: indignor equidem, quod, quemad-
modum Argus, toto videre nequeam corpore.
Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si
tribuam pomum. Huc porro accedit, haec ut sit
Iouis soror et coniux, illae filiae: qui ergo non
ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?
MERC. Haud scio: attamen fieri non potest,
ut subterfugias a Ioue iussus.

9. P A R. Vnicum illud, Mercuri, fac sibi per-
suadeant, ut ne insensae sint in me, quae inferio-
res

26. Πείσαι] Positum est, ut Grammatici lo-
quuntur.

νενηκήμενας, ἀλλὰ μόνων τῶν ἐφθαλμῶν ἠγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. ΕΡ. ἔτω Φασὶ πειθήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναί βέλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀπόδυσμα δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβές τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τῆτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῆ δίκης; καὶ πρόσταττε ὄπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὄπη καὶ θέλω; γυμνάς ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὐτὰ· σύδ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεσράφην.

Α Φ.

res discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita aiunt se facturas; curandum tibi nunc, ut peragas iudicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorare examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me auersum.

10. VEN.

quuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῆς. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti. Hemst.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύ-
 σωμα, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλέ-
 νας λευκὰς, μηδὲ τῷ βουῶπις εἶναι μέγα φρονῶ,
 ἐπίσης δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ.
 μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης 27), ὦ Πάρι,
 πρὶν ἂν τὸν κερὸν ἀπόθῃται (Φαρμακίς γάρ ἐστι)
 μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτῆ· καίτοι γε ἐχρῆν
 μηδ' ἔτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ το-
 σαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς
 ἀληθῶς ἐταῦράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος
 ἐπιδει-

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima
 vestes ponam, ut discas, me non solas habere
 vlnas candidas, neque eo, quod grandes mihi
 sint oculi, esserri: namque aequaliter sum tota,
 et similem in modum pulcra. MIN. Ne prius
 illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposue-
 rit (est enim venefica) ne te fascinet eius ope:
 quin etiam haud oportebat ita exornatam ad-
 esse, neque tot fucatam pigmentis, quasi re-
 vera meretricem quandam, sed nudam surmam
 exhi-

27. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus et Benedictus:*
ne prius ipsam exueris, quae versio stare non
potest, nisi probaueris Ed. I. ἀποδύσης·
nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω,
vetat ratio linguae Graecae. Legendum
omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa
se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas. Heinst.

ἐπιδεικνύειν. ΠΑ. εὖ λέγῃσι τὸ περὶ τῆς κε-
 ςῆ· καὶ ἀπόθε. ΑΦΡ. τί ἔν· ἐχὶ καὶ σὺ Ἀ-
 θηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελῆσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπίσειεις τὸν λόφον, καὶ τὸν
 δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή· σοι ἐλέγχεται τὸ
 γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τῆς φοβερῆς βλεπόμε-
 νον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῆρηται. ΑΦΡ.
 ἰδὲ σοι· καὶ ὁ κεςός. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. ὦ Ζεῦ τεράσιε τῆς θεᾶς, τῆς κάλλεος,
 τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλι-
 κὸν αὕτη καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς
 ἄξιον τῆς Διός; ὡς δὲ ὄρχῃ ἢ δε ἡδέως; καὶ γλα-
 φυρὸν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίχσεν· ἀλλ' ἤδη
 μὲν

exhibere. P A R. Recte monent de cesto: atque
 ergo depone. V E N. Quid igitur nec tu, Mi-
 nerva, galea detracta nudum caput ostendis,
 sed quatis cristas, ac iudicem territas: num me-
 tus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam
 conferat caesium illud oculorum, si absque illo
 galeae terrore spectetur? M I N. Ecce tibi,
 cassis haec est demta. V E N. Ecce tibi, cestus
 quoque. I V N. At exuamur.

II. P A R. Iupiter prodigialis! quod specta-
 culum, quae forma; quanta voluptas! qualis
 haec virgo! quam regium ista et verendum
 resplendet; vereque dignum Ioue! haec au-
 tem ut suaviter intuetur! imo etiam festivum
 quiddam, atque illecebrosam subrisit. Iamque
 ego

μὲν ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ
 ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιθεῖν βέλομαι, ὡς νῦν γε
 ἀμφίβολός εἰμι, καὶ ἔκ οἶδα πρὸς ὃ, τι καὶ ἀ-
 ποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος.

ΑΦΡ. ἔτω προῖωμεν. ΠΑ. ἀπιτε ἔν αι δύο.
 σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. περιμένω. καὶ
 πειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὡρα σοι καὶ τὰλλα ἡ-
 δη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψῆ-
 Φα τῆς ἐμῆς 28). ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικά-
 σης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας
 δεσπό-

ego quod satis est habeo felicitatis. At, si pla-
 cet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam
 nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
 potissimum oculos conuertam quaquaversum vi-
 su distraeto. VEN. Ita faciamus. PAR. Re-
 cedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta. IVN.
 Resto: verum postquam me diligenter inspexe-
 ris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est confide-
 randum, an placeant tibi dona, quae praemium
 tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari,
 iudicaueris esse forma praestantem, vniuersae eris
 Asiae

28. Τῆς ψῆΦα τῆς ἐμῆς] Ψῆφος ἐμῆ, *suf-
 fragium mihi secundum ac fauens*: quemad-
 modum enim Latinis *meus, tuus*, sic apud
 Graecos aliquando ἐμός, σός, vsurpantur.
 Εἰ καλὰ σοι, an vrilla tibi sint, rebusque
 tuis conueniant. Hemst.

Υ

δεσπότης. ΠΑ. ἐν ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτε-
ρα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, πεπράξεται γὰρ ἄπερ
ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέστηχά σοι.
πάντα ἦν με, ὦ Πάρι, δικαίτης καλήν, ἔποτε ἤτο-
των ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν· πολεμι-
ξὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ.
ἄδεν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰ-
ρήνη γὰρ, ὡς ἔραξ, τανῶν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν
τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τῶ πα-
τρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ,
καὶν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδυθι ἤδη,
καὶ

Asiae dominus. P A R. Non donorum spe no-
stra constant: iamque recede: fient in hac lite
finienda, quae videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. M I N. Adsum ti-
bi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronunciaris
formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, et
victorias reportantem reddam. P A R. Nihil,
Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam
pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phry-
giam et Lydiam, belloque nullo infestatur
patris imperium. At bono esto animo: ne-
quaquam ius tuum imminuetur; etiamsi do-
notum spes nos indices minime commo-
veat. Sed indue iam vestes, atque im-
pone

καὶ ἐπίθῃ τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρῶς.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκοπεῖ κατ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλῆ, καὶ τὰδε με ἀκυσσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὄρωσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ἐποῖον ἔκ εἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τῆ κάλλεος, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασί τὰς πέτρας, κατ' ἄστυζην, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὄρων; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τῆ σῆ κάλλεος αἰβόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμημένα, μὴ μὲν τοι ἄγροικόν

pone galeam; satis enim vidi. Venerem adesse tempus.

13. VEN. En adsum prope: quin tu specta singulas partes curate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formose, et isthaec ex me audi. Ego sane iam dudum, quum te viderem iuuenem et pulcrum, qualem haud scio an allium Phrygia nutriat, beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso, quod non, relicis scopulis istisque rupibus, in vrbe viuas, sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidue iuuet honesta species tua boues? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agricolis alicu-

κόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷα κατὰ τὴν Ἴδην αἰ
 γυνῶνες. ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργί-
 θει, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακωνικῶν, οἷα περὶ ἡ Ἑλέ-
 νη ἐστὶ, γένη, καὶ καλῆ, καὶ κατ' ἕδρην ἐλάττων
 ἐμῶν, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικῆ. ἐκείνη γὰρ
 εἰ καὶ μένον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα
 ἀπολιπέσσα, καὶ παρασχῆσα ἑαυτὴν ἐκδοτοί,
 ἔφετα, καὶ συνεικίσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀ-
 κήκοῦς τι περὶ κούτης. ΠΑ. ἕδρην, ὦ Ἀφροδί-
 τη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκῆσαιμι σε, τὰ πάντα
 διηγούμενης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκεί-
 νης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος
 γενόμενος. ΠΑ. πεία δέ τις τὴν ἔψην; ΑΦΡ.
 λευκῆ

alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mu-
 lieres, sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut
 Corintho, vel Lacaenae, qualis Helene, aeta-
 te integra, pulcra, nullaque parte inferior me,
 quodque maximum est, amatoriae nequitiae pe-
 rita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita,
 sequerur, et una tecum habitabit. Omnino au-
 tem fieri non potest, quin inaudiueris aliquid de
 ea. P A R. Nihil quicquam, o Venus: at nunc
 perlibenter audiuerim ex te cuncta denarrante.

14. V E N. Est filia Ledae, illius formosae,
 ad quam Iupiter deuolauit in cyncnum mu-
 tatus. P A R. Qualinam facie? V E N.
 Can-

λευκή μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἀπαλή δὲ, ὡς ἐν ὧν̄ τρυφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ ἄτω δὴ τι περισπᾶδασος, ὡς καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τῷ Θησεῶς ἄωρον ἔτι ἀρπάζαντος. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιοῶν ἐπὶ τὴν μνηστῆραν ἀπέντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμημένης; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ εἶδα ὡς χρητὰ τοιαῦτα δεῖν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ.

Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae et palaestrae dedita: quin tanto studio experta, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis peruenit, omnes Achiuorum principes ad illam sibi despondendam conuenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perticiam has nuptias. P.A.R. Quid ais? nuptias iam nuptiae? V.E.N. Scilicet iuuenis es rudis et rusticus: ego quippe noui, ut conueniat ista facere. P.A.R. At quomodo? etenim velim et ipse scire.

Υ 3

15. VEN.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ τῆς Ἑλλάδος, καὶ πειδὼν ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεται σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήτεταί σε, καὶ ἀκολυθήσει. ΠΑΡ. τῷτ' αὐτὸ καὶ ἀπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιπῆσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελήσω βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. Θάρρει τῷτ' γε ἔνεκα. παῖδες γὰρ μοι ἐσὼν δύο καλῶ, "Ἴμερος καὶ Ἔρως" τῷτ' σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένων. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τῷτ' ὅπερ ἐστὶν, ἴμερτόν τε θήσει, καὶ ἐράσμιον·

15. V. E. N. Tu quidem peregrinaberis ad Iustrandam nimirum Graeciam: tunc ubi peruenis Lacedaemonem, videbit te Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te sectetur. P. A. R. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto marito, animum inducat, cum homine barbaro et peregrino navigationi se dare. V. E. N. Bonum animum habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus et Eros: utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibi met ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem.

σμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῆσα δεήσεσμαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολοῦθαι· καὶ ἔτιωσ ἅπαντες αὐτὴν ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἀδελον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐκ οἷδ' ὕπως καὶ ἐρῶν αὐτὴν οἶσμαι, καὶ πλέω εὐθύ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆ Σπάρτη ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναικα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήσειαν, καὶ νυμφαγωγὸν 29),
ἀμεί-

lem. Egomet etiam vna adero, ac rogabo Grati-
tias, vt nos comitentur: atque ita omnes cer-
te Helenam permouebimus. P A R: Quorū
ista euadent, non liquet, Venus: attamen amo-
iam Helenam, et nescio quo pacto videre illam
mihi videor, et nauigo recta in Graeciam,
redeoque compos mulieris, idque me male ha-
bet, quod nondum haec omnia facio.

16. V E N. At tu ne prius ames, Pari, quam
mihi conciliatrici et pronubae gratiam retu-
leris

29. Προμνήσειαν καὶ νυμφ.] Vox altera de-
clarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir
ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo
ipsi pertingere nefas, e patriis aedibus du-
cit sponsam. Sin autem tunc primum con-
trahit, ipsi sponso licet inde petere, sed
amico.

ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικη-
φόρον ὑμῖν συμπαρσῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ
τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεσί-
σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τέτε-
τῃ μῆλα πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μὴ μου
ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βέλει ἐπο-
μόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπέσχεσθαι
λίην. ΑΦΡ. ὑπισχνῆμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην
παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ'
αὐτὴν 30), καὶ ἀφίξασθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν
Ἴλιον· καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ
πάντα.

leris sententia secundum me data: decet enim
me victricem vobis vna adesse, ac festum agere
simul nuptiarum et victoriae meae: omnia quip-
pe licet tibi, amorem, formam et nuptias pro
isto pomo comparare. P A R. Metuo, ne me
negligas post iudicium. V E N. Vin' iusiuran-
dum interponam? P A R. Neutiquam: sed pro-
mitte denuo. V E N. Recipio enimvero tibi He-
lenam me tradituram esse vxorem, eamque por-
ro te secuturam esse, atque Ilium ad vos pro-
fecturam: ipsa ego adero, et adiutrix ero ad haec
omnia.

amico sibi, in eo obeundo munere, assum-
pto, qui ideo παράνομος aut πάροχος di-
cebatur. *Lacdes.*

30. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a Luciano profectum es-
se non credo: ἀπ' ἐπακτὴν; imo potius ἐπι-
αὐτὴν. *Hemst.*

πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἕμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρσει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ἕμέναιον πρὸς τέτοις παραλήψομαι. ΠΑΡ. ἔκ᾽ ἐπὶ τέτοις δίδωμι τὸ μῆλον; ἐπὶ τέτοις λάμβανε.

omnia. P A R. Etiam Amorem et Himerum et Gratias adduces? V E N. Ne dubita: Pothum et Hymenaeum insuper adsumam. P A R. Quin ergo ea conditione vt trado tibi pomum, sic tu accipe.

X XI.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. **Η**κσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανά; ἢν ἐφελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆ ἔρανῃ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀπκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάσσοθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γάρ

Martis et Mercurii.

MARS. **A**udistin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iupiter, quam superba et absurda? Si voluero, inquit, ego ex caelo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim

γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσωμι ἀνελ-
κύσσει, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ
τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν
καθ' ἑν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν,
ἐκ ἂν ἀρηθρεῖν· ὁμᾶ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέ-
ρειν ὡς μὴ κατὰβρήσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν 31) προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πεισθρεῖν.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρης. ἔ γὰρ ἀσφαλὲς λέ-
γειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀποκλύσω-
μεν τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἶει γὰρ με πρὸς
πάντας.

enim profecto detraxeritis. Ego contra si vo-
luero sursum attrahere, non vos solum, sed et
terram simul ac mare adducta in sublime tollam:
et cetera, quaecumque ipsemet audiuisti. Ego
autem, si singulos compares, omnibus fortio-
rem esse et validiorem, inficias non iuerim:
sed vna iunctis tot Diis superiorem esse, ut pon-
dere nostro ne deducere quidem eum valeamus,
etsi terram et pontum adsumserimus, haud sane
mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tu-
tum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet
ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas
ad

31. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καὶ. diuersus
est vsus, quando iterantur hae particulae,
neque huc congruit. Hemst.

πάντας ἄν ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σέ, ἔν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὁ γὰρ μάλα γελῶν ἔδοξέ μοι ἀκρόντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἔκ ἄν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἔ πρό πολλῶ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαΐασάντες, ἐπεβέλευσαν ζυγῶν αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελείψασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχερα ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κερκυῶ, καὶ βροντῆ. ταῦτα λογιζομένω ἐπήεις μοι γελῶν ἐπὶ τῆ καλλιρημοσύνη αὐτῶ. ΕΡ. σιώπα· εὐφύμει. ἔ γὰρ ἀσφαλές ἔτε σοὶ λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκροῖν τὰ τρικῦτα.

ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noueram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possum reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, et Iuno, et Minerua seditione mota struclisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserrata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius. MER C. Tace: saue linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XVII. Πα-

XXII.

Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΝ. Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νῆ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. ἔχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς ἔν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ.

μοιχιδιὸς εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. ΕΡΜ.

νῆ Δία; τράγχε ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα.

ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύ-

την, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχρηλα,

καὶ τραγικὰ, καὶ ἔραν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; ΠΑΝ.

ὅσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτῶ υἱόν,

ὦ πάτερ, ἐπονείδισον ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ

σεαυ-

Panis et Mercurii.

ΠΑΝ. Salve, pater Mercuri. MERC. Imo
et tu quoque: sed quomodo sum ego
tuus pater? ΠΑΝ. Non tu Cyllenius et Mer-
curius: MERC. Ita sane: at quo pacto filius
meus es? ΠΑΝ. Per adulterium sum ex amo-
re tibi natus. MERC. Profecto hirco prius
aliquo adulterante capram: meus enim qui fie-
ri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et
barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,
et cauda super nates. ΠΑΝ. Quicquid in
me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o
pater, probris ac dedecore afficis: quin potius
temet

σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς·
ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ Φῆς σε
μητέρα; ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγώ γε;

ΠΑΝ. ἔκ αἶγα ἐμοιχεύσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυ-
τὸν, εἶποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιά-
σω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ

ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίε λέγω Πηνελόπην. ΕΡΜ. εἶτα
τί παθῆσα ἐκείνη ἀντ' ἐμῆ τράγωσε ὁμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε
γὰρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ,
μήτηρ μὲν σου, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ
Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων
Ἑρμῆν τὸν Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος
καὶ

remet ipsum, qui tales gignis et procreas; ego
vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem
dicis matrem tuam? numquid imprudens in ca-
pra stuprum commisi? PAN. Non capram qui-
dem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeat,
si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuli-
sti: quid commorso digito quaeris, multumque
haesitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.
MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum
illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi.
Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater
quidem tua, inquit, ego sum Penelope Sparta-
na: at patrem scito deum habere te Mercurium
Maiae et Iouis filium: quod autem cornutus,
hirci-

καὶ τρυγασκελῆς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὅπτε γάρ μοι συνῆν ὁ πατήρ· ὁ σός, τράγω ἑαυτὸν ἀπέεικασεν, ὡς λάθρι· καὶ διὰ τῆτο ὁμοίος ἀπέβης τῷ τράγω. ΕΡΜ. νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τριῖτον. ἐγὼ ἔν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρυνῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σός πατήρ κεκλήσμαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἔκαταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ ἰκαπυρῖν· καὶ ὁ Διόνυσος ἔδεν ἐμῆ ἀνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποιήκε με· καὶ ἡγῆμαι αὐτῷ τῆ χρεῖ. καὶ τὰ ποιήματα δὲ εἰ θεῶσσιό με, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνά τὸ Παρθεῖον

hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis enasferis hirco. M E R C. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, et ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, et fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem et thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quocumque circa Tegeam et per Parthe-

θέτιον ἔχω, πάνυ ἠσθήση. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτιωσ ἠρίσευσα ἐν Μαραθῶνι, ὡς καὶ ἀρισεῖον ἠρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῆ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἐλθῆς, εἴση ἕσσο ἐκεῖ τῷ Πανὸς ἔνομα.

ΕΡΜ. Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τῶτο γὰρ, εἶμι, καλέσέ σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γάρ εἰμι, καὶ ἂν ἄγκπῆσαιμι συνῶν μισῶ. ΕΡΜ. τῶς αἰξί δηλαδή ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῆ τε Ἥχοϊ καὶ τῆ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις τῶς τῷ Διονύσῃ Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν ὅ, τι

thenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum tibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quaeso, dic mihi, duxistin iam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim vna, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero et Echo et Pityn in eo, et cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque obseruor. MERC. Scin? igitur, quid

ὅ, τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτῆντί μοι;
 ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν
 ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσιδί μοι, καὶ Φιλο-
 Φρονῆ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκρόν-
 τός γε τινός.

quid mihi gratificabere, fili, iam primum peten-
 ti a te? P A N. Impera, pater: nos autem vi-
 derimus ista. M E R C. Et accede ad me, et
 comitate blanda complectere: patrem vero vide
 ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ΑΠΟΛ. Τί ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίες, ὦ Διό-
 νυσε, ἀδελφὲς εἶναι Ἔρωτα, καὶ
 Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίως ὄντας
 τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχει μικράν
 περι-

Apollinis et Bacchi.

ΑΡΟΛ. Quid autem dicamus? eademne matre
 natos, Bacche, fratres esse Cupidi-
 nem, Hermaphroditum et Priapum, dissimiles pla-
 ne forma, et vitae instituto? etenim hic quidem
 undiquaque pulcer arcum tractat, et potentia non
 medio-

περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχων· ὁ δὲ Θῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. ἐκ αὐ-
διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος·
ὁ δὲ καὶ πέρα τῆς εὐπρεπῆς ἀνδρικοῦς ὁ Πρίαπος.
ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἄπολλον· σὺ γὰρ
ἢ Ἀφροδίτη αἰτία τέττα, ἀλλὰ οἱ πατέρες διά-
φοροι γεγεννημένοι· ὅπῃ γε καὶ ὁμοπάτριοι πολ-
λάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἀρσην, ἡ δὲ Θή-
λεια, ὡσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ'
ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν·
τόξοτα γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου
τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ ἔχ' ὅμοια, ὅτι
ἡ μὲν Ἄρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ
μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἶοι
γὰρ

mediocri circumdatus omnibus imperat: iste mu-
liebris, femiur, et ambigua facie; haud plane
dignoscas, ephēbus sit an virgo: ille vero etiam
ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C.
Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim
Venus huius discriminis causa, sed patres inter se
disparēs: vbi sane eodem geniti patre saepius ex
vno utero hic masculus, illa femina, quemadmo-
dum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos ta-
men similes, et eadem studia tractamus, quippe
ambo arcus vfu periti. B A C. Vsque ad arcum,
eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident,
quod Diana hospites maestet apud Scythas: tu
autem vaticineris, et sanēs aegrotos. A P. Puta-
ne

γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤγε καὶ παρεσκεύασα, ἦν τις Ἑλλήνων ἀφίκτηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆ, μυσάττομένη τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. εὐγε ἐκείνη ποιῶσα.

Ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοι διηγῆσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἰκανῶς ὑποβεβρημένοι, κατ' αὐτὰς περὶ μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος αἰδέσμαι δὲ λέγειν. Α Π. ἐπίερα σέ; ΔΙΟ. τοιῶτόν ἐσι. Α Π. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Α Π. εὐγε, τὸ

ne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus peruenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo nauis, auersata caedes. B A C. Iure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lamysiaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in conuiuio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. Α Ρ. Tentabat te? Β Α C. Rem. tenes. Α Ρ. Tu autem quid ad haec? Β Α C. Quid aliud quam risi. Α Ρ. Laudo, quod

τὸ μὴ 32) χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως: συγγνώσος γὰρ, εἰ καλὸν σε ἔτῳς ὄντα ἐπέριξα. ΔΙΟ. Τέ-
τε μὲν ἔν ἔνεκα καὶ ἐπὶ σε ἄν, ὦ Ἀπολλῶν,
ἀγάγοι τὴν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομή-
της, ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπι-
χειρήσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυ-
υσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam ve-
nia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. ΒΑC.
Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo,
faciat periculum: tu enim formosus et comatus;
ut vel sobrius te Priapus adoriatur. ΑΡ. At ca-
vebit, Bacche; ne sollicitet: habeo enim cum
coma etiam arcum.

32. Εὐγε, τὸ μὴ] Scribendum est, εὐγε, ὅτι
μὴ χαλεπῶς. Hemst.

XXIV.

Ἑρμοῦ καὶ Μαΐας.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ τις, ὦ μήτηρ, ἐν ἄρανῳ θεὸς
ἀσλιώτερος ἐμῆ; ΜΑΙ. μὴ λέγε,
ὦ Ἑρ-

Mercurii et Maiaae.

MERC. Estne enim aliquis, mater, in coelo
deus miserior me? ΜΑΙ. Ne dixeris,
Mer-

ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω,
 ἔς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μένος κήμων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν
 μὲν γὰρ ἔξανκάζαντα· σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ;
 καὶ διασρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετή-
 σαιτα ἐκαστῶ, παρεστῆναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέ-
 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς πρὸς αὐτῆ ἄνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομῆντα; καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμέ-
 νον παρτιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. . . πρὶν δὲ τὸν
 νεώνητον 33) τῆτον οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέ-
 κταρ

Mercuri, tale quicquam. - M E R C. Ne dixerim;
 qui tot negotia sustineo solus, lassitudine con-
 fectus, inque tot ministeria distractus! mane
 quidem mox atque surrexi, euerrere sympo-
 sium oportet, et postquam instravi concionem,
 tum ordine disposui singula, apparere Ioui et
 perferre quoquo versus nūncios ab eo sursum
 deorsum indies ingens spatium emetientem:
 quumque rediero adhuc pulverulentus, ap-
 ponenda est ambrosia: prius vero quam re-
 cens emtus ille pincerna veniret, ego etiam ne-
 Star

33. Νεώνητον] Iure vocat Ganymedem, cu-
 ius rapti pretium dederat Iupiter vel equos
 immortales, ut cum *Homer.* II: ε. 265. et
Apollod. II. p. 123. plerique tradunt; vel
 vitim auream, ut ex *Cycli* poetis refert
Schol. Euripid. ad *Orest.* v. 1392. *Hemst.*

ταρ· ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλάτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροσκοπεῖν εἶναι, καὶ παρεσάνασι τῷ δικαστηρίῳ. ἔ γάρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἐκιάτερος ἐν ἔρανῳ καὶ ἐν ἄδῃ εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κάκεινα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὐωχῶνται

dar. infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque prosequi, et adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt, quae de die facio, quum in palaestris versor, in concionibus praeconeo, rhetoras edoceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mihi in tot partes obeundas diuiso.

2. Atqui Ladae liberi alternis vterque in coelo et apud inferos degunt: mihi autem singulis diebus et haec et ista sunt facienda. Alcmenae et Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulan-

χένται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντος
 διακονῆμα αὐταῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκουτά με ἀ-
 πό Σιδῶνος 34) παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέποιθέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἢ
 πῶς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέποιθεν αὐθις
 ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἶτ'
 ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησίην, ἐλθὼν, ἐν παρό-
 δῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα
 ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατὸν ἦν, ἠδέως ἂν ἠξίωσα
 πεπραῦσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῆ κακῶς δαλεύοντες.
 ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον, χρεὶ γὰρ πάντα
 ὑπὸ

epulantur curarum expertes : ego Maia Atlantis
 filia natus ministro illis. Quin imo iam modo
 venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam
 me miserat visarum, quid agat puella, antequam
 respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem
 Danaën : tum inde in Boeotiam, inquit, profe-
 ctus in transitu Antiopam vise. Iamque plane
 confectus animum despondi : atque adeo, si mihi
 facultas foret, perlibenter equidem postulauerim
 vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem
 seruiunt. M A. Mitte ista, fili : oportet enim cun-
 cta

34. Ἀπὸ Σιδῶνος] Credo, *Lucianum* memo-
 riae vitio, dum his ludicris animum relaxat,
 parum attentum pro sorore Cadmi filiam
 posuisse. *Hemst.*

ὑπηρετεῖν τοῦ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν
ὡσπερ ἐπέμφθης, ἀββει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν
Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβεις·
ὄξύχολοι γὰρ οἱ ἐρώντες.

Ita morigerari patri te iuuenem. Nunc igitur,
ut missus es, propera, quantum potes, Argos:
deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior ac-
cipias: nam in iram et bilem, procliuēs sunt
qui amant.

XXV.

Διὸς καὶ Ἡλίου.

ΖΕΥΣ. Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κείνισθε;
ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῆ ἅπαντα,
μειρακίῳ ἀνοήτῳ πισεύσας τὸ ἄρμα, ὅς τὰ μὲν
κατέφλεξε, πρόσχησις ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ
κρύβης διαφθαρέναι ἐπαίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπο-
σπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως εὐδέν ὅ, τι οὐ ξυνε-
τάραξες.

Iouis et Solis.

IVP. Qualia patraſti, Titanum pessime! per-
didisti quae in terris sunt omnia,
adolescētulo insipienti concredito curru; quid
haec exuffit, prope terram latus, ista frigore
corrumpi fecit, multum inde abducto igne: ut
que paucis dicam, nihil est, quod non conur-
barit,

τάρχξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ
 γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κερκυνῶ, ἔδὲ
 κείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, τοιᾶτον ἡμῖν
 τὸν καλὸν ἠνίοχον καὶ διΦρηλάτην ἐκπέπομ-
 Φας. ΗΛ. ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέ-
 παινε, εἰ ἐπείσθην υἱῶ πολλὰ ἰκετεύοντι· πό-
 θεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικᾶτον γενήσεσθαι
 κακόν; ΖΕΥΣ. ἐκ ἡδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκρι-
 βείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαίη
 τῆς ὁδῶ, οἴχεται πάντα; ἠγνῶεις δὲ καὶ τῶν
 ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν
 χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς·
 ὥσπερ ἀμέλει καὶ τᾶτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαία, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ,
 καὶ

barit, et confuderit: ac nisi animaduersa re de-
 iecissem illum fulmine, ne reliquiae quidem ho-
 minum restarent: talem nobis optimum illum
 aurigam, et currus agitatore[m] emisisti. S O L.
 Peccaui, Iupiter: sed ne acerbius feras, si mo-
 rem gessi filio multum supplicanti: unde enim
 sperare potui tantum fore mali? I V P. Non tu
 sciebas, quanta indigeret accurat[i]one haec res,
 et, si quis tantillum euageretur a via, actum esse
 de omnibus? ignorabasne porro equorum ani-
 mos, utque deceat continere summa vi fraena? si
 quis enim relaxet, habenas aspernantur statim:
 quemadmodum videlicet istum quoque distule-
 runt nunc ad sinistra, post pau[is] ad dex[ter]a, inter-
 dum

καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῆ δρόμου ἐνίστε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἐνθα ἐβέλοντο αὐτοί· ὁ δὲ ἐκ εἶχεν ὅ, τι χρῆσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπισάμην, καὶ διὰ τῆτο ἀντεῖχον ἐπιπολύ, καὶ ἐκ ἐπίσειον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῆ, ἀναβιβασάμενος 35) ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρῆ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω

ἀφέν-

dum etiam in contrariam; quam quo cursus se-
rebat, partem; tum sursum et deorsum, ac pla-
ne quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat,
quod equis faceret.

2. SOL. Isthæc equidem omnia noram, ac
propterea retinebar diu, nec committebam ipsi
mei currus agitationem. Postquam tandem in-
stando expugnauit et lacrimis, et mater Clyme-
ne vna cum eo, permisi currum vt conscende-
ret, et monendo docui, quomodo oporteret fir-
mo gradu consistere, quousque sursum im-
missis

Ζ 5

missis

35. Ἀναβιβασάμενος] Illud in Interpretibus
reprehendere licet, quod βεβηκέναι dede-
runt viae insistere, quum sit, firmo certoque
gradu nixum consistere, illum corporis statum
componere, qui ab equis animosis et frenamor-
dencibus non facile turbetur. ἐσηκέναι βε-
βαίως. Ita non tantum εὔ βεβηκέναι a
Graecis, verum et βεβηκέναι per se sumi-
tur. Hemst.

ἀφείντα ὑπερχειρῶδηαι , εἶτα ἐς τὸ κάττιτες
 αὐτοῖς ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆεῖναι τῶν ἡνιῶν,
 καὶ μὴ ἐφείναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ
 καὶ ἡλίκος ὁ κύνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλάνοιο· ὁ δὲ
 (πῶς γὰρ ἦν) ἐπιβὰς τρυφάτε πυρός, καὶ ἐπι-
 κύψας ἐς βάθος ἀγκυρῆς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰ-
 κός. εἰ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο ἐκ ἔντα ἐμὲ τὸν
 ἐπιβεβηκότα, κατὰφρονήσαντες τῆ μείρανίου
 ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐ-
 ποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, εἶμαι δεδιώς
 μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυχῆς 36).

ἀλλὰ

missis habenis in sublime ferri, tum deorum
 rursus vergere, quoque pacto compositum esse ha-
 benarum, ac minimum concedere animis equo-
 rum. Addidi porro, quantum esset discrimen,
 nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe
 puer, quum conscenderat tantum ignem, et
 prospexerat in profundum immense patens, stu-
 pore percussus fuit, ut par est: equi autem,
 ubi senserunt non adesse me, qui curram
 insistens regerem, contempto adolescentulo,
 praecipites extra viam ruerunt, et gravia
 ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e ma-
 nu dimissis, opinor metuens, ne excute-
 retur, ipse arreptam tenebat arnygem.

Sed

36. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυχῆς] Est ἀντυχῆς
 orbiculus summae curuli sellae additos eam-
 que cingens; sed proprie tamen eius cacu-

men

ἀλλὰ ἐκείνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοί, ὦ Ζεῦ, ἰκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν ἐν σύγγώμῃν ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἢν τι ὄμοιον παρανομήσῃς, ἢ τινὰ τοιῶτον σεαυτῆ διαδόχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴση, ἐπόσον τῆ σῆ πυρὸς ὁ κέραυνὸς πυρωδίζερος. ὡς' ἐκείνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτόμεναι ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα περ' ἐπέσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύεσσαι, καὶ αἰγείροι γιγνίσθω-

Sed et ille iam, quam meruit, habet poenam, et mihi, Iupiter, satis est supplicii luētus.

3. IVP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, et populi fiant ob

men aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad vtrumque latus, cui, si currum consistere oporteret, habenae circumligari possent. Hinc patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιώς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. *Hemst.*

γέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει 37)· σὺ δὲ συμπη-
 ξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐ-
 τῷ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπτα) ἔλαυ-
 νε, ὑπαγαγὼν τὰς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τού-
 των ἀπάντων.

ob huncce casum. At tu refecto currū (infra-
 ctus enim est iemo eius, alteraque rotarum con-
 trita) cursum redordire subiūctis equis. Ut
 tamen memor sis horum omnium.

37. Ἐπὶ τῷ πάθει] Dederant Interpretes,
 prae dolore: parum accurate. Πάθος est
 ipsius Phacethontis fulmine icti praecipitati-
 que casus. Hemst.

X X V I.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠ. Ἐχθεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ
 Κάστωβ ἐστὶ τῶν, ἢ πότερος ὁ Πε-
 λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ ἔκιν' ἀν' διακρίναμι αὐτούς.

ΕΡΜ.

Apollinis et Mercurii.

ΑΡ. Potin vt mihi dicas, Mercuri, vter
 Castor sit horum, aut Pollux?
 nam equidem vt discernam eos, non est.

MERC.

ΕΡΜ. ὁ μὲν χυθὲς ἡμῖν ζυγγενόμενος, ἐκεῖνος
 Κάστωρ ἦν, ἄτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς
 διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ἄτος μὲν,
 ὦ Ἀπολλων, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη
 τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγω-
 νιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιζα, ἑπὶ τῷ ὑπὸ τοῦ
 Βέρρυκος Ἀμύκῃ ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων.
 ἄτρεος δὲ ἄδεν τοιᾶντον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθα-
 ρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὠνη-
 σας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγε ἄλ-
 λα πάντα ἴσα, τῷ ὡς τὸ ἡμίτομον 38), καὶ
 ἀσῆρ.

MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is
 Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto di-
 gnoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic,
 Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae
 accepit ab aduersariis pugilatu certans; ea ma-
 xime, quibus est a Behryce Amyco vulneratus,
 quando Iasoni socius nauigabat: alter autem ni-
 hil tale praesert, sed purus est atque integra
 facie. AP. Gratum imprimis fecisti, qui me
 docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta
 sunt paria, oui dimidium segmentum, eique
 addita

38. Τῷ ὡς τὸ ἡμίτομον] Pileos intelligi, qui-
 bus Castores utebantur, in aperto est posi-
 tum, indeque Carullum vocasse pileatos fra-
 tres: figura sane pileorum dissectum per
 medium oui putamen referebat. Hemst.

ἄστηρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥσε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τῷ Πολυδεύκης ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε ἐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμιγείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τῆτο· ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔξυνητήν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴτε ἔδ' ὄψοντα ἕτως ἀλλήλους, ὕπερ ἐπόθεν, οἶμα, μάλισα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς,

addita superne stella, iaculum in manu, et equus utriusque albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. MERC. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum, alterum immortalis esse; inter se diuiserunt, eo pacto ipsi immortalitatem. AP. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, quum hic apud Deus

θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ,
ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται,
σύ δὲ παλαίειν διδάσχεις, παιδοτρίβης ἄριστος
ὢν, ἢ δὲ Ἄρτεμις μαieiύεται, καὶ τῶν ἄλλων
ἕκαστος ἔχει τινα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις
χρησίμην, ἔτοι δὲ τί ποιήσασιν ἡμῖν; ἢ ἄργοι
εὐωχῆσονται, τηλικῶται ὄντες; ΕΡ. ἔδαμῶς,
ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσει-
δῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν
πρὸς ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαν-
τας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλέοντας.
ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις
τὴν τέχνην.

Deos, iste apud defunctos per vices sit Atta-
men, sicuti ego vaticinor, Aesculapius mede-
tur, tu luctari doces exercitator in hoc genere
optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque
Deorum singuli habent artem quandam aut Diis
aut hominibus vtilem, quid hi nobis operis fa-
cient? an inertes epulabuntur tam grandi na-
tu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandata
prouincia, vt ministrent Neptuno; et obequita-
re decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos
videant, considerare in ea nauis, illaque vestos
feruare. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem
narras artem.

Ενά-

Ἑνάλις Διάλογος.

I.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.

ΔΩΡ. Κωλὸν ἐρᾶσθην, ὦ Γαλατεία, Φασίτων
 Σικελὸν τέττον προμενὰ ἐπιμεμηγένη
 σσί I). ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶντες
 γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὅπως ἂν ᾔ. ΔΩ. τί ἐν, εἰ καὶ
 τῷ Διὸς αὐτῷ πᾶς ὢν ἀγριὸς ἔτω καὶ λᾶσιος
 ἐφθίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφώτατος, μὲν-
 φθαλμὸς, οἷοι τὸ γένος ὄντων ἀντι αὐτῶν
 πρὸς

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae.

DOR. Pulcrum amatorem, o Galatea, aiunt,
 Siculum istum pastorem, insanire in
 te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim
 filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo?
 si vel Iouis ipsius filius ferus adeo et hirtus vi-
 deretur, quodque omnium est maxime deforme,
 unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse
 ad

I. Ἐπιμεμηγένη σσί] Commode Lucianus
 eam locutionem adhibuit, quae gravissimi
 amoris, furorisque proximi vim contineat.
 Hemst.

πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. εἰδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὃ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, εἰδὲν ἐνδῆεξερου ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, ἐκ ἐρασῆν, ἀλλ' ἐρίμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ἐνειδισκόν τῆτο· εἰ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνῳ αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτέ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παιζέσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Λῆτινῆς, καθὸ μεταξὺ τῆ ὄρας καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομυκνύετο, ὑμᾶς μὲν εἰδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπασῶν
ἢ καλ-

ad formam? GAL. Neque hirtum illud eius, et, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: et oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL. Haud certe amatum; verum illam nimiam obprobriandi libidinem vestram non sero quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pacens aliquando, cum a specula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Aetnae, qua parte inter montem et mare longe litus proreunditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omni-

Λα

bus

ἡ καλλιῆς ἔδοξα· ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπειῆγε τὸν ὀφθαλμὸν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιά· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμι, καὶ ἀξίερατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεδῆ τὴν ὄψιν καλῆ ἔδοξας, ἐπίφθονος σῆι γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τῆτο, σῆμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα ἔν τὰ ὅμοια τέτοις ἡγεῖται καλῶ.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπῳτ' ἂν ἐθελήσης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις ἔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρης τινός, εἶποτε γαλήνη εἶη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυτὴν ἐδὲν ἄλλο ἢ χρέαν λευκὴν ἀκριβῶς· ἐκ
ἐπι-

bus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit oculum: illa vos puugunt; indicio enim sunt, me forma meliorem esse, et amore dignam: at vos despectae fuistis. DOR. Tu si pastori et lumine defecto pulcra fuisti visa, ideo te talem putas, cui inuideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob causam, quod adfueverit caseo et lacti: cuncta igitur his similia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris discere, qualis tibi sit facies, a rupe quadam, si quando tranquillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam
exqui-

ἐπαινεῖται δὲ τῆτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα. Γ Α. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὁμῶς ἐρασὴν καὶν τῆτον ἔχω· ὑμῶν δὲ ἔκ ἐσιν ἢν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθημεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μουσικός ἐσι.

Δ Ω. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκῆσαμεν αὐτῆ ἀδοντας, ὅποτε ἐκώμασε πρῶην ἐπὶ σέ· Ἄφροδίτη Φίλη, δινον ἄν τις ἐγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πηκτίς, οἶα! κρανίον ἐλάφῃ γυμνῶν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὡσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρά, ἔδδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελώδει ἄμυσόν τι,
καὶ

exquisite: illud autem non laudatur; nisi enitescat candori immixtus rubor. G A L. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, siue nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem et aliis rebus excellit, et musicus est.

4. D O R. Tace, Galatea: audiuius illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis ruderere, fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cerui nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum iugum addidisset, atque alligasset neruos, quos nulla clānicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam.

A a 2

et ab-

καὶ ἀπῶδόν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ
λύρα ὑπήχει· ὥσε εἰδὲ κατέχειν τὸν γέλῳτα
ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ
μὲν γὰρ Ἥχῳ εἰδὲ ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν,
ἔτω λάλος ἔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠσχύνητο,
εἰ Φανείη μιμημένη τραχεῖαν ὠδὴν, καὶ κατα-
γέλασεν.

ἘΦερε δὲ ὁ ἐπέρασος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθύρ-
μάτιον ἄριτε σκύλακα 2), καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ
προσ-

et absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud
lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem
risum poteramus in amatorio isto cantico: nam
Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet,
tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si vi-
sa fuisset imitari asperum cantum et ridiculum.

5. Imo ferebat etiam amabilis iste in vi-
nis ludicrum, vrsae catulum, hirsutia sibi
plane

2. Ἀθύρμάτιον ἄριτε σκύλακα] Ἀθύρματα
non tantum catuli Melitaei, atque eius ge-
neris animalia oblectamenti causa delicatius
habita, sed et Deorum ἀθύρματα, quibus
sibi consecratis delectari putabantur. Poly-
phemi formam vrsi decebant, ludicrum ve-
nustissimum; ingenium, quod eos non sibi,
sed dominae Galatae seruaret. Vnum
vrsi catulum, quem in vlnis ferret, suffi-
cere putavit Lucianus, suos sine dubio secu-
tus auctores. Tum καὶ minus opportune
posi.

προσευκόμενα. τίς ἔτι ἂν φθονήσῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιῶτα ἔρασθ; ΓΑΛ. ἔτι σὺ, Δωρί, δείξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ἔντα, καὶ ἰδρυκώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἔρασθς μὲν ἔδειξ ἔσι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραςος εἶναι. τοιῶτος δὲ, οἷός ὁ Κύκλωψ ἔσι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς Φάσι, καὶ σιτέμενος τὰς ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶς αὐτῆ.

plane similem. Quis non inuideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiolem scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat. DOR. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudiuor, ut aiunt, et cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eueniat, tuque mutuum ames illum.

positum: scripserat *Noster* κατὰ τὸ λάσιον, etc. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι. *Hemst.*

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΥΚ. **Ω** πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κα-
 τράτῃ ξένῃ· ὅς μεθύσας ἐξετύ-
 φλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς
 δὲ ὁ ταῦτα τοιμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ
 μὲν πρῶτον ΟΥΤΙΝ ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλγας, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
 ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἷσα ὄν λέγεις, τὸν Ἴθακή-
 σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐ-
 πράξεν, εἰδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν.

ΚΥ. Κατέλαβεν ἐν τῷ ἀντρίῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς
 ἀναστρέψας, πολλὰς τινας, ἐπιβελείοντας δη-
 λόντι

Cyclopis et Neptuni.

CYC. **P**ater, qualia sum passus ab illo scele-
 rato hospite, qui, quum inebriasset,
 excaecavit me dormientem aggressus. NEP.
 Quis ista, Polypheme, est ausus? CYC. Initio
 semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
 extraque teli iactum erat, Ulyssēm sibi nomen
 esse dixit. NEP. Noui, quem dicas, Ithacensem
 illum: ex Ilio domum reuehebatur. Quo-
 modo tamen ista patrauit, qui haud valde forti
 sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu re-
 versus aliquam multos, insidiantes nimirum
 gregi-

λονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκε τῇ θύ-
 ρῃ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης)
 καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνκυσάμενος ὁ ἔφερον δέν-
 δρον ἀπὸ τῆ ὄρης, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
 τὰς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβῶν αὐτῶν τινὰς,
 ὡσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λησὰς ὄντας. ἐν-
 ταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκείνος, εἴτε ὈΥΤΙΣ,
 εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν
 τι ἐγγεῖας, ἠδὲ μὲν, καὶ εὐσμοιον, ἐπιβελότα-
 τον δὲ, καὶ ταράχιδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐ-
 θυς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πτόντι, καὶ τὸ
 σπήλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο, καὶ ἔκ ἔτι ὄλως ἐν
 ἐμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὑπνον κατεσπάσθην·
 ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας γβ
 προσέτι

gregibus: vbi autem opposui ianuae operculum
 (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci suc-
 censa, quam sciebam arbore a monte, id agere
 videbantur, vt absconderent sese. Tum ego cor-
 reptos eorum quosdam, vt aequum erat, com-
 manducani, quippe latrones: ibi vaserrinius, il-
 le siue Utis, siue Vlysses, dat mihi bibere me-
 dicamentum insusum, suauis quidem, et odoris
 boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissi-
 mum: etenim cuncta statim videbantur mihi cir-
 cumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sur-
 sum deorsum vertebatur, nec amplius omnino
 apud me eram; denique in somnum deuolutus
 sum. Ibi ille, raso adacuendum veste, et ambusto
 A a 4 insuper,

προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα; καὶ ἀπ' ἐκείνχ τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς ἐκ ἐξέθορες μεταξύ τυφλέμενος. ὁδ' ἐν' Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἔ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρῆς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὅπως ἔχρην πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν 3) ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλω-

insuper, lumine me priuavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune...

3. N E P. Quam tu altum obdormiisti, fili; qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit: nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amouere petram a ianua. C Y C. Imo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam quum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oues ad pastum, praecipiensque arieti quaecumque par erat illum facere pro me.

4. N E P. Intelligere mihi videor sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclo-

3. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις; ὅτι γε ἔλ.] Haec inter-

Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ.
 συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρσι-
 το τῷ ἐπιβλεψόντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφη ὅτι
 ΟΥΤΙΣ ἔσι, μελαγχολῶν σιθύντες με, ὥχαιτο
 ἀπιόντες. ἔτω κητεσφίσατό με ὁ κατάρρα-
 τος τῷ ὀνόματι. καὶ ἔ μάλισα ἠνίατέ με, ὅτι
 καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἔδ' ὀπατήρ,
 φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταιί σε. ΠΟ. θάρσει,
 ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη ὅτι,
 εἰ

Cyclopas quanto poteris clamore aduocasses ad-
 uersum eum. CYC. Conuocaui, pater et vene-
 runt: sciscitati autem insidiatoris nomen, ubi
 ego dicebam Vtin esse, atra me bile percitum
 ducentes confestim abierunt: sic me circumuen-
 tum detestabilis illè decepit nomine: quodque
 maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato
 mihi oculi damno, ne pater quidem, in-
 quit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum
 animum habet, fili; uisceris ipsum, ut discat,
 Λα 5 quam-

interpunctio, qua Fl. caret, a posteriori-
 bus est profecta: si quid esset in ea momen-
 ti, debuerat scribi: *μανθάνω ἀπ' ἐκείνων*,
ex his, quae narras, intelligo. Ut Gronouius
 uoluit, ita plane V 2. et ferri potest, ὑπ'
 ἐκείνοις scilicet προβάτοις: sed potius habue-
 ro, ὑπ' ἐκείνω, nimirum κρηῶν, ut Homero, cu-
 ius paene uerba Lucianus expressit, sit con-
 sentaneum: uid. Od. I, 444. Hemst.

εἰ καὶ πῆρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον,
τὰ γὰρ τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτὰς καὶ ἀ-
πολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεσι· πλεῖ δὲ ἔτι.

quamvis caecitati oculorum mederi non possim,
fortunam tamen nauigantium, vt seruem eos
aut perdam, in mea esse potestate: nauigat au-
tem adhuc.

III.

'ΑΛΦΕΙΟΥ καὶ Ποσειδῶνος.

ΠΟΣ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε
ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἀπα-
σιν, ἔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεῖς, ἀλλὰ
διὰ τῆς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὺ φυλάτ-
των τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέι-
γη, οὐκ οἶδ' ὅπου 4) βύθιος ὑποδύς, καθά-
περ

Alphei et Neptuni.

NEP. Quid hoc est rei, Alphee? solus aliorum
illapsus in pelagus nec commisceris sa-
lo, vt quidem mos est fluuiis omnibus, nec requie-
scis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci
seruato liquore, non permixtus praeterea purus-
que properas, nescio quo pacto in profundum et
demer-

4. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire
non

περ εἰ λάρροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ εἶοικας ἀνακύψαι περ, καὶ αὐθις ἀναφαίνειν σεαυτὸν. ΑΛ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἐστίν, ὦ Πύσειδον, ὥστε μὴ ἐλεγε. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειῆ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. ἔκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἢ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη εἶ; ΑΛ. νησιῶτις ἐστὶ Σικελική· Ἀρέθυσαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ.

demergens, ut grauiac solent et ardeae: et videris emerfurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim et tu fuisti saepius. NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum vnam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen vbi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP.

non poterat maris vniuersi dominum: quapropter malim, ἔκ' οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Hemst.

5. Ἡ δὲ, πᾶ σοι γῆς αὕτη εἶ;] Cape quasi posuisset *Lucianus*, ἢ δὲ Ἀρέθυσαν sequi solet ἔπος in hoc structurae genere creberime. Hemst.

ΠΟ. Οἶδα ἔκ λυκαφειῶν, ὦ Ἀ.Φειέ, τὴν Ἀρεθούσαν, ἀλλὰ διεκλήτε τέ ἐσι, καὶ διὰ κλισίας ἀναθίξαι, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιτρέχει τῷς ὑψίσται, ὡς ἵτις κτῆστ' ὀφθαλμοῖσι ἀγροφειόεις. ΑΛ. ὡς ἀλλοῦς οἶδα τὴν πηγὴν, ὦ Πύσειόντ'· καὶ ἐκείνη ἐστ' ἀπέργουσα. ΠΟ. ἀλλ' ἔτιδ' ἔμεν, καὶ εἰπύγει ἐν τῷ ἔρωτι ἐκείνῳ δέ μοι εἶπε, πᾶ τὴν Ἀρεθούσαν εἶδεν· οὕτως μὲν Ἀρκάς ἐστ', ἡ δὲ ἐστ' Συρακούσας ἐστ'; ΑΛ. ἐπερῶμετό με κατέχευε, ὦ Πύσειόντ', περὶ ἧς ἐρωτῶν. ΠΟ. εὐλόγηξ'· χύρει πλὴν τῆς ἀγκυμῆντ'· καὶ ἀπὸ τῆς ἐκείνου ἑσπασίαν μῆντος τῆς πηγῆς, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

2. NEP. Noui sane non iucenastam, Alpbœe, Arethusam: imo enim est pellesida, poroque solo scaturit, et aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea. ALP. Ut tu vere noui fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confers. NEP. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi expone: ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, quem illa sit Syracusis? ALP. Festinantem me decines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt sciscitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quamque emerferis a mari, mutua conspiratione mictor fonti, et unam in aquam coite.

IV Μεγε-

IV.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεύ, ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὅποτε ἀλλαγείης, ὅμως εἰς τὸ ἔξω πίσεως. εἰ ὅτι καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῆντα, τὸ πᾶν θαυμάζω; καὶ ἀπισῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ἰσχυρῶν, αὐτὸς εἰς τὸ τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΠΡ.

Menelai et Protei.

MEN. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; et arborem, id quoque ferri potest: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est: verum, si et ignis fieri possit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. P R O. Ne mireris, Menelae; nam ita res est, fio. MEN. Vidi ipse equidem; sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praestigias quasdam admouere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2. PRO.

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτιωσ ἑναρ-
γῶν γένοιτο; ἔκ ἀνεωγμέναις τοῖς ὀφθαλμοῖς
οἷός, ἐς ὅσα μετεποίησά ἑμαυτὸν; εἰ δὲ ἀπι-
σεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαν-
τασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπει-
δὲν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναϊό-
τατε, τὴν χεῖρα· εἴτη γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον,
ἢ καὶ τὸ κτείν τῶτε μοι πρόσσειν. ΜΕ. οὐκ
ἀσφαλῆς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ.— σὺ δὲ
μοι; Μενέλαε, δοκεῖς ἔδὲ πολύπην ἑωρακέναι
πώποτε, ἔδ' ὁ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔτος εἰδέναι.
ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπην εἶδον. ἂ πάσχει
δὲ, ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῆ.

ΠΡ.

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus
tam manifestis resideat? non tu apertis oculis
es contuitus, quas in formas memet ipse con-
versum fecerim? sin fidem non habes, idque
negotium falsum esse videtur, inanis scilicet
quaedam species ante oculos consistens, tum
tu, vbi ignis factus fuero, adinoue mihi, vir
fortissime, manum: probe scies, videarne so-
lum talis, an facultas etiam vrendi tunc mihi
adsit. MEM. Non tutum est hoc experimen-
tum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Me-
nelae, videris polypum vidisse nunquam, quae-
que huius piscis sit natura, ignorare. MEN.
Imo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

3. PRO.

ΠΡ. Ὅπισθ' ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμύση
 τὰς κούλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς
 πλεκτάνας, ἐκεῖν' ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,
 καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνήμενος τὴν πέ-
 τραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς ἀλιέας, μὴ διαλλάττων,
 μηδὲ φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκῶς τῷ λί-
 θῷ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ
 παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ. ΠΡ. ἔκ οἶδα, ὦ
 Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλω πιτεύσειας, τοῖς σεαυ-
 τῆ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον. ἀλ-
 λά τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕ-
 δωρ γίνεσθαι.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit,
 aptaueritque acetabula, et adglutinatis haeserit
 cirris, illi similem se reddit, mutatoque colore
 scopulum imitatur, ut fallat piscatores nihil di-
 versus, proptereaque nec conspicuus, sed pla-
 ne similis isti lapidi. MEN. Ista narrant:
 tuum autem illud multo est incredibilius, Pro-
 teu. PRO. Nescio profecto, Menelae, cui
 sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius ocu-
 lis denegas. MEN. Videndo sane vidi: sed
 res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

V. Πανό-

V.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; ΓΑ. Ἐξυνεισιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσάτω φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἐνέποιήσεν ἡ Ἔρις μὴ παρᾶσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῆς Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσάτω λαθᾶσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτᾶν-

Panopes et Galenes.

PAN. Vidistin', Galene, heri, qualia designavit Eris inter coenam in Thessalia,

quod non et ipsa fuerit vocata ad conuiuium?

GAL. Equidem haud vna vobiscum fui: Neptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillam interea seruare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

PAN. Thetis et Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite et Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum isti quidem biberent, illi saltarent, alii vel

τέτου (καίτοι ἐκεῖνα αὐτὸν δικάσαι ἤξιον)
 ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμην παῖδα·
 εἰς οὗδε τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκλος
 ὦν, καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί
 εἶναι αὐτὴ θεῶν, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι,
 ἀπίασιν πρὸς τὴν Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἤξει με-
 τὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ.
 ἤδη σοι Φημί, ἐκ αὐτῆς κρατήσεται, τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πάνυ ὁ δαιτυμένης
 ἀμβλυώτης.

interponam ea de re (quanquam hoc vt faceret,
 istae magno opere laborarent) abite vero in
 Idam ad Priami filium, qui certe nouerit di-
 gnoscere pulcriorem formarum elegans specta-
 tor; neque is profecto iudicauerit male. GAL.
 Quid ergo Deae, Panope? PAN. Hodie, pu-
 to, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox,
 qui nunciet nobis victricem. GAL. Iam nunc
 tibi dico, non alia vincet, Venere quidem cer-
 tante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum
 acie.

VI.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Ποσειδῶνος.

ΤΡΙ. Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὧ Ποσειδον, παραγί-
γεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσο-
μένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· ἐκ οἷδα
ἔγωγε καλλιῶ παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἔλευθέραν
τινὰ, ὧ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινα τις ὑδρο-
φόρος ἐστίν; ΤΡΙ. ἔμενεν· ἀλλὰ τῆ Δαναῶ ἐκεί-
νε θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῆ,
Ἀμυμώνη τῆνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλεῖ-
το, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ
τάς θυγατέρας, καὶ αὐτρεῖν διδάσκει, καὶ
πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλ-
λα παιδεύει ἀκνυὰς εἶναι αὐτάς.

ΠΟ.

Tritonis, Amymones, et Neptuni.

ΤΡΙ. Ad Lernam, Neptune, accedit quotidie
aquatam virgo, res plane pulcerrima:
haud equidem scio formosiores me puellam vidis-
se. ΝΕΡ. Ingenuamne dicis, o Triton, an famu-
la quaedam est ad aquam ferendam? ΤΡΙ. Ne-
quaquam: sed Danae istius filia, una quinquago-
narum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim
sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus au-
tem durius habet filias, et ad opus suis manibus fa-
ciendum instituit, atque etiam mittit aquam hau-
sturas: ad cetera porro ministeria condoces facit,
ut impigrae sint.

Bb 2

ΝΕΡ.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν ἔτῳ τὴν
 ὁδὸν ἐξ Ἄργος εἰς Λέρναν; ΤΡ. μόνη· πολυδί-
 ψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἴσθαι· ὥσε ἀνάγκη ἀεὶ
 ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἔμετρίως με διατά-
 ραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥσε ἰωμεν ἐπ'
 αὐτήν. ΤΡ. ἰωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφο-
 ρείας. καὶ σχεδὸν πεκατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἔσιν ἴσθα
 εἰς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἐκὼν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τῷτο
 μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς
 ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπίσκευάζειν·
 σὺ δὲ ἀλλὰ 6) δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκείων
 παρὰ-

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis
 ad Lernam? TRI. Sola: valde autem siticulo-
 sum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est
 semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Tri-
 ton, mediocriter me conturbasti, quum perse-
 cutus es, quae spectant ad puellam: quare ad-
 eamus ad eam. TRI. Eamus: iam enim tem-
 pus est aquisitionis; et fere, ni fallor, in media
 versatur via petens Lernam. NEP. Itaque iun-
 ge carrum: aut illud quidem longam habet mo-
 ram, subdere equos iugo, et currum apparare:
 quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velo-
 cioribus

6 Σὺ δὲ ἀλλὰ] Hortandi vis atque incitandi
 in ἀλλὰ, quando imperatiuis praeponitur,
 perquam est familiaris, et in Nostro fre-
 quens. Hemst.

παράσησον· ἐφίππασον μὲν γὰρ ἐπ' αὐτῆ τάχι-
 σα. ΤΡ. ἰδέ σοι ἔτσσι ὁ δελφίνων ὠκύτατος.
 ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρηνήχου,
 ὦ Τρίτων. καὶ περὶ δὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν,
 ἐγὼ μὲν λοχῆσω ἐν τῷ θάλασσον, σὺ δ' ἀποσκοπεῖ
 ὁπότ' ἂν αἰσθῆ προσιῆσαν αὐτήν. ΠΡ. αὕτη
 σοι πλησίον.

ΠΟ. Κκλή, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθέ-
 νος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐσιν. ΑΜ. ἄνθρω-
 πε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς
 εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῆς θεῖας ἐπι-
 πεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ.
 σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐσί. ΑΜ.
 τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε,
 καὶ

cioribus adducito: equitans enim in eo proue-
 har celerrime. ΤΡ I. Ecce tibi istum delphino-
 rum ocyslimum. ΝΕΡ. Bene: auchamur; tu
 vero iuxta adnata, Triton. Postquam peruene-
 rimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco;
 tu prospecta; quumque senseris aduentantem
 illam. ΤΡ I. Haec ipsa tibi prope adest.

3 ΝΕΡ. Pulcra, Triton, et florens virgo:
 omnino comprehendenda nobis est. ΑΜ Υ. Mi
 homo, quo me correptam ducis? plagiarus es,
 et videris in nos ab Aegypto patruo immissus es-
 se: quare inuocabo patrem. ΤΡ I Tace, Amy-
 mone: Neptunus hic est. ΑΜ Υ. Quid mihi
 Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo,

B b 3

inque

καὶ εἰς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀπο-
πνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδύσκα. ΠΟ. θάρρει,
ἔδεν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώλυμόν
σοι ἀναδοῦξῃναί ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ
τριάκοντα τὴν πέτραν πλησίον τῆς κλύσματος·
καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν
ἔχῃ ὑδροφορήσεις ἀποθανῆσα.

inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.
N E P. Bonum animum habe: nullum incom-
modum patieris: imo etiam fontem tui nomi-
nis emicare faciam ibi, percussa tridente hac pe-
tra, prope maris aestum: tu vero felix eris, so-
rorumque sola non seres aquam mortua.

VII.

Νότου καὶ Ζεφύρου.

NOT. Ταύτην, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν
διὰ τῆς πελάγους εἰς Αἴγυπτον ὁ Ἑρ-
μῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλλὰ ἐρώτι; ΖΕ.
ναί, ὦ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ πᾶς
ἦν

Noti et Zephyri.

NOT. Illam ergo, Zephyre, iuencam, quam
per pelagus in Aegyptum Mercurius
ducit, Iupiter vitiauit amore captus? Z E P. Ita
est, Note: neque tunc tamen erat iuencam, sed
filia

ἦν τῷ ποταμῷ Ἰνάχῃ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἐώρα ἐρωῶντα τὸν Δία. ΝΟ. νῦν ἔτι ἐρωῶ τῆς βοός; ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τῆτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπέμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἐς' ἂν διανήξῃται, ὡς ἀποτεκῆσα ἐκεῖ, κῦει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτῇ, καὶ τὸ τεχθεῖν.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ Νόττε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. ΝΟ. Θεραπευτέα τοιγαρῶν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γέ οὔσα· νῆ Δία εὐνεχέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.
ΖΕ.

filia filii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione feruida, quod vehementer videret amare Iouem. ΝΟ. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ΖΕΡ. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transierit, ut partum ibi enixa (vterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Haec iuuenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: et praecrit, ut Mercurius narravit, nauigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcumque nostrum voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

B b 4

ΖΕΡ.

ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξέστρεψεν ἐς τὴν γῆν, ἔρχῃ ὅπως ἀκέτι μὲν τετραποδῶσι βηδίζῃ, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυνῶν παγκάλῃν αὐθις ἐποίησε; ΝΟ. παράδοξα γῆν ταῦτα, ὦ Ζεφύρε· ἐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ἔρχῃ, καὶ διχλήν τὰ σκέλη; ἀλλ' ἐπέρατος κέρει. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβηκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεκρῆς κύνος πρόσωπος! γηγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ΖΕΡ. Proseho: magis enim beneuola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque euasit in terram: viden' vt non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum essecerit? ΝΟΤ. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, et pro iuvene caninam faciem sumserit? ΖΕΡ. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille scinerit, quid sit faciendum.

VIII.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων

ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ Φιλάν-
 θρωποὶ ἔσε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς
 Ἰνᾶς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑπο-
 δεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μη-
 τρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαριδὸν τῆτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίνα-
 ρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· ἔδὲ περιεῖδες κα-
 κῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον· ΔΕΛ. μὴ
 θαυμάσης, ὦ Ποσειδόν, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ
 ποιᾶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
 νόμενοι. ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ,
 ὅτι

Neptuni et Delphinum.

•NEP. Recte vero, Delphines, quod semper
 amantes sitis hominum; etenim olim
 Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum,
 quum a Scironiis saxis cum matre incidere in
 mare; tuque nunc citharoedum illum ex Me-
 thymna postquam dorso subleuasses cum ipso
 habitu citharoedico et cithara, enatasti ad Taena-
 rum, neque neglexisti male nautarum scelere per-
 euntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si homini-
 bus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pi-
 sces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum,
 B b 5 qui

ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρῶσασθαι μόνον, ὡσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο. πῶς δ' ἔν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τῆτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχειρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῆ τέχνῃ. ὁ δὲ πλετήσας παρὰ τῆ τυράννου ἐπιθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλῆτον· καὶ ἐπιβάς πορθμεῖς τινὸς κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβηλεύεσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σιάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-

qui vobis praelio nauali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quomodo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, et saepius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno diuitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria nauicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum ferre se auri et argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt, insidiantur ipsi nautae. Tum ille (auscultabam enim omnia adnatans nauigio) quandoquidem id vobis constitutum est, inquit, at ornatum sumto,

ἀναλαμβάντα με, καὶ ἄσαντα θρήνον· τινὰ ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόντα ἑάσατε ρίψαι ἑμαυτόν. ἐπέ-
 τρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ
 ᾄσει πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατ-
 ταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ
 ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην
 ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς Φιλομη-
 σίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ
 τῆς ἀκροάσεως.

sumto, decantatoque lessa sponte finite me pro-
 iccere memet ipsum: mox citharoedi habitum
 indurus cecinit admodum argute, ceciditque in
 mare, quasi statim plane periturus. Ego au-
 tem susceptum impositumque dorso ferens ena-
 tauī ad Taenarum. NER. Equidem laudo te
 ob studium illud musices; dignam enim mer-
 cedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν γενὸν τῆτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέ-
 χθη, Ἐλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα-
 λείσθω.

Neptuni et Nereidum.

NER. Fretum illud angustum, quo puel-
 la delapsa est, Hellepontus ab ea
 voce-

λείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβῆσθαι τῆ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς τειθεῖη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδ' αὖτως, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπώνυμῳ πελάγει τεθάψθω· ἐλεῆμεν γὰρ αὐτὴν σικτιςα ὑπὸ τῆς μητριάς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθίμεις. εἰδ' ἄλλως κελὸν ἐνταῦθα πα κείσθαι ὑπὸ τῆ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ἔπερ ἐφην ἐν τῆ Τρωάδι ἢ ἐν τῆ Χερσονήσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύδιον ἔ μικρὸν ἔσαι αὐτῆ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῆ Ἀθάμαντος διωκουμένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἀρχε τῆ Κιθαιρώνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα

vocetur: cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago, cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a nouerca passã. NEP. Id quidem, Amphirrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem et Ino patietur, praecipueque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeter-

ea si-

σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς. ΝΗ. ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένως τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῆ καὶ τίτθῃ ἢ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἔχρην ἔτω πονηρὰν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῆ κριῆ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἔχειται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἢ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβῆσα ὀχλήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχνιῆς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα 7), καὶ Πιγγιά-
 σασα

ea filium in vlnis. NER. Sed illam quoque seruare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix praeiuit illi mammas Ino.

2. NER. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est. NER. Helle vero, qui factum est, vt deciderit ab ariete, quum frater eius Phryxus absque periculo vehatur? NER. Et merito quidem: nam iuuenis est, ac potest sustinere se aduersus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, quum inscendisset vehiculum prorsus inusitatum, et prospexisset in profundum immense patens, obstupescita, aestuque simul aëris correpta,
 et ver-

7. Τῷ Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα] Scio recte dici Θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχασθαι. Sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expe-

σασα 8) πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρα-
 τῆς ἐγένετο τῶν κερμάτων τῶ κριῶ, ὧν τέως
 ἐπειλήπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ.
 ἔκην

et vertigine ex violentia volatus, e manibus
 amisit arietis cornua, quae haecenus pre-
 hensa tenuerat, et defluxit in mare. NER.
 Non

expedire nequeo: ista sane particula diuer-
 sum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod
 simul cum stupore tenellam virginem corri-
 puerit, praecipitemque labi fecerit in ma-
 re. Quocirca, quod repudiavit *Gracuius*,
 patrocinium istius scripturae τῶ θάλπει
 non subterfugio: θάλπος enim interpreta-
 ri licet *feruorem aeris*, qui spiritum delica-
 tulae virginis intercepto eo facilius, quod
 aries impetu volatus altioris celerrimo
 proueheretur. Ut aëri aestu Solis ca-
 lesaeto θάλπος, sic et alia pari potestate
 vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα,
 πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod
 suffocet, et animae meatum impediat: or-
 portunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχε-
 σθαι. Ita commodum erit ΤΩ θάλπει,
 et ἄμα suum locum iure tuebitur. Hemst.

8. Ἰλιγγιάσασα] Σκοτοδινῆσα. vox Syracu-
 sana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν εὐφροσύνη γέ-
 νηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τῆτο τὸ
 πάθος καλεῖσιν ἰλιγγον. Interp. Aristophan.
 Acharn. Bourdel.

ἐκὼν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν
πιπτέσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῶ
τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Non oportebat matrem Nephelen auxilium fer-
re cadenti? ΝΕΡ. Oportebat: sed fatum mul-
to Nephelle potentius.

X.

Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον,
ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφα-
λον ἐπινήχουσαν συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν
ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ κρίνον
ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβραίως μένειν,
σηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς.
ΠΟ. πεπράξεται τῆτο, ᾧ Ἴρι. τίνα δὲ ὄμως
παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι

Iridis et Neptuni.

IRIS. Insula ista errans, Neptune, auulsa a Si-
cilia, testa fluctu adhuc natat: eam ipsam,
ait Iupiter, e vestigio constitue, inque lucem
profer, et fac iam ut conspicua in Aegaeo me-
dio stabilisque maneat, firmata immotis radici-
bus: non enim nullus erit eius usus. ΝΕΡ. Iam
iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebe-
bit ipsi usum in lucem edueta, neque amplius
inna-

μηκέτι πλέσσα; IP. τὴν Λητώ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
 κυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.
 ΠΟ. τί ἔν; ἔχ' ἰκανὸς ὁ ἔβανός ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
 μὴ ἔτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ ἐκ ἂν ὑποδέξα-
 σθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. ἔκ, ὦ Πό-
 σειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ἔρκω μεγάλῳ κατέλαβε τὴν
 γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑπο-
 δοχὴν. ἡ τρίτων νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν·
 ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Σύνιημι. σῆθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι
 αὐθις ἐκ τῆ βυθῆ, καὶ μηκέτι ὑποφέρε, ἀλλὰ
 βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεσά-
 τη, τῆ ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τῆς καλλίσους
 τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπρεσμεύ-
 σα-

innatans? IR. Latonam in ea insula oportet par-
 tum deponere: iam nunc enim male a dolori-
 bus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est
 coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota
 saltem terra nonne excipere possit Latonae par-
 tus? IR. Minime, Neptune: nam Iuno iureiu-
 rando graui obstrinxit terram, ne praeberet La-
 tonae commodam pariendo sedem: iam isthaec in-
 sula iurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula,
 atque emerge iterum ex profundo, nec por-
 ro sub vndis ferare; sed fixa mane, ac su-
 scipe, fortunatissima, fratris liberos binos,
 pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, trans-
 vehite

σατε τὴν Λητώ ἐς αὐτήν· καὶ γαλήνῃ ἅπαν-
 τα ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοισρεῖ αὐ-
 τὴν Φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῆ, αὐτί-
 κα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ
 ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔση-
 κεν ἡ Δῆλος· ἤκέτω ἡ Λητώ καὶ τικτέτω.

vehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla.
 Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat
 illam territans, infantes, mox atque nati fue-
 rint, viciscentur, ac poenas expetent pro matre.
 Tu renuncia Ioui, omnia esse parata: constitit
 Delus; veniat Latona et pariat.

XI.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**έξαί με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπον-
 θότα· κατὰσβεσόν με τὰ τραύμα-
 τα. ΘΑ. τί τῆτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ-
 σεν; ΞΑ. ἩΦαισος. ἀλλ' ἀπὴν θράκωμαι ὅλωσ
 ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. διατί δὲ σοι ἐνέ-
 βαλε

Xanthi et Maris.

ΧΑΝ. **R**ecipe me, Mare, grauia passum; re-
 stingue mea vulnera. ΜΑΡ. Quid
 hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? ΧΑΝ.
 Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego mi-
 ser, et serueo. ΜΑΡ. Quam verò ob causam
 Cc tibi

Βαλε τὸ πῦρ; Ξ Α. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος·
 ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τὰς Φρύγας ἰκέτεύσα, ὁδ'
 ἔκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν
 ἀπέφρακτέ μοι τὸν ῥῆν, ἐλέησας τὰς ἀδελφίς
 ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπέ-
 σχοίτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον
 περὶ ὧν, πᾶν ὄσον, οἶμον, πῦρ εἶχε, καὶ ὄσον
 ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποτι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλ-
 θέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυ-
 ρίνας· ὠπτήσσε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς,
 καὶ τὰς ἐγχείλιας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλά-
 σαι ποιήσας μικρᾷ δεινῷ ὄλον ξηρὸν εἴργασαι.
 ὀργῆς δ' ἔν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων.

Θ Α.

tibi iniecit ignem. X A N. Ob filium Thetidis:
 quum enim occidentem Phrygas supplex adi-
 rem, atque ille tamen iram non remitteret, quin
 etiam cadaueribus obstrueret mihi flumen, mi-
 feratus infelices irruī tanquam vndis mergens,
 quo territus abstineret se a virorum caede.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius ad-
 erat) quantum, credo, habebat ignis, et quod-
 cumque in Aetna, et sicubi vsquam collecto, im-
 petum in me fecit, incenditque vltimos ac myricas:
 tum quoque affauit infelicissimos pisces et an-
 guillas: ipsum vero me quum esseruefecisset, pa-
 rum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides
 igitur, quomodo sim adfectus ab istis incendiū notis.

M A R.

Θ Α. Θολερὸς ὅ), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰ-
 κός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δέ,
 ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρῆς. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
 θε, ὡς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, ἐκ αἰδουσις
 ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ξ Α. ἐκ ἔδει ἔν ἐλεῆσαι
 γείτονας ὄντας τῆς Φρυγίας; Θ Α. τὸν Ἡφαισον
 δὲ ἐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλ-
 λέα;

MAR. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut
 par erat: sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais,
 ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in
 meum nepotem irruisti, non veritus nec cogi-
 tans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat
 ergo misericordia tangi vicinorum meorum
 Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat
 misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset
 filius.

9. Θολερὸς ὅ. Nihil prius in mentem veniat,
 quam θολερῶς et θερμῶς, scilicet διάκει-
 σαι. quia praecessit διάκειμαι. Μοχ ἐπὶ
 τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim
 manifesto discreuit Θάλατταν et Θέτιν,
 cuius incogitantiae foret, hic easdem com-
 miscere? Nihil occurrit melius, quam Co-
 γνωστὸν υἱὸν. Hemst.

XII.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλιζήν,
 ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
 τῶ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέ-
 Φος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ
 τὴς ναύτας, ἀναλαμβάνοντας τὸ κιβώτιον, ἐπέι-
 δαν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναι
 εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ
 αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνοσ ὁ ἔνεκα, ὦ
 ἀδελφῆ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ.
 Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλιζήν ἔσαν ἐπαρ-
 θένευεν, εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν.
 εἶτα

Doridis et Thetidis.

DOR. Quid lacrimare, Theti? THE. For-
 mosissimam, Dori, vidi puellam in
 cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum in-
 fantem eius modo natum: iussit autem pater
 nautas sublatam arcam, vbi longe a terra pro-
 cesserint, demittere in mare, ut intereat mise-
 ra et ipsa et infans. DOR. Quam ob cau-
 sam, soror, quandoquidem didicisse accu-
 rate videris omnia? THE. Acrisius pater
 eius forma praestantem seruabat virginem,
 ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum
 porro

εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχῳ εἰπεῖν· Φασὶ δ' ἔν-
 τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τῆ ὀρό-
 Φη ἐπ' αὐτὴν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλ-
 πον καταρρέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι,
 τῆτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός τις καὶ ζη-
 λώτυπος γέρον, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπότινος με-
 μοιχεῦσθαι οἴηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κι-
 βωτὸν ἄρτι τετρυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ θεῖτι, ὅποτε
 καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί,
 καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρη-
 τεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύεσκα καὶ τῷ πάππῳ
 δεικνύεσκα αὐτὸ, κάλλιπον δὲ· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας
 τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν·
 ὑπο-

porro quid reuera sit factum, dicere non habeo:
 aiunt tamen Iouem in aurum mutatum fluxisse
 per tectum ad eam; quae, recepto in sinum de-
 fluente Deo, grauidā sit facta. Hoc quum sen-
 sisset pater, ferus aliquis et aemulatione ferui-
 dus senex, aegerrime tulit; et ab aliquo adul-
 teratam suspicatus immittit in arcam partu modo
 edito.

2. D O R. Illa vero quid faciebat, Theti, quan-
 do demittebatur? T H E. Pro se quidem tacebat,
 Dori, aequo animo ferens sententiam: at infan-
 tem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacri-
 mis auo ostendens illum pulcerrima specie: is au-
 tem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὑποπίμπλαμαι αὐθις τὰς ὀφθαλμῶδες δακρύων,
 μνημονεύουσα αὐτῶν. ΔΩ. καὶ με δακρύουσα ἐποίη-
 σας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν; ΘΕ. ἐδαμῶς· νήχε-
 ται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶν-
 τας αὐτὰς φυλάττει. ΔΩ. τί ἐν ἐχίρῳ σώ-
 ζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβαλεῖται ἐς
 τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες
 σώσει δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἔτω ποιῶ-
 μεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ
 παιδίον ἔτις ἐν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.
 DOR. Et me ad lacrimas prouocasti. Verum
 num mortui iam sunt? THE Neutiquam:
 natat enim hætenus arca circa Seriphum, vi-
 uosque eos custodit. DOR. Quid itaque non
 seruamus eam, et piscatoribus iniicimus in re-
 tia Seriphiis istis: hi nimirum extractam serua-
 bunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne
 enim intereat nec ipsa, nec infans tam for-
 mosus.

XIII.

Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.

ΕΝΙ. **Ο**ὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Ποσειδόν· εἰρήσεται γὰρ τάληθές· ὑπελθὼν μὲ τὴν ἔρωμένην, εἰκασθεὶς ἔμοι, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἢ δὲ ᾤετο ὑπ' ἐμῆ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διατῆτο παρείχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερσπτικός ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κέρης ἔτω καλῆς Φοιτώσης ὅσμιέρι παρὰ σέ, ἀπολυμένης ὑπὸ τῆ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἢ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύεσσα, καὶ ἐπεμβαίνεσσα, καὶ λοβομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτε παρὰ αὐτήν.

ΕΝ,

Neptuni et Enipei.

ΕΝΙ. **N**on bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaisti puellam: at illa putabat a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese. ΝΕΡ. Etenim, Enipeu, fastosus eras et tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lactare-ris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa imò et se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero fastidiosum te gerebas erga illam

C c 4

2. ΕΝΙ.

ΕΝ. Τί ἔν; διὰ τᾶτο ἔχρην σε προαεπάσαι
τὸν ἔρωτα, καὶ κατὰσποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ
Ποσειδῶτος εἶναι, καὶ κατὰσποφίσεσθαι τὴν
Τυρῶ, ἀφελῆ κόρην οὔσαν. ΠΟ. ὠψὲ ζυλοτυ-
πεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ
Τυρῶ δὲ ἔδεν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ
σὲ διακεκορῆσθαι. ΕΝ. ἔμενεν· ἔφης γὰρ ἀ-
πιῶν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιχα ἐλύ-
πησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τᾶτο ἠδίκημα, ὅτι τὰ
ἐμὰ σὺ εὐφραίνεις τότε, καὶ περιστήσας πορφυ-
ρέον τι κῆμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκενυπτε ἄμα, συτή-
εσθα τῆ παιδὶ ἀντ' ἐμᾶ. ΠΟ. σὺ γὰρ ἐκ ἔθε-
λες, ὦ Ἐνιπεῦ.

2. ENI. Quid ergo? propterea ne oportebat
te praeripere meum amorem, et simulare Eni-
pei personam pro Neptuno, doloque circumue-
nire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero
nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
superbe spreuisti: nihil autem Tyro mali conti-
git, quum putabat virginitatem suam a te immi-
nui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum
abires, te Neptunum esse; quod et maximum
in modum illam pupugit: ea quoque in me in-
iuria redundauit, quod tu vicem meam gaudia
tunc ferres; et circumiecto purpureo fluctu, qui
vos contegebat vna, rem haberes cum puella
pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

ΤΡΙ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν
 τῆ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν ἐπέμψατε, ἔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς
 οἴσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τί-
 νος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ
 προθεῖς τὴν κέρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχή-
 σας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. ἔκ' ἄλλ' ἴσες
 οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δα-
 νᾶης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ
 ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆ μητροπά-
 τρος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασα αὐτὸς. ΙΦ. οἶδα
 ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
 λα

Tritonis et Nereidum.

ΤΡΙ. Cetus ille vester Nereides, quem in Ce-
 pheï filiam Andromedam immisistis,
 nec puellam læsit, vt arbitramini, et ipse iam
 interiit. ΝΕΡ. A quo, Triton? an Cepheus,
 tanquam esca proposita vîrgine, interemit ador-
 tus, inque insidiis locatus cum multa manu?
 ΤΡΙ. Non: at nouistis, opinor, Iphianassa,
 Perseum Danaës filium, quem cum matre in
 cista proiectum in mare ab auo materno serua-
 stis eorum misertae. ΙΡΗ. Noui, quem dicas:
 credible est cum iam iuuenem esse, ac valde
 stre-

λα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ἔτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἔ γάρ δὴ σῶσρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρήν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐς ἄλλη μὲν ἔτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἀθλὸν τινα τῆτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλας συμμάχους ἤγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ἡδός. ΤΡ. διὰ τῆ ἀέρος ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἦκεν, ὅπερ διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον; σῆμαι, ὁ δὲ ἀπτεμῶν τῆς Μεδύσης τὴν κεφαλὴν ὄχετω ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδών; ἀθέα-

strenuum, pulcrumque adspēctu. Τ R I. Hic interfecit cetum. Ι Ρ Η. Quam ob causam, Triton? haud enim fanē salutis praemia nobis talia exsoluere ipsum decebat.

2. Τ R I. Ego vobis indicabo rem omnem, vt facta fuit. Iter hic ingressus est aduersus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem peruenit in Libyam, vbi erant. Ι Ρ Η. Quomodo, Triton, solus? an et alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. Τ R I. Per aërem; nam alis eum Minerua instruxit. Postquam ergo venit, vbi degebant, illae dormiebant, vt puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit. Ι Ρ Η. Quo tandem pacto, conspiciens? eas

ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, ἐκ' ἔτ' ἄλλο με-
 τὰ ταῦτα ἴδοι. ΤΡ. ἢ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα
 προφαίνεσθαι· τοιαῦτα γὰρ ἤκιστα διηγούμενου
 αὐτῆ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κη-
 Φέα ὕστερον· ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ΙΟ) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
 ὑποσιβύσεως, ὡς περ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχευεν
 αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδύσης· εἶτα λαβό-
 μειος

cas enim intueri nefas est: sin, quicumque vi-
 derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI.
 Minerua clypeum praetendens, nam talia énar-
 rantem eum audiui Andromedae, et Cepheo
 postmodum, Minerua, inquam, in clypeo
 resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi
 videndam imaginem Medusae: tum Perseus, cor-
 repta

10. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ] Inseruit haec particula re-
 petendae, quae fuerat abrupta, orationi:
 eundem usum habet ἐν, γᾶν. Saepius au-
 tem tali modo dicendorum intercisa series
 ἀνακολληθίαν orationis efficit, sed decoram,
 et qualem a suis scriptis castigatissimi aucto-
 res abesse nolint: sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ὑποσιβύσεως· quod verbum ut nusquam
 reperiatur, nisi vel, paululum modo splen-
 dere, vel, inter obstantia plura radiis emi-
 care: neutrum huic loco congruit; litera
 minus est, ne integrum videatur; legen-
 dum enim ἀποσιβύσεως Nostro satis fre-
 quens. Hemst.

μενος τῇ λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὄρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ᾧ θεοὶ, καθευμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε τῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἄλγος ἔρωτι, ἔχρην γὰρ σεσωσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς

repta laeua manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput, et ante quam expergerent sorores euolauit.

3. Vbi vero ad hanc mari praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clauis adfixam, pulcerrimam. Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum, miseratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim seruari puellam) opem ferre constituit. Vbi vero cetus irruebat, valde terribilis, quasi deuoraturus Andromedam, superne

ῥαθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἀρπην,
τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προσδρακνὺς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε ἑσὺν,
καὶ πέπηγεν αὐτῆ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μέδυσαν.
ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου,
ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῆτι
κατιῶσαν ἐκ τῆς πέτρης, ὀλισθηρᾶς ἕσης. καὶ
ἤν γαμει ἐν τῷ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς
Ἄργος· ὥσε ἀπὸ θανάτου γαμον ἔ τὸν τυχεῖν
τα εὔρετο.

ΝΗ. Ἐγὼ μὲν ἔ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθῶμαι·
τί γὰρ ἢ πᾶς ἠοίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ
ἔμεγαλύνει τότε, καὶ ἱξίου καλλιῶν εἶναι;
ΔΩ.

perne pendens iuuenis, capuloque promptam
habens harpen, hac manu ictus demittit, illa,
Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde
cetus igitur interiit, et obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam.
Perseus autem, solutis vinculis virginis, porre-
cta manu sustentavit suspenso pede degredien-
tem ex rupe lubrica; et nunc nuptias celebrat
in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non
vulgare inuenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod fa-
ctum est, grauer sero: nam quid puella noce-
bat nobis, si quid mater superbior aliquando lo-
quebatur, viderique volebat forma nos anteire?
DOR.

ΔΩ. ὅτι ἔτις ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
 τρῳ γε ἔσα. ΝΗ. μήκετι μεμνήμεθα, ὦ Δω-
 ρί, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
 ἐλάλησεν· ἰκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φο-
 βηθεῖτα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν ἐν τῷ γάμῳ.

DOR. Imo sic doluisset ob filiam amissam, quip-
 pe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Do-
 ri, istorum, si quid barbara mulier supra sortem
 suam effuierit: satis enim nobis poenarum de-
 dit filiae periculo consternata. Laetemur ergo
 nuptiis.

XV.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

ΖΕΦ. Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
πεσέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ'
ἧ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ ἔκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομ-
πὴν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστου
θεάματος ἀπελείφθης, οἷον ἔκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰσγα-
ζόμεν· ἐπέπνευσα δὲ τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς,
ὅσα παράλια τῆς χώρας· ἐδὲν ἔν οἶδα, ὧν λέ-
γεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;
ΖΕ.

Zephyri et Noti.

ZEPH. Nunquam equidem pompam magnifi-
centiorem vidi in mari, ex quo sum
et flo: tu autem nonne vidisti, Note? NOT.
Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut
quinam erant, qui ducerent? ZEP. Iucundif-
simo spectaculo caruisti, quale nullum videas in
posterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare ope-
ram nauabam: imo etiam stando percurri par-
tem Indiae, quanta mari contingitur eius re-
gionis: nihil ergo eorum noui, quae dicis. ZEP.
At tu Sidonium Agenorem vidisti? NOT. Sa-
ne; Europae patrem: quid tum postea? ZEP.
De

ΖΕ. περί αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. ΝΟ. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλῶν τῆς παιδός; τῆτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπισάμην. ΖΕ. ἔκῃν τὸν μὲν ἐρωταοῖσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡῖονα παίξασα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβῆσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρω εἰκάζσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐτῆς, κάλλιπος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἀκριβοῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκήρτα ἔν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡῖονος, καὶ ἐμυκάτο ἡδισον, ὡσε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτὸν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατ-

De illa ipsa 'narrabo tibi. NOT. Num hoc, Iouem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta iam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus adsumtis comitibus: ibi Iupiter, tauro quum se adsimilasset, vna ludebat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, et vultu placido: lasciuus ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic vt Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod vbi factum est, tum cursu citatissimo Iupiter ad mare festina-

vic

θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἔμπεσών·
ἢ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ
μὲν εἶχετο τῆς κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθαίνοι (I)
τῇ ἑτέρα δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

ΝΟ. Ἦδὺ τῆτο θεάμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες
καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν
ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα
ἠδῖω παραπολὺ, ὦ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα
εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπι-
σπασαμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ
πάν-

vit serens illam; iamque natabat illapsus. Eu-
ropa vero mirifice percussa eo negotio lacua ap-
prehenderat cornu, ne deflueret; altera vento
agitatum pepulum continebat.

3. ΝΟΤ. Iucundum illud spectaculum, Ze-
phyre, vidisti, et amatorium, nantem Iouem,
portantemque dilectam. ΖΕΡ. Imo quae post-
ea consequuntur iucundiora multo, Note: nam
pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad
se attractio laeue sedatumque se praebuit: nos
autem

II. Ἀπολισθαίνοι] Quanquam omnes edi-
tiones seruent, neque huic verbo lex for-
mandi aduerfetur, vsus tamen pofcit ἀπο-
λισθαίνοι. Heimst.

Da

πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, εἰδὲν ἄλλο ἢ θεῖται
 μόνον τῶν γιγνομένων, παρεκλασθῆμεν· ἔρω-
 τες δὲ παρεπετώμενοι 12) μίχρον ὑπὲρ τὴν
 θάλατταν, ὡς ἐνίστε ἄχρως τοῖς ποσὶν ἐπι-
 ψάειν τῷ ὕδατι, ἱμμένας τὰς δᾶδας φέρου-
 τες, ἡδὸν ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ
 ἀναδύσασα παρίπτευσαν ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπι-
 κροτῆσαι, ἱμῖνυνοι αἱ πολλάί. τό, τε τῶν
 Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ Φοβερὸν
 ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρουε τῆν
 πᾶ-

autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam
 spectatores solum eorum, quae fiebant, adfectaba-
 mur. Amores porro iuxta volantes paululum su-
 pra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus de-
 libarent aquam, accensas faces ferentes cane-
 bant simul hymenaeum: Nereïdes vero emer-
 sae adequitabant in delphinis adplaudentes, se-
 minudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus,
 et si quod aliud non terrificum visu marinorum,
 cuncta choreas ducebant circa puellam. Ne-
 ptunus

12. Παρεπετώμενοι] Magno consensu Edd.
 παρεπετώμενοι quae quidem scribendi
 ratio apud alios etiam rarius inuenitur, sed
 nunquam fere, quin vel manu exarati li-
 bri, vel vulgari discrepent; nam longe est
 vsitatius πετώμενος, quam πετώμενος, πέ-
 τεσθαι, quam πετᾶσθαι. *Hemst.*

παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκῶς ἄρ-
ματος, παρεχμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην
ἔχων, προῆγε γεγηθῶς, προοδοιπορῶν νηχομέ-
νω τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην
δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμέ-
νην, ἀνθή παντοῖα ἐπιπάττυσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο.
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ
ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ
Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ Δίαταιον ἀν-
τρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν· ἠπίσα-
το γὰρ ἤδη, ἐφ' ᾧ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπε-
σόντες, ἄλλος ἄλλο τῶν πελάγους μέρος διεκυ-
μαίνο-

ptunus quidem conscenso curru, adsidentem la-
teri Amphitriten habens praecedebat hilaris,
viamque faciebat natanti fratri. Denique Ve-
nerem duo Tritones terebant in concha de-
cumbentem, flores omnigenos inspargentem
sponsae.

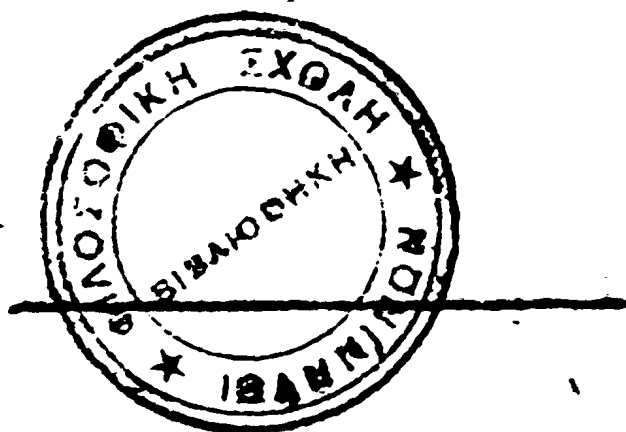
4. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt fa-
cta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus
non amplius extabat, sed prehensa manu Iupi-
ter abduxit Europam in Diaeum antrum rufo-
re suffusam deiectisque oculis: iam enim haud
ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
impetu facto alius aliam pelagi partem concita-
bamus.

D d 2

μαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεας,
 ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας
 ἀνθρώπους εἶδον.

batms. NOT. Te beatum, Zephyre, specta-
 culo : at ego gryphas interea, et elephantos et
 nigros homines videbam.

De

D e somnio, seu, Vita Luciani	3
Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis	29
Nigrinus, siue de moribus Philosophorum	46
Iudicium Vocalium	107
Timon, siue Misanthropos	123
Halcyon, seu de Transformatione	210
Prometheus, siue Caucasus	221

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis	248
Cupidinis et Iouis	251
Iouis et Mercurii	255
Iouis et Ganymedis	256
Iunonis et Iouis	264
Iunonis et Iouis	270
Apollinis et Vulcani	277
Vulcani et Iouis	281
Neptuni et Mercurii	284
Mercurii et Solis	287
Veneris et Lunae	291
Veneris et Cupidinis	294
Iouis, Aesculapii et Herculis	297
Mercurii et Apollinis	300
Mercurii et Apollinis	303
Iunonis et Latonae	306
Apollinis et Mercurii	310
Iunonis et Iouis	313
Veneris et Cupidinis	317
Dearum Iudicium	321

Dd 3

Mar.

Martis et Mercurii	345
Panis et Mercurii	348
Apollinis et Bacchi	352
Mercurii et Maiaie	355
Iouis et Solis	359
Apollinis et Mercurii	364

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae	368
Cyclopis et Neptuni	374
Alphæi et Neptuni	378
Menelai et Protei	381
Panopes et Galenes	384
Tritonis, Amymones, et Neptuni	387
Noti et Zephyri	390
Neptuni et Delphinum	393
Neptuni et Nereïdum	395
Iridis et Neptuni	399
Xanthis et Maris	401
Doridis et Thetidis	404
Neptuni et Enipei	407
Tritonis et Nereïdum	409
Zephyri et Noti	415

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.

